

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ ('Janam Janam' by Dr. K. Bhaskaran Nair)

ജനം ജനം

ജനം ജനം

ഡോ: കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

പോപ്പുലേഷൻ എഡ്യൂക്കേഷൻ ഓഫീസർ

ഫാമിലി പ്ലാനിങ് അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ

പ്രസാധകർ:

ഫാമിലി പ്ലാനിങ്

അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ

ബോംബേ — തിരുവനന്തപുരം

1974

(Malayalam)

JANAM JANAM

(Population Problems)

Author: Dr. K. Bhaskaran Nair,
Population Education Officer,
Family Planning Association of India.

First Published: August 1974

Printed at the St. Joseph's Press, Trivandrum - 14.

Copyright: Family Planning Association of India,
1, Jeevan Udyog, Dadabhai Naoroji Road,
Bombay - 1.

Published by: Family Planning Association of India,
1, Jeevan Udyog, Dadabhai Naoroji Road,
Bombay - 1.

Distribution: Family Planning Association of India,
Trivandrum Branch, Red Cross Building,
Red Cross Road, Trivandrum - 1.

ഉള്ളടക്കം

ആമുഖം ശ്രീമതി അവാബായി വാഡിയ
 മുഖവുര

പുറം

1.	ഭൂഗോളം	...	1
2.	ജീവജാലം		7
3.	പ്രത്യുൽപാദനം	...	13
4.	മനുഷ്യവർഗ്ഗം	...	24
5.	ജനസംഖ്യ	...	28
6.	ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ	...	41
7.	അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഭാവി	...	49
8.	ഇരട്ടപ്പെരുക്കം		66
9.	ജനശാസ്ത്രപരിവർത്തനം		73
10.	അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ		81
11.	ജനന നിയന്ത്രണം, ഒരേ ഒരു പോംവഴി		89

അനുബന്ധം 1. പ്രധാനപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളുടെ ഭൂവിസ്തൃതി, ജനസംഖ്യ, ജനന മരണ നിരക്കുകൾ.

അനുബന്ധം 2. ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ: 1971 ഏപ്രിൽ മാസം 1-ാം തീയതിയിലെ കണക്ക്.

ചിത്രങ്ങൾ

പുറം

1.	ഭൂമി, ശൂന്യാകാശത്തിൽ	2
2.	ഭൂമിയുടെ അച്ചുതണ്ടിന്റെ ചരിവ്	3
3.	സ്ഥലജലങ്ങളുടെ അനുപാതം	4
4.	വ്യാപ്തം ഉപരിതലവും	11
5.	അണുജീവികളുടെ പ്രത്യുൽപാദനം	14
6.	പ്രത്യുൽപാദനവും സംയോഗവും	15
7.	അണുജീവിയുടെ ബീജസംയോഗം	17
8.	സ്ട്രീ-പുരുഷ ബീജങ്ങൾ	18
9.	ഗർഭം	21
10.	ഇന്ത്യയിലെ ജനനമരണ നിരക്കുകൾ	31
11.	ലോകജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവ്	32
12.	ഇന്ത്യയും ലോകവും: ഭൂവിസ്തൃതി	34
13.	ഇന്ത്യയും ഏഷ്യയും	35
14.	ഇന്ത്യയും യൂറോപ്പും	36
15.	ഇന്ത്യയും വടക്കേ അമേരിക്കയും	37
16.	ഇന്ത്യയും സോവിയറ്റ് യൂണിയനും	38
17.	ഇന്ത്യയും ആസ്ത്രേലിയയും	38
18.	ഇന്ത്യയും തെക്കേ അമേരിക്കയും	39
19.	ഇന്ത്യയും ആഫ്രിക്കയും	40
20.	അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഭാവി	55
21.	കാനഡയും കേരളവും: ഭൂവിസ്തൃതി	91
22.	കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ്	92

FOREWORD

It is very appropriate that this publication should be issued in 1974 which has been declared by the United Nations as World Population Year, during which very many countries will undertake special programmes to spread knowledge and sharpen awareness about the trends and implications of population growth.

As far as we in India are concerned, a high degree of awareness has already been aroused in many parts of the country through the Family Planning Programme which is being implemented by Government and voluntary agencies, but much still remains to be done, particularly to transform that awareness into action.

The fundamental aim in endeavouring to establish the small family norm as a way of life is to promote the welfare of the family, and at the same time to help reduce the rapid growth of population, which is almost nullifying the gains from socio-economic development under the Plans. The Family Planning programme is for the benefit of young parents who, in the words of the United Nations Declaration of Human Rights in Teheran in 1968, "have a basic human right to decide freely and responsibly on the number and spacing of their children, and a right to adequate education and information in this respect."

The year 1974 also marks the Silver Jubilee of the Family Planning Association of India, which is the pioneer voluntary organisation in the movement for family planning, and works within the general framework of the national programme.

In recent years, the Association has also introduced, through its Headquarters and Branches, innovative programmes in population education for the younger age groups in schools, colleges and among out-of-school youth, in the conviction that the on-coming generation has a right to learn about rapidly increasing population, a phenomenon never before encountered in human history on the present scale and magnitude, globally as well as in several countries. Population education for the younger generation, therefore, is primarily an educational measure to provide information and knowledge about one of the most important forces which impinges on contemporary living and the ways in which it can affect the individual, the family, the community and the nation. An understanding of the dynamics of population growth would help young people to make responsible decisions as to family size in their own lives, when the time comes. Population education is, therefore, a future-oriented measure.

Dr. Bhaskaran Nair is well-known as an educationist and as a distinguished writer, and I am very happy that he has written this book as a part of his work for population education. I am sure it will meet a great need for a readable and authoritative book, especially for teachers and young people, on the vital subject of population.

(Smt.) Avabai B. Wadia

President

Family Planning Association of India,

മുഖവുര

ജനസംഖ്യാപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം ഫാമിലി പ്ലാനിങ്ങ് അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ എന്ന സംഘടനയ്ക്കു വേണ്ടി ഒരു കൊല്ലം മുമ്പ് എഴുതിയതാണ്. 1971 മുതൽക്ക് ഞാൻ ഈ സംഘടനയുടെ കീഴിൽ, തിരുവനന്തപുരത്ത്, ഒരു ജനസംഖ്യാ വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടിയുടെ ചുമതല വഹിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ജനസംഖ്യാ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന പേരു തന്നെ കേട്ടു തുടങ്ങിയിട്ട് നാലഞ്ചു വർഷമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. എന്നാലും, ഇതിനകം തന്നെ ഈ വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ലോകം മുഴുവനും അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള വിപുലമായ പദ്ധതികളും പലരാജ്യങ്ങളിലും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും, ചില പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലും, അതിൽ പഠനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പരിശീലന കേന്ദ്രങ്ങളും ഗവേഷണ സ്ഥാപനങ്ങളും, സർവകലാശാലകൾ തന്നെയും, നിലവിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ ചുരുപാടുകളിലാണ് ഫാമിലി പ്ലാനിങ്ങ് അസോസിയേഷൻ തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു ശാഖ സ്ഥാപിക്കുകയും അവിടെ ജനസംഖ്യാ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തത്.

ഈ പരിപാടി ഗവൺമെന്റുമായി അടുത്തു സഹകരിച്ച് നടത്തിവരുന്നു. സ്കൂൾ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ ജനസംഖ്യാ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പാഠങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർക്കുക, പല പ്രായത്തിലും വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിലുമുള്ള ആളുകൾക്കുവേണ്ടി ക്ലാസ്സുകളും സെമിനാറുകളും വർക്ക്ഷോപ്പുകളും നടത്തുക, ലഘുലേഖകൾ തയ്യാറാക്കി വിതരണം ചെയ്യുക, പൊതുജനങ്ങളുമായി ഇടപെടുവാൻ സൗകര്യം കിട്ടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈ വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഉയർത്തിക്കാണിക്കുക, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരിപാടികളാണ് നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അദ്ധ്യാപകർ, പഞ്ചായത്തു പ്രതിനിധികൾ, വികസനവകുപ്പുകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, സംസ്ഥാന ഗവൺ

മെൻറിലെയും കേന്ദ്രഗവൺമെൻറിലെയും പ്രചാരണവകുപ്പുകാർ, ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ, നഴ്സറിസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപികമാർ, കടുംബാസൂത്രണ ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഡോക്ടർമാർ, ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിക്കുന്ന കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ, സാമൂഹിക പ്രവർത്തകർ, വീട്ടമ്മമാർ, എന്നിങ്ങനെ പല നിലകളിൽ പെട്ട ആയിരത്തഞ്ഞൂറോളം ആളുകൾക്ക് കഴിഞ്ഞ രണ്ടു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് ജനസംഖ്യാവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പരിശീലനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അസോസിയേഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ ക്ലാസ്സുകളിലും മറ്റും പങ്കെടുത്തവർ ഒന്നൊഴിയാതെ ഈ പരിപാടിയുടെ അത്യാവശ്യകതയെയും, അതുവഴി തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച പ്രയോജനത്തെയും കുറിച്ച് ആവേശകരമായ അഭിപ്രായമാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

ജനസംഖ്യാവിദ്യാഭ്യാസം യുവതലമുറയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്, മുഖ്യമായി, ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അത് ഏതു പ്രാർത്ഥിച്ചുള്ളവർക്കും പ്രയോജനകരമാണ്. കടുംബാസൂത്രണമോ, ജനന നിയന്ത്രണമോ, പ്രത്യുൽപാദനശാസ്ത്രമോ, കാമശാസ്ത്രമോ പഠിപ്പിക്കുകയല്ല അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. അനിയന്ത്രിതമായ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിന്റെ കാരണങ്ങൾ വിശകലനംചെയ്തു പഠിച്ച്, അതുമൂലമുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളും ആപത്തുകളും എന്തൊക്കെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള യത്നമാണ് അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജനസംഖ്യ എന്നു പറയുമ്പോൾ സമൂഹത്തെയാണ് സ്വാഭാവികമായും വിവക്ഷിക്കുന്നതെങ്കിലും, ജനപ്പെരുപ്പം മൂലമുള്ള ദുഃഖങ്ങളും ദോഷങ്ങളും അന്നുഭവിക്കുന്നതു മുഴുവനും വ്യക്തികളാണ്. വ്യക്തികളിൽ കൂടി മാത്രമേ ഈ മഹാവിപത്തിന് പരിഹാരം വരുത്തുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ജനസംഖ്യാവിദ്യാഭ്യാസം സ്വകാര്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാസുരഭാവങ്ങളും ഗുണവശങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകാതെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പാതയ്ക്കു കൂടിയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ഇന്ന് ലോകം മുഴുവനും ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ അത്യാപത്തിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയാണ്. ഇന്ത്യയാണ് ഇക്കാര്യം

ത്തിൽ ഏറ്റവും മധ്യം സങ്കടം അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടുത്തെക്കാൾ വളരെ കൂടുതൽ ജനങ്ങളുള്ള ചൈനയിൽ പോലും ഇത്രത്തോളം ദാരിദ്ര്യവും കഷ്ടപ്പാടുകളും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നു. അവിടെ ഊർജ്ജിതമായ ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണം നടക്കുകയാണെന്നും കേൾക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ ആപത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ജനിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു വേണ്ടിയാണു് ഫാമിലി പ്ലാനിങ് അസോസിയേഷൻ, ബോംബെയിലുള്ള അതിന്റെ കേന്ദ്രകാര്യാലയത്തിലും ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള മുപ്പതിൽപരം ശാഖകളിലും ജനസംഖ്യാവിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികൾ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കടുംബസംവിധാനരംഗത്തെന്നപോലെ ഈ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയത്തിലും മുൻകൈ എടുത്തു് സ്തുത്യർഹമായ സേവനം നടത്തുന്ന ഈ സംഘടനയിൽ ചേർന്നു് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സൗകര്യം ലഭിച്ചതിൽ എനിക്ക് അത്യധികമായ സന്തോഷമുണ്ടു്. അസോസിയേഷൻ പ്രസിഡണ്ടായ ശ്രീമതി അവാബായി വാഡിയ ആണു് ഈ സാമൂഹിക സേവനയത്നത്തിനു് നേതൃത്വവും പ്രചോദനവും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ മഹതിയുടെ നാമം ഇന്നു് അഞ്ചുഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും സുപരിചിതമാണു്. അവരുടെ നിരന്തരമായ പ്രോത്സാഹനവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളുമാണു് കീഴു്വഴക്കങ്ങളും പൂർവമാതൃകകളുമില്ലാത്ത ഈ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയിൽ എനിക്ക് വലിയ സഹായമായിത്തീർന്നതു്. എന്റെ ജോലിയുടെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിലും അവർ അത്യധികമായ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും എന്നെ നിരന്തരം ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനും പുറമെയാണു് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു അവതാരികയെഴുതി ഈ പുസ്തകത്തെ അലങ്കരിച്ചതു്. ശ്രീമതി വാഡിയയോടും അസോസിയേഷന്റെ കേന്ദ്രസംഘടനയോടും ഞാൻ ഹൃദയ പൂർവ്വം നന്ദി പറയുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം ശാഖയിലെ സഹപ്രവർത്തകരോടും എനിക്ക് വളരെ കടപ്പാടുണ്ടു്. എക്സിക്യൂട്ടീവു് സെക്രട്ടറി ശ്രീ. ആർ. കേശവൻ നായർ, അഡ്മിനിസ്റ്ററേറ്റീവു് ഓഫീസ്സർ

ശ്രീ. ആർ. രംഗനാഥൻ എന്നിവർ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആശയം ഉണ്ടായതു മുതൽ അത് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു വരെ, തുടർച്ചയായി, സ്നേഹപൂർവ്വം ചെയ്തു തന്ന സഹായങ്ങളെ ഞാൻ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

യുണൈറ്റഡ് നേഷൻസ് ഓർഗനൈസേഷൻ, 1974 ലോകജനസംഖ്യാവർഷമായി ആചരിക്കുകയാണ്. ജനപ്പെരുപ്പത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തീക്ഷ്ണബോധം മനുഷ്യരാശിയിൽ ജനിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള യത്നമാണിത്. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഇതു സംബന്ധിച്ച് വിപുലമായ പരിപാടികൾ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവയുടെ ഒരു ഭാഗമായിട്ടാണ് ജനസംഖ്യാപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ പഠനയോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്ത എത്രയോ സൂചുക്കൾ ഇങ്ങനെയൊരു ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി നിർബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. അത് ഇപ്പോഴെങ്കിലും തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചതിൽ വളരെ ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥം വായനക്കാർക്ക് പ്രയോജനകരവും ചിന്താദീപകവും അയിത്തീരട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്,

തിരുവനന്തപുരം

20 ഏപ്രിൽ 1974

കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

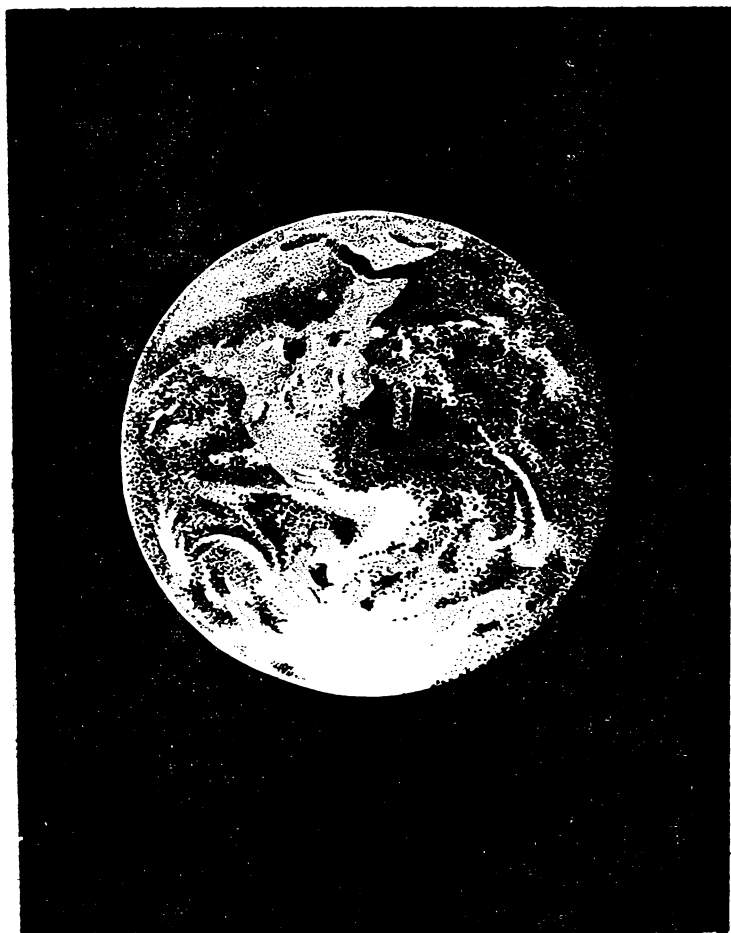
അധ്യായം 1

ഭൂഗോളം

നമ്മുടെ ഭൂമി ഒരു ആകാശഗോളമാണ്. ഇത് നമുക്ക് സ്വയം ബോധ്യപ്പെടുന്ന ഒരു വസ്തുതയല്ല. പരന്ന് ഉറച്ച തറയിൽ നിൽക്കുന്നു എന്നേ എല്ലാവർക്കും തോന്നാറുള്ളൂ. ഭൂമിയുടെ ഗോളാകൃതിയും, അതിന്റെ ചലനവും, തെളിവുകളെ ആസ്പദമാക്കി ആലോചിച്ച് മനസ്സിലാക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ്. എന്നാലും, അടുത്ത കാലത്തായി, മനുഷ്യൻ ബാഹ്യാകാശയാത്രകൾ ആരംഭിച്ചതിനുശേഷം വളരെ അകലെനിന്ന് എടുത്തിട്ടുള്ള ഫോട്ടോകളിൽ ഇത് ആർക്കും കാണാവുന്ന ഒരു പ്രത്യക്ഷസത്യമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ മനോഹരചിത്രങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ലോകവീക്ഷണത്തെത്തന്നെ മാറ്റിയിരിക്കുകയാണ്. ഭൂമിയെ ഒന്നായി കാണാനും, മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവനും ഏകാന്തമായ ഒരു ശൂന്യാകാശവാഹനത്തിലെ സഹയാത്രികരായി കരുതുവാനുമുള്ള പ്രചോദനം അവ നൽകിയിരിക്കുന്നു.

ഭൂഗോളത്തിന് മദ്ധ്യരേഖയുടെ സ്ഥാനത്തു് 7,927 മൈൽ വ്യാസമുണ്ട്. അവിടുത്തെ ചുറ്റളവു്—അതായതു് ഭൂമദ്ധ്യരേഖയുടെ നീളം—24,902 മൈൽ. വടക്കും തെക്കുമുള്ള ധ്രുവങ്ങൾ അല്പം അമർന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളിലൂടെയുള്ള ചുറ്റളവു് അല്പം കുറയും—24,860 മൈലേയുള്ളൂ. ഭൂമിക്ക് ചുറ്റും നൂറു മൈലോളം ഉയരത്തിൽ ഒരു അന്തരീക്ഷം, അഥവാ വായുമണ്ഡലം, ഉണ്ടു്. അതിനപ്പുറം എല്ലാവശത്തും ശൂന്യാകാശമാണു്. ഭൂമി അതിവേഗം ചലിക്കുകയാണെങ്കിലും അതിന്റെ ആകർഷണം മൂലം വായുമണ്ഡലം അതിനു ചുറ്റും തങ്ങി നിൽക്കുന്നു. വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ ഘടനയിൽ 78 ശതമാനം നൈട്രജനും, 21 ശതമാനം ഓക്സിജൻ അഥവാ പ്രാണവായുവുമാണു്. നാം അറിയുന്നില്ലെങ്കിലും വായുമണ്ഡലത്തിനും ഭാരമുണ്ടു്. അതു് 36 അടി ആഴമുള്ള വെള്ളത്തിന്റെ ഭാരത്തിനു് തുല്യമാണെന്നു് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഈ ഗോളം സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൽ കറങ്ങുകയും സൂര്യനു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു രാത്രിയും ഒരുപകലും—അഥവാ ഒരു ദിവസം—കൊണ്ടാണു് അതു് അച്ചുതണ്ടിന്മേലുള്ള ഒരു കറക്കം പൂർത്തിയാക്കുന്നതു്. 365½

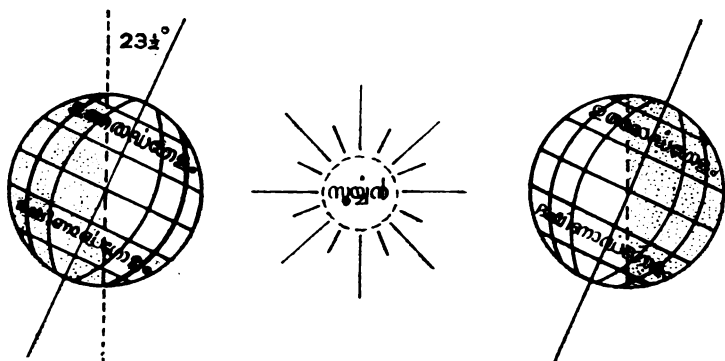

ചിത്രം 1 ഭൂമി ഗുന്യാകാശത്തിൽ. അമേരിക്കക്കാരുടെ അപ്പോളോ പരീക്ഷണത്തിനിടയ്ക്ക് എടുത്തതും NASA പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമായ ഫോട്ടോ നോക്കി വരച്ച ചിത്രം.

ദിവസങ്ങൾ—അഥവാ ഒരു വർഷം—കൊണ്ട് അത് സൂര്യനെ ഒരു പ്രാവശ്യം വലം വയ്ക്കുന്നു. പ്രദക്ഷിണപഥത്തിന്റെ നീളം 6,000 ലക്ഷം മൈലാണ്. ഭൂമിക്ക് അതിന്റെ ഉരുളവ കാലത്തു കിട്ടിയ ആരം കൊണ്ടാണ് ഈ ചലനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ശാശ്വതം!

തമായി തുടരുന്നത്. ബാഹ്യാകാശം ശൂന്യമായതുകൊണ്ട് ചലനത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരുതരത്തിലുള്ള ഊസലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതിനാൽ ഗതിവേഗത്തിനും കുറവുവരുന്നില്ല. വായുമണ്ഡലവും ഭൂമിയോടു ഒട്ടിപ്പിടിച്ച് അതിനോടൊപ്പം കറങ്ങുകയാണ്.

പ്രദക്ഷിണതലത്തിന് ലംബമായല്ല, ഒരു വശത്തേയ്ക്ക് ചരിഞ്ഞാണ് ഭൂമിയുടെ അച്ചുതണ്ടിന്റെ നില. ലംബത്തിൽ നിന്ന് $23\frac{1}{2}^\circ$ ഡിഗ്രിയാണ് ഈ ചരിവ്. ഇക്കാരണത്താൽ വലംവച്ച് ഒരു വശത്തു് എത്തുമ്പോൾ ഭൂമിയുടെ ഉത്തരാർദ്ധഗോളം സൂര്യനോടു്, ദക്ഷിണാർദ്ധഗോളത്തെക്കാൾ, കൂടുതൽ അടുക്കുകയും, എതിർവശത്തു് എത്തുമ്പോൾ അകലുകയും ചെയ്യുന്നു. 2-ാം ചിത്രം നോക്കുക.

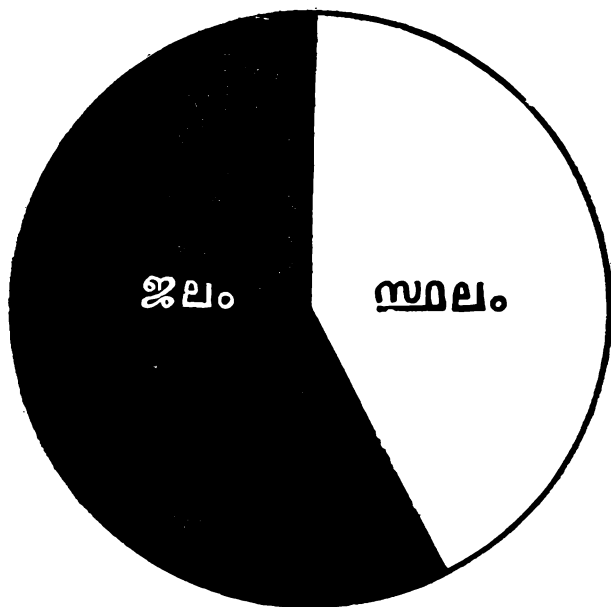
ചിത്രം 2, ഭൂമിയുടെ അച്ചുതണ്ടിന്റെ ചരിവ്. ഇതുകൊണ്ട് ഉത്തരാർദ്ധഗോളം ഇടതുവശത്തു് സൂര്യനോടു് കൂടുതൽ അടുത്തുനിൽക്കുന്നതും, വലതുവശത്താകുമ്പോൾ അകലുന്നതും കാണുക.

ഇതു മൂലമാണ് ഭൂമിയിൽ ഋതുഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്—വസന്തം, ഗ്രീഷ്മം, ശരത്തു്, ഹേമന്തം എന്നിങ്ങനെ. ഇവ ഉത്തരാർദ്ധഗോളത്തിലും ദക്ഷിണാർദ്ധഗോളത്തിലും ഒരേ സമയത്തല്ല വരുന്നത്. താഴെ കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്ന് ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കാം:—

ഋതു	ഉത്തരാർദ്ധഗോളം	ദക്ഷിണാർദ്ധഗോളം
വസന്തം	മാർച്ച്—മേയ്	സെപ്റ്റംബർ—നവംബർ
ഗ്രീഷ്മം	ജൂൺ—ആഗസ്റ്റ്	ഡിസംബർ—

ശരത്തു്	സെപ്റ്റംബർ—നവംബർ	മാർച്ച്—മേയ്
ഹേമന്തം	ഡിസംബർ—ഫെബ്രുവരി	ജൂൺ—ആഗസ്റ്റ്

ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തിൽ ഏകദേശം മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും ജലമാണ്. അതിവിശാലമായ ഈ ജലരാശിക്ക് സമുദ്രങ്ങൾ എന്ന പേർ പറയുന്നു. അവയുടെ ശരാശരി ആഴം 2 മൈലാണ്. ഭൂമിയുടെ ആകെ ഉള്ള ഉപരിതലത്തിന് 196,950,000 ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്താരമുണ്ട്. അതിൽ 57,491,000 ചതുരശ്രമൈൽ സ്ഥലവും, 139,459,000 ചതുരശ്രമൈൽ ജലവുമാണ്.

ചിത്രം 3. സ്ഥലജലങ്ങളുടെ അനുപാതം.

ഭൂമിക്ക് 470 കോടി വർഷങ്ങൾ പ്രായമുണ്ടെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ഒന്നിലധികം സിദ്ധാന്തങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ ഏതാണശരി എന്നു പറയാൻ സാധ്യമല്ല. ചന്ദ്രനിലും, ചൊവ്വ തുടങ്ങിയ മറ്റു ഗ്രഹങ്ങളിലും നടത്തുന്ന പര്യവേക്ഷണങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ ഇക്കാര്യം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടതെളിവുകൾ ലഭിക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. ഏതായാലും ഭൂമി സൂര്യനപ്പുറം തീരെ അടുത്തും, വളരെ അകന്നും അല്ലാതെ, പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുവാൻ ഇടയായതുമൂലമാണ് അതിനേൽ ജീവന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു പറ്റിയ പറ്റുപാടുകൾ

ഉണ്ടായതെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ഈ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായത് ഭൂഗോളത്തെ അതിന്റെ ആരംഭകാലത്തു് ആവരണം ചെയ്തിരുന്ന സവിശേഷസ്വഭാവമുള്ള അന്തരീക്ഷമാണ്. നീരാവി, ഹൈഡ്രജൻ, അമോണിയ, മീഥേൻ എന്നീ വാതകങ്ങളായിരുന്നു അതിന്റെ മുഖ്യ ഘടകങ്ങൾ. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഹൈഡ്രജൻ മാത്രമാണ് മറ്റൊരു വസ്തുവിന്റെയും സങ്കലനമില്ലാത്ത ശുദ്ധപദാർത്ഥം. മറ്റു മൂന്നു ഘടകങ്ങളും ഓക്സിജൻ, ഹൈഡ്രജൻ, കാർബൺ (കരി അല്ലെങ്കിൽ ഇംഗാലം), നൈട്രജൻ എന്നീ മൂല പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഭിന്നരീതിയിലുള്ള സംയുക്തങ്ങളാണ്. ഓക്സിജനും, ഹൈഡ്രജനും ചേർന്നതാണ് ജലം. അതിന്റെ വാതകരൂപമാണ് നീരാവി. അതു പോലെ ഹൈഡ്രജനും നൈട്രജനും യോജിക്കുമ്പോൾ അമോണിയ ഉണ്ടാകുന്നു. കാർബൺ, ഹൈഡ്രജൻ എന്നിവ ചേർന്നതാണ് മീഥേൻ.

മേല്പറഞ്ഞ നാലു് മൂലപദാർത്ഥങ്ങളും (ഓക്സിജൻ, ഹൈഡ്രജൻ, കാർബൺ, നൈട്രജൻ), ജീവശരീരങ്ങളിലും ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്നു. അമോണിയ, മീഥേൻ, ശുദ്ധമായ ഹൈഡ്രജൻ, എന്നിവ ഇല്ലെങ്കിലും ജീവശരീരങ്ങളിൽ ധാരാളം ജലമുണ്ട്. അതിന്നുപുറമെ അവയുടെ ഘടനയിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംയുക്തങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായത് പ്രോട്ടീൻ എന്ന പദാർത്ഥമാണ്. ഇതു് അസംഖ്യം ജാതിയുണ്ട്. ഓക്സിജൻ, ഹൈഡ്രജൻ, കാർബൺ, നൈട്രജൻ എന്നീ മൂല പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അണുക്കൾ, അഥവാ ആറ്റങ്ങൾ, ആയിരക്കണക്കിൽ യോജിച്ചാണ് ഇവയുണ്ടാകുന്നതു്. ഈ അണുക്കൾ ആദ്യം ചെറിയ അളവിൽ കൂടിച്ചേർന്നു് അമിനോ ആസിഡ് ഡൂകൾ എന്ന ലഘു ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവ ആകെ 20 ജാതിയേയുള്ളൂ. അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു് ആദ്യം വാക്കുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയാണിതു്. അമിനോ ആസിഡ് ഡൂകളുടെ പല അളവിലും സംവിധാനത്തിലുമുള്ള സംയോജനം കൊണ്ടു് ലക്ഷക്കണക്കിൽ ഭിന്നസ്വഭാവമുള്ള പ്രോട്ടീനുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു—വാക്കുകൾ ചേർന്നു് വാക്യങ്ങൾ എന്നപോലെ.

ആരംഭകാലത്തു് ഭൂമിയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറഞ്ഞിരുന്ന നീരാവി, ഹൈഡ്രജൻ, അമോണിയ, മീഥേൻ എന്നീ വാതകങ്ങളിൽ നിന്നു് പ്രോട്ടീൻ ഉണ്ടായതു് എങ്ങനെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ നമുക്കു് ജീവന്റെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഉൾക്കാഴ്ച കിട്ടും. ആധുനിക കാലത്തു നടത്തിയ ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു് വളരെയധികം വെളിച്ചം വീശിയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പറഞ്ഞ നാലു വാതകങ്ങളുടെ ഒരു

മിശ്രത്തിലേയ്ക്ക് അംശാവയലറു് രശ്മികൾ എന്ന പറയുന്ന തേജഃപ്രസരം പായിച്ചാൽ അതിൽനിന്നു് അമിനോ ആസിഡ് ഡ്യൂകൾ ഉണ്ടാകും എന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. സൂര്യനിൽനിന്നു് ഈ രശ്മികൾ തുടർച്ചയായി ഉത്ഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. വെളിച്ചത്തോടൊപ്പം അവ ഭൂമിയുടെ നേർക്കു് പായുന്നുമുണ്ടു്. ഇവയുടെ ആഘാതം മൂലമായിരിക്കണം ആദ്യത്തെ അമിനോ ആസിഡ് ഡ്യൂകൾ ഉണ്ടായതു് എന്നാണു് ഇന്നത്തെ അഭ്യൂഹം. ഇവ സംഘടിച്ച് പലതരം പ്രോട്ടീനുകളും, അവയുടെ സവിശേഷമായ സംയോജനംകൊണ്ടു് ആദ്യത്തെ ജീവികളും ഉണ്ടായി എന്നു സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണു്.

ജീവിതവൃത്തികൾ എന്ന പറയുന്ന ചേഷ്ടകൾക്കു് ശക്തി, അഥവാ ഊർജം, ആവശ്യമാണു്. ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളെ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ദഹിപ്പിച്ചാണു് ഇന്നത്തെ ജീവികൾ ഇതുണ്ടാക്കുന്നതു്. ഈ ദഹനക്രിയയിലെ ഒരു അവശ്യഘടകം ഓക്സിജൻ, അഥവാ പ്രാണവായുവാണു്. പക്ഷേ ഭൂമിയെ ആദ്യ കാലത്തു് ആവരണം ചെയ്തിരുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി നിലു്കുന്ന ഓക്സിജൻ ഇല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഊർജം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു് മറ്റൊരു ഉപായമാണു് അന്നത്തെ ജീവികൾ സ്വീകരിച്ചതു്. ഇതിനു് ഫെർമെന്റേഷൻ എന്നു പേർ പറയുന്നു. ചില പദാർത്ഥങ്ങൾ അലിഞ്ഞുചേർന്ന സലിലങ്ങൾ പുളിച്ചുപോയി എന്നു പറയുമ്പോൾ വിവക്ഷിക്കുന്ന രാസയോഗമാണിതു്. ഈ ഉപായത്തിലൂടെ ജീവിതവൃത്തികൾക്കുവേണ്ട ഊർജം സമ്പാദിക്കുന്ന ജീവികൾ ഇന്നുമുണ്ടു്. അതിനു് പ്രാണവായു (ഓക്സിജൻ) ആവശ്യമില്ല. ഈ രാസക്രിയയിൽ നിന്നു് കാർബൺഡൈഓക്സൈഡു് എന്ന വാതകം എപ്പോഴും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

അനേകം കോടി വർഷങ്ങളിലെ രസതന്ത്രപരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് അമിനോ ആസിഡ് ഡ്യൂകളും അവയിൽനിന്നു് പ്രോട്ടീനുകളും ഉണ്ടായതു്. അതു കഴിഞ്ഞു് പ്രോട്ടീനകൾ യോജിച്ച് ചുറ്റുപാടുമുള്ള വസ്തുക്കളെ ഫെർമെന്റേഷൻ ക്രിയയിലൂടെ തുടരെ രാസപരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നപരിണാമമുണ്ടായി. ഇതാണു് ജീവചേഷ്ടകൾ എന്നു പറയുന്ന ചയാപചയകർമ്മത്തിന്റെ പ്രാരംഭം. ഇത്തരം രാസപരിവർത്തനബിന്ദുക്കളെ ജീവികൾ എന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ജീവജാലം

കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച രീതിയിൽ ആദ്യമുണ്ടായ ജീവികൾ—അഥവാ ജീവികളുടെ പ്രാഗ്മ പണ്ടം—അവയ്ക്കു ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജലത്തിൽ ധാരാളമായി അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരുന്ന സംയുക്തപദാർത്ഥങ്ങളെ ഊർജസമ്പാദനത്തിനായി തുടരെ ഉപയോഗിക്കുകയും തന്മൂലം പ്രസ്തുത പദാർത്ഥങ്ങൾ കാലക്രമേണ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തതായി കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദീർഘകാലംകൊണ്ട് സംഭൃതമായ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളെ അതിശീഘ്രം തിന്നുതീർക്കുന്നതുപോലെയുള്ള സ്ഥിതി വിശേഷമാണിത്. ഈ പരിവർത്തനത്തിൽനിന്ന് ധാരാളമായുണ്ടായ ഒരു പദാർത്ഥം കാർബൺഡൈഓക്സൈഡ് എന്ന വാതകമാണ്. അത് വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുകയും അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറയുകയും ചെയ്തു. ഈ പരിണാമസന്ധിയിലാണ് കാർബൺ ഡൈ ഓക്സൈഡിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു അത്ഭുതപദാർത്ഥം ഉണ്ടായത്. ഇതാണ് ക്ലോറോഫിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഇലപ്പച്ച. അതിന് സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ വെള്ളവും കാർബൺഡൈ ഓക്സൈഡും കൂട്ടിക്കലർത്തി വിശേഷതരത്തിലുള്ള സംയുക്തപദാർത്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയും. ഈ രാസക്രിയയ്ക്ക് പ്രഭാകലനം എന്ന പേർ പറയുന്നു. സൂര്യപ്രകാശത്തിലെ ഊർജം പിടിച്ചെടുത്ത് സംഭരിച്ചു വയ്ക്കുന്ന വിദ്യയാണിത്. പ്രഭാകലനത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന സംയുക്തപദാർത്ഥങ്ങൾ ആഹാരത്തിന് ഉതകുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതാകുന്നു. ജീവിതചേഷ്ടകൾക്കുവേണ്ട ഊർജം അവയിൽനിന്ന് ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കും. മുമ്പ് ചുറ്റുപാടു സുലഭമായിരുന്ന സംയുക്തങ്ങളുടെ വിശോഷണം മൂലമുണ്ടായ പ്രയാസത്തെ ഈ വിദ്യകൊണ്ട് മറികടക്കുവാൻ ആദിമജീവികൾക്കു സാധിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് സസ്യജാലം ഉണ്ടായത്.

പ്രഭാകലനത്തിൽ നിന്ന് ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു പുറമെ മറ്റൊരു വസ്തുവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതാണ് ഓക്സിജൻ. ഈ വാതകം അന്തരീക്ഷത്തിൽ ധാരാളമായി കലർന്നപ്പോൾ അതുപയോഗിച്ച് പുതിയ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ ദഹിപ്പിച്ചു

ഊർജം ജനിപ്പിക്കുന്ന ജീവിതധർമ്മം നിലവിൽ വന്നു. ഇതിനാണ് ശ്വസനം എന്നു പറയുന്നത്. ക്രമേണ ഈ ധർമ്മത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന ജീവികൾക്ക് പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിച്ചു. ഫെർമെന്റേഷൻ അപ്രധാനമായിത്തീർന്നു. ഈ പരിണാമത്തെ ത്വരിപ്പിച്ച മറ്റൊരു സംഗതിയെക്കുറിച്ച് കൂടി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇത് അന്തരീക്ഷത്തിൽ കലർന്ന ഓക്സിജനിൽ ഒരംശം ഓസോൺ എന്ന രൂപത്തെ പ്രാപിച്ചതാണ്. ഈ രൂപത്തിൽ അതിന് അൾട്രാവയലറ്റ് രശ്മികളെ ആഗിരണം ചെയ്യാൻ കഴിവുണ്ട്. ഇക്കാരണത്താൽ സൂര്യനിൽ നിന്നു വരുന്ന പ്രസ്തുതരശ്മികൾക്ക് ഭൂതലത്തിൽ എത്തുവാൻ കഴിയാതായി. അങ്ങനെ അവയുടെ ആഘാതം മൂലം അമിനോആസിഡ് ഡ്യൂകൾ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷവും അസ്തമിച്ചു. പക്ഷേ അതുകൊണ്ട് മറ്റു ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടായി. അൾട്രാവയലറ്റ് രശ്മികൾ ജീവികൾക്ക് ആപൽക്കരങ്ങളാണ്. അവയുടെ ആഘാതം തടയപ്പെട്ടപ്പോൾ ജീവികൾക്ക് വെള്ളത്തിനടിയിൽനിന്ന് പൊങ്ങിവരുവാനും, സൂര്യപ്രകാശത്തെ കൂടുതൽ സ്വതന്ത്രമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനും സാധിച്ചു. അങ്ങനെ ഇലപ്പച്ചയുടെ സഹായത്താൽ ഊർജ പരിവർത്തനം സാധിച്ച പുതിയതരം ജീവികൾക്ക് തഴച്ചുവളരുവാൻ സൗകര്യം കിട്ടി. ഭൂതലത്തിൽ പല ഭാഗത്തും അവയുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ ഭീമമായ അളവിൽ കുമിഞ്ഞുകൂടി. ഈ നിക്ഷേപങ്ങളാണ് കാലാന്തരത്തിൽ ഖനിയെണ്ണകളും ഇന്ധന വാതകങ്ങളും കൽക്കരിയുമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്.

സസ്യങ്ങളും അവ നിർമ്മിക്കുന്ന ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളും സുലഭമായിത്തീർന്നപ്പോൾ ജന്തുക്കൾ ധാരാളമായുണ്ടായി. അവയുടെ ചേഷ്ടകളിൽ ചലനം പ്രധാനമാകയാൽ ഊർജത്തിന്റെ ആവശ്യം അധികരിച്ചു. ചെടികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന സംയുക്തപദാർത്ഥങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ച്, പ്രാണവായുവിൽ അതി സമർത്ഥമായി ദഹിപ്പിച്ചാണ് അവ ഊർജം നേടുന്നത്. ദീർഘകാലത്തെ പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായി സസ്യങ്ങൾക്കെന്ന പോലെ അവയ്ക്കും കരയ്ക്കും ജീവിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടായി. കരയ്ക്കും ജീവിതം തുടങ്ങിയ ചെടികളുടെയും അണുജീവികളുടെയും പ്രവർത്തനം ഭൂമുഖത്തെ ശിലകളെ ദ്രവിപ്പിക്കുന്നതിനും മുകൾപ്പുറപ്പിൽ മണ്ണ് ഉണ്ടാകുന്നതിനും സഹായിച്ചു. മണ്ണ് എന്നു പറയുന്നത് വെറും കല്ലിന്റെ പൊടി മാത്രമല്ല. അതിൽ അന്യോന്യ ബദ്ധങ്ങളായ ചെറുജീവികളുടെ ഒരു മഹാസമൂഹമുണ്ട്. അവയുടെ പ്രവർത്തനം മറ്റു ജീവികളുടെ നിലനില്പിനു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ജലാശയങ്ങളുടെയും സമുദ്രങ്ങളുടെയും ഉപരിതലത്തിലും ഇതുപോലെ വിശേഷതരത്തിലുള്ള

ജീവികളുണ്ട്. ഇവയിൽ അണുരൂപമായ ചില സസ്യങ്ങൾ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. അവയാണ് അന്തരീക്ഷത്തിലെ പ്രാണവായുവിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങനെ അനേക കോടി വർഷങ്ങളിലെ പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായി നാം ഇന്ന് കാണുന്നതുപോലെ ധാരാളം ജന്തുക്കളും സസ്യങ്ങളുമുള്ള ഭൂവ്യവസ്ഥിതിയുണ്ടായി. പക്ഷേ ഭൂമിയിൽ ചുറ്റുപാടുകളും അവയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ട് കാലം കഴിക്കുകയും വംശം പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവജാലവും ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ നിൽക്കുന്നില്ല. അടിക്കടിയുള്ള പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് അവ എപ്പോഴും വിധേയമാണ്. നാം ഇന്ന് കാണുന്ന സസ്യജന്തുജാതികളിൽ അതിദീർഘമായ ഈ പരിവർത്തന പരമ്പരയുടെ മുകൾ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എത്രയോ ജാതികൾ ജീവിതമന്തരത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ട് അസ്തവംശമായിപ്പോയിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ന് ഭൂമിയിൽ ആകപ്പാടെ പത്തുലക്ഷം ജന്തുജാതികളും മൂന്നുലക്ഷം സസ്യജാതികളും നിലവിലുണ്ടെന്നാണ് ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ഇവയുടെ ജീവിതവൃത്തികൾക്ക്, മൂന്നു കോടി വർഷങ്ങളിലെ പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായി, വളരെയധികം ഐക്യരൂപവും സ്ഥിരസ്വഭാവവും കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. സസ്യജാതികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഇലപ്പച്ചയുടെ സഹായത്താൽ സൂര്യപ്രകാശം ഗ്രഹിച്ച് ഊർജ്ജാധാരമായ സംയുക്തപദാർത്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഒരു ശതമാനം അവയുടെ തന്നെ ജീവിതവൃത്തികൾക്കും വളർച്ചയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ വലിയ ഒരു ശതമാനം ജന്തുജാതികളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ചെടികളാണ് ഇവയുടെ ആഹാരം. അതായത് ചെടികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന സംയുക്ത പദാർത്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് ഇവ ഊർജ്ജം ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നർത്ഥം. മറ്റു ചില ജന്തുജാതികൾ ഈ ജന്തുക്കളെ തിന്ന് ഈ ആവശ്യം സാധിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ആദ്യം ചെടികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതും ഒടുവിൽ ജന്തുക്കൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതുമായ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ മുഖ്യമായി മൂന്നു വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു: അന്നജം (കാർബോഹൈഡ്രേറ്റ്); കൊഴുപ്പ് (ഫാറ്റ്); മാംസ്യം (പ്രോട്ടീൻ). അരി, മരച്ചീനി, ഉരുളക്കിഴങ്ങ്, ശർക്കര, കരുപ്പെട്ടി, പഞ്ചസാര എന്നിവയെല്ലാം അന്നജങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ കാർബൺ ഓക്സിജൻ, ഹൈഡ്രജൻ എന്നീ മൂന്നു മൂല പദാർത്ഥങ്ങളേയുള്ളൂ. ഹൈഡ്രജന്റെയും ഓക്സിജന്റെയും അനുപാതം ജലത്തിന്റെ ഘടനയിൽ പ്രസ്തുത മൂലദ്രവ്യങ്ങൾക്കുള്ളതല്ല തന്നെ

യാണു്—അതായതു് രണ്ടു ഹൈഡ്രജൻ ആറ്റങ്ങൾക്കു് ഒരു ഓക്സിജൻ ആറ്റം എന്ന കണക്കു്. ഉദാഹരണത്തിനു് ഗ്ലൂക്കോസു് എന്ന കാർബോഹൈഡ്രേറ്റിന്റെ മോളികൂട്ടിൽ* കാർബൺ ആറ്റങ്ങൾ 6, ഹൈഡ്രജൻ ആറ്റങ്ങൾ 12, ഓക്സിജൻ ആറ്റങ്ങൾ 6, എന്നിവ ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഫാറ്റു് അഥവാ കൊഴുപ്പുകളിലും ഈ മൂന്നു് മൂലദ്രവ്യങ്ങളേ ഉള്ളു എങ്കിലും അവയുടെ അനുപാതം ഭിന്നമാണു്. ഒരു ഉദാഹരണത്തിൽ കാർബൺ 51, ഹൈഡ്രജൻ 98, ഓക്സിജൻ 6, എന്ന കണക്കിലാണു് ആറ്റങ്ങൾ ചേർന്നിരിക്കുന്നതു്. ജന്തുക്കളുടെ ശരീരത്തിൽ കാണുന്ന കൊഴുപ്പുകൾക്കു പുറമെ, നല്ലെണ്ണ, വെളിച്ചെണ്ണ തുടങ്ങിയ സസ്യജന്തുളായ എണ്ണകളും ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു.

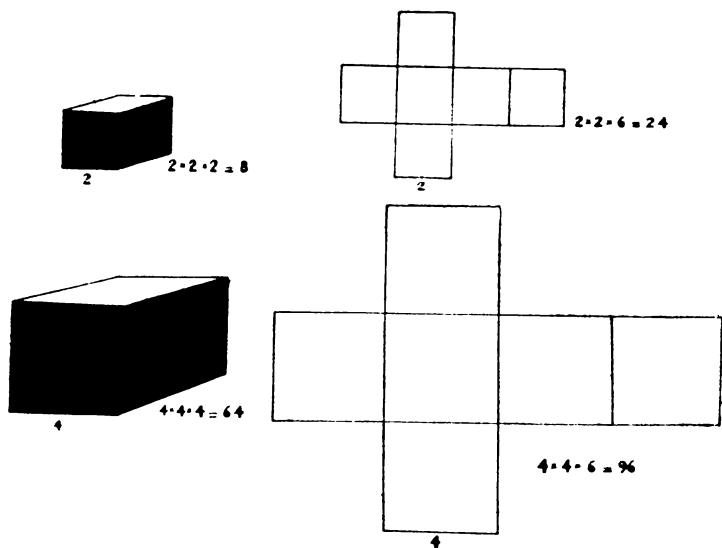
പ്രോട്ടീൻ മോളികൂട്ടം ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുതരം മോളികൂട്ടുകളെക്കാൾ എത്രയോ വലുതാണു്. അതിലെ അതിപ്രധാനമായ ഘടകം നൈട്രജൻ എന്ന വാതകമാണു്. ഇതിന്നുപുറമെ, കാർബൺ, ഹൈഡ്രജൻ, ഓക്സിജൻ എന്നിവയും മറ്റു ചില മൂലപദാർത്ഥങ്ങളും അവയിൽ കലർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ജാതി പ്രോട്ടീൻ മോളികൂട്ടിൽ കാർബൺ 3032, ഹൈഡ്രജൻ 4816, ഓക്സിജൻ 872, നൈട്രജൻ 780, ഗന്ധകം 8, ഇരുമ്പു് 4, എന്നീ കണക്കിലാണു് ആറ്റങ്ങൾ ഉള്ളതു്.

മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നുതരം ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളിൽ അന്നജങ്ങളും കൊഴുപ്പുകളും ജീവശരീരങ്ങൾക്കു് ഊർജം നൽകുന്നതിനു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. അവയാണു് ശ്വാസനക്രിയയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു് പ്രാണവായുവിൽ ദഹിക്കുന്നതു്. പ്രോട്ടീൻ, അഥവാ മാംസ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് ഉതകുന്നു. ജീവശരീരങ്ങൾ മുഖ്യമായും പ്രോട്ടീൻകൊണ്ടാണു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു് നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. പ്രോട്ടോപ്ലാസം എന്നു പറയുന്ന ജീവദ്രവ്യം പലതരം പ്രോട്ടീനുകളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു്. ഇവയെ സ്വാംശീകരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ശരീരത്തിനു് ഒരു വലിയ പരാധീനതയുണ്ടു്. പട്ടി പട്ടിയുടെയും മനുഷ്യൻ മനുഷ്യന്റെയും മാംസം ഭുജിച്ചാലും ആഹാരത്തിലെ പ്രോട്ടീനുകൾ ഭക്ഷകന്റെ ശരീരവുമായി നേരെയങ്ങു യോജിക്കുന്നില്ല. അവയെ ഓരോന്നിനെയും അതതിന്റെ ഉപഘടകങ്ങളായ അമിനോ ആസിഡ്സുകളായി പിരിച്ചതിനു ശേഷം ആ നിലയിൽ മാത്രമേ ആഗിരണം നടക്കുന്നുള്ളൂ.

* ഒരു സംയുക്തപദാർത്ഥത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളുള്ള ഏറ്റവും ചെറിയ കണികയ്ക്കാണ് അതിന്റെ മോളികൂട്ടം എന്നു പറയുന്നതു്.

പിന്നീട് ശരീരത്തിനുള്ളിൽ വെച്ച് ഈ അരിനോ ആസിഡ് ഡു കളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ആവശ്യമുള്ള പ്രോട്ടീനുകളെ സംശ്ലേഷണം ചെയ്ത് വളർച്ചയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ആദ്യമുണ്ടായ ലഘുജീവികൾ തങ്ങളുടെ ഊർജ്ജപരിവർത്തന ചേഷ്ടകളെ നിരന്തരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്ന് സങ്കല്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചേഷ്ടകളുടെ വിരാമം, അതായത് മരണം, എന്നൊരു അവസ്ഥ സാധാരണഗതിയിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അവയുടെ തുടർച്ചയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ ലഭിക്കുമെങ്കിൽ അവ മുടങ്ങുകയില്ല. പക്ഷേ നിഷ്ക്രീയസ്ഥാവസ്ഥയിലുള്ള അണുശരീരങ്ങളും അവയെ പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യവും വന്നപ്പോൾ സ്ഥിതിഗതികൾക്ക് മാറ്റമുണ്ടായി. അണുപ്രായമാണെങ്കിലും ശരീരം ഒരുവിധം കൂടുതൽ വലുതായാൽ അതിന്റെ ചേഷ്ടകൾക്ക് പ്രയാസം നേരിടും. ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ ചുരുുപാടും നിന്ന് ശരീരത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ കൂടിവേണം അകത്തു കടക്കുവാൻ. ശരീരത്തിന്റെ വ്യാപ്തം വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ച് ഉപരിതലം വർദ്ധിക്കുക

ചിത്രം 4. വ്യാപ്തവും ഉപരിതലവും. വ്യാപ്തം വർദ്ധിക്കുന്ന ക്രമത്തിൽ ഉപരിതലം വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. ചെറിയ കട്ടയുടെ വ്യാപ്തം $2 \times 2 \times 2 = 8$ ഘനയിഞ്ച്. ഉപരിതലവിസ്താരം $2 \times 2 \times 6 = 24$ ചതുരശ്രയിഞ്ച്. വലിയ കട്ടയുടേത് യഥാക്രമം $4 \times 4 \times 4 = 64$ ഘ. ഇ. $4 \times 4 \times 6 = 96$ ച. ഇ.

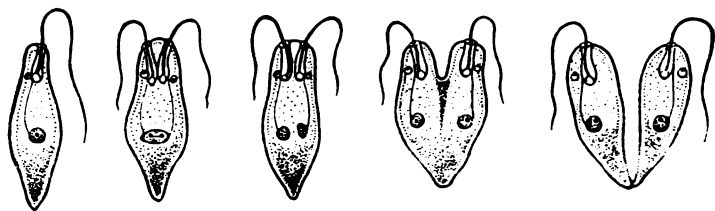
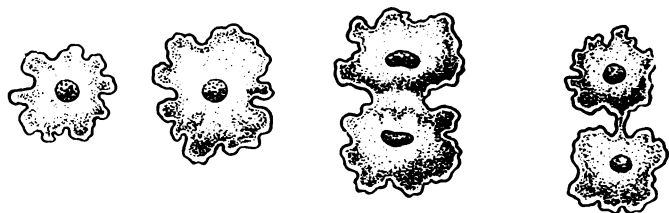
യില്ല. രണ്ടിഞ്ച് വണ്ണമുള്ള ഒരു ചതുരക്കട്ടയുടെ വ്യാപ്തം എട്ടു ഘനയിഞ്ചും, ഉപരിതലവിസ്താരം 24 ചതുരശ്രയിഞ്ചും ആണല്ലോ. കട്ടയുടെ വണ്ണം നാലിഞ്ച് ആയാൽ വ്യാപ്തം 64 ഘനയിഞ്ചും ഉപരിതലവിസ്താരം 96 ചതുരശ്രയിഞ്ചും ആകും. അതായത് വ്യാപ്തം എട്ടുമടങ്ങു വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ഉപരിതലം നാലിരട്ടിയേ വർദ്ധിച്ചുള്ളൂ. (4-ാം ചിത്രം നോക്കുക).

ഈ പ്രയാസത്തെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനായിരിക്കണം ആദ്യത്തെ അനുജീവികൾ വളർച്ചയുടെ ഒരു പരിധിയെ അറിയാൻ നട്ടവെ മുറിഞ്ഞു് രണ്ടു കഷണങ്ങളാകുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ ഇരുഭാഗങ്ങൾക്കും പഴയതു പോലെ സമർത്ഥമായി ജീവിതചേഷ്ടകൾ തുടരുവാൻ സാധിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഓരോ ഭാഗത്തിലും വ്യാപ്തവും ഉപരിതലവും തമ്മിലുള്ള അനുപാതം പഴയതോതിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഈ പ്രക്രിയ സഹായിക്കുന്നു.

പ്രത്യുൽപാദനം

ജീവിതവൃത്തികൾ കാര്യക്ഷമമായി തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനുവേണ്ടി ആദ്യത്തെ അനുജീവികൾ സ്വീകരിച്ച ഉപായത്തെപ്പറ്റി മുൻ അധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. ഈ ഉപായത്തിന് പ്രത്യുൽപാദനം എന്ന പേർ പറയുന്നു. ഒരു ജീവിയുടെ സ്ഥാനത്തു് രണ്ടെണ്ണം ഉണ്ടാകുന്ന പ്രക്രിയയാണിതു്. കാലക്രമേണ ഇതു് ജീവികളുടെ സവിശേഷലക്ഷണമായിത്തീർന്നു. ഇന്നു കാണുന്ന എല്ലാ ജീവികൾക്കും ഈ വൈഭവമുണ്ടു്-അവയ്ക്കു് തങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെയുള്ള പുതിയ ജീവികളെ ജനിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. പരിണാമത്തിന്റെ ആദ്യദശകളിൽ ഈ പ്രതിഭാസം ഏറ്റവും ലളിതമായ രീതിയിലാണു് സംഭവിച്ചതു്. പൂർണ്ണമായ വളർച്ചയെ പ്രാപിച്ച ശരീരം നടുവെ മുറിഞ്ഞു് രണ്ടു കഷണങ്ങളായി വേർപെട്ടു്, ഓരോന്നും ഓരോ പുതിയ ജീവിയായി ജീവിതം തുടരുന്നു. അവയും വളർന്നു് കുറെ കഴിയുമ്പോൾ ഇതുപോലെ മുറിയും. തൽഫലമായി നാലു പുതിയ ജീവികളുണ്ടാകും. ഈ പ്രക്രിയയിലൂടെ ജീവിതവൃത്തികളെ എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും മുടക്കമില്ലാതെ തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുവാൻ സാധിക്കും. ഈ രീതിയിൽ പ്രത്യുൽപാദനം നിർവഹിക്കുന്ന എത്രയോ ജാതി അനുജീവികൾ ഇന്നും ഭൂമിയിലുണ്ടു്. (5-ാം ചിത്രം നോക്കുക.) പല രോഗങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതമായ ബാക്ടീരിയങ്ങൾ ഇങ്ങനെയുള്ളവയാണു്. ഒരു ബാക്ടീരിയം ഏകദേശം അര മണിക്കൂർ നേരം വളർന്നുകഴിയുമ്പോൾ അതിന്റെ ചേഷ്ടകൾ നിലയ്ക്കുകയും അതു് രണ്ടായി മുറിയുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണാം. ഇങ്ങനെ മുറിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന പുതിയ വ്യക്തികളെ ആദ്യത്തെ ബാക്ടീരിയത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായി കരുതാവുന്നതാണു്. പിന്നെ അര മണിക്കൂർകൂടി കഴിയുമ്പോൾ ഇവയോരോന്നും രണ്ടായി മുറിയും. ഈ പ്രക്രിയ നിർബാധം പത്തുമണിക്കൂർ നേരം തുടരുകയാണെങ്കിൽ തൽഫലമായി 5,24,288 ബാക്ടീരിയങ്ങളുണ്ടാകും. നിർബാധം എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഈ ജീവികൾക്കു് ആവശ്യമായ ആഹാരപ

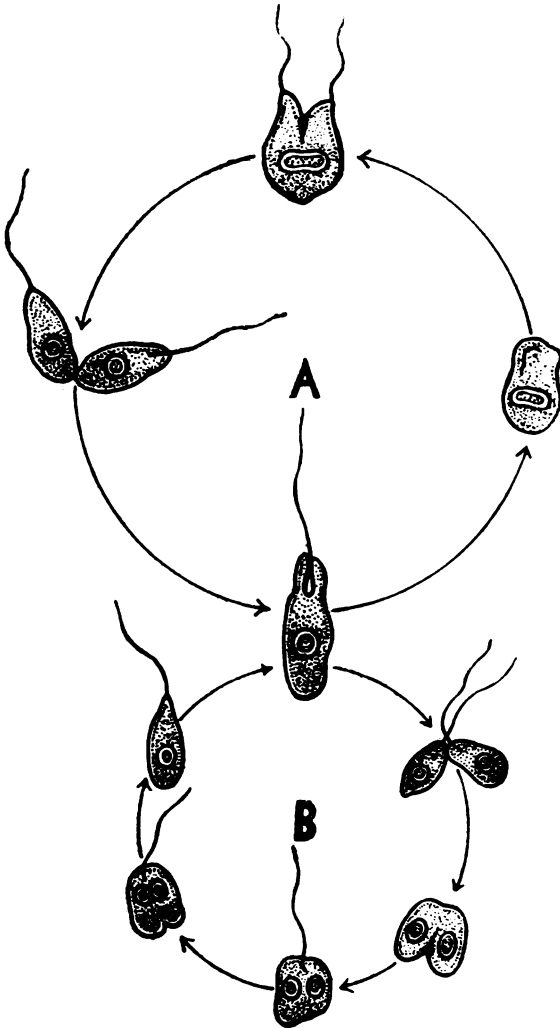
ദാർമ്മ്യങ്ങളും പ്രാണവായുവും മറ്റു ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും ലഭിക്കണം എന്നാണ്. ഈ സംഖ്യാവർദ്ധനവിനിടയ്ക്ക് ഒരു ഘട്ടത്തിലും മൃതദേഹങ്ങൾ അവശേഷിക്കുന്നില്ല എന്ന വസ്തുത പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. പിതൃശരീരം മുഴുവനും തന്നെ സന്താനങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളായി തീരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ

ചിത്രം 5. രണ്ടുജാതി അണുജീവികളുടെ പ്രത്യുൽപാദനം. ഒന്ന് കറുകയും മററത് നെടുകെയും രണ്ടായി മുറിഞ്ഞ് ഈരണ്ടു വ്യക്തികളായിത്തീരുന്നു.

നോക്കിയാൽ ഈ അണുജീവികൾക്ക് പ്രകൃത്യാ മരണമില്ല എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. മൃതദേഹമില്ലാതെ എന്തു മരണം?

ഇങ്ങനെ ലഘുവായ രീതിയിൽ വംശം പുലർത്തുന്ന അണുജീവികളുടെ ജീവിതഗതി പരിശോധിച്ചാൽ അതിൽ ഇടയ്ക്കിടെ മറ്റൊരു പ്രതിഭാസം ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണാം. സ്വതന്ത്രമായി കഴിയുന്ന രണ്ടു വ്യക്തികൾ അടുത്തു വന്ന്, രണ്ടു വെണ്ണക്കടകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തതുപോലെ, ഒന്നായിത്തീരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന വലുപ്പം കൂടിയ പുതിയ വ്യക്തി വീണ്ടും പഴയപടി ജീവിതവൃത്തികൾ തുടരുകയും ചെയ്യും. കറുക കഴിയുമ്പോൾ അതും മറ്റു വ്യക്തികളെപ്പോലെ നടുവെ മുറിഞ്ഞ് പ്രത്യുൽപാദനം നിർവ്വഹിക്കും. മറ്റു ചിലജാതി അണുജീവികളിൽ ഇപ്പറഞ്ഞതുപോലെ രണ്ടു വ്യക്തികൾ കൂട്ടിച്ചേർന്ന് ഒന്നാകുന്നതിനു പകരം, അല്പനേരം അടുത്തു ചേർന്നി

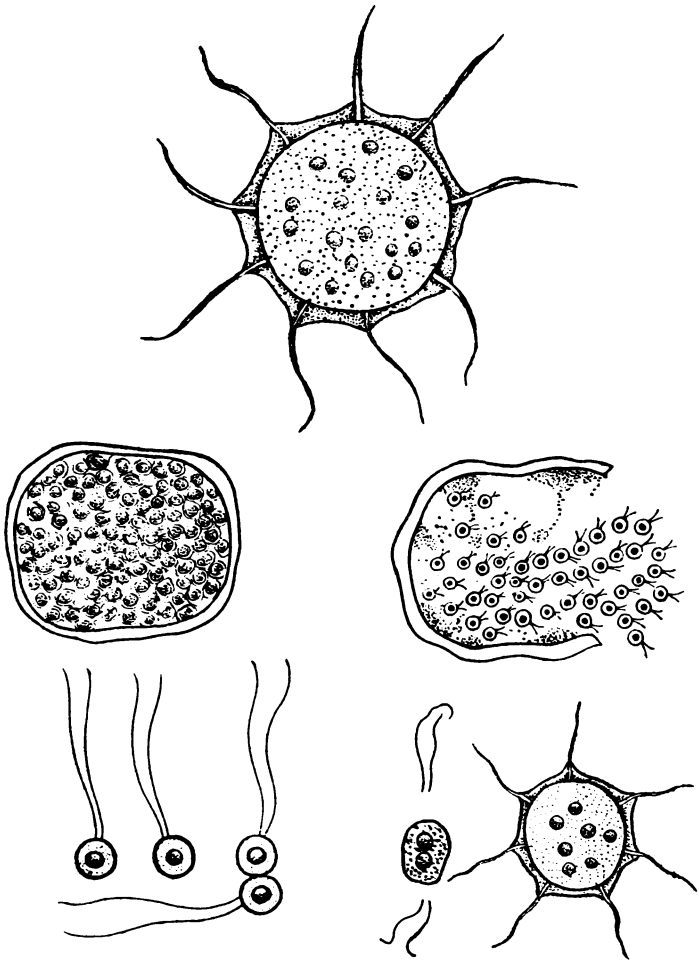
ചിത്രം 6. പ്രത്യുൽപാദനവും സംയോഗവും. A. സാധാരണ രീതിയിൽ അണുജീവി നട്ടുവേ മുറിഞ്ഞ് പ്രത്യുൽപാദനം നടത്തി എണ്ണം പെരുകുന്നു. B. അതിനിടയ്ക്ക് രണ്ടു സ്വതന്ത്ര വ്യക്തികൾ അടുത്തുവന്ന്, കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരുവ്യക്തിയാക്കിത്തീരുന്ന പ്രതിഭാസവും ഉണ്ടാകുന്നു.

രുന്ന ശരീരവസ്തുക്കളിൽ ചിലഭാഗങ്ങൾ പരസ്പരം കൈമാറിയതിനുശേഷം വേർപെടുന്ന പ്രതിഭാസമാണ് കാണുന്നത്.

ഇത്, വാസ്തവത്തിൽ, പ്രത്യുൽപാദനത്തിന് നേരെ വിരുദ്ധമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. ഒരു വ്യക്തിയിൽനിന്ന് രണ്ടെണ്ണം ഉണ്ടാകുന്നതിനുപകരം രണ്ടു വ്യക്തികൾ ഒന്നായിത്തീരുകയാണ് അതു മൂലം സംഭവിക്കുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ എണ്ണം നേർ പകുതിയായി കുറഞ്ഞു പോകുന്നു. അവ ഒന്നായിത്തീരാതെ ശരീരഭാഗങ്ങൾ കൈപകർന്നശേഷം വേർപെടുകയാണെങ്കിലും, എണ്ണം പെരുകുന്ന കാര്യം ആലോചിച്ചാൽ, ഇത് വ്യവഹേതുകമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ കൂടിച്ചേർന്നിരുന്ന സമയത്തിനുള്ളിൽ ഓരോന്നിനും ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും രണ്ടായി മുറിഞ്ഞു പെരുകുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ അണുജീവികളിൽ വല്ലപ്പോഴും സംഭവിക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയയാണ് ഉയർന്ന ജീവികളിൽ ലിംഗബന്ധമായും മിഥുനസംയോഗമായും, കലാശിക്കുന്നത്. അവിടെ അത് പ്രത്യുൽപാദനത്തിന്റെ അവശ്യഭാഗമായും തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആണംപെണ്ണം, വെണ്ണക്കെടകൾ പോലെ, ഒന്നായിത്തീർന്നില്ലെങ്കിലും, അവയുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് മുക്തമാകുന്ന ബീജങ്ങൾ അങ്ങനെ യോജിക്കുന്നുണ്ട്. യോജിച്ച ഈ ബീജമാണ് സന്താനമായി വളരുന്നത്.

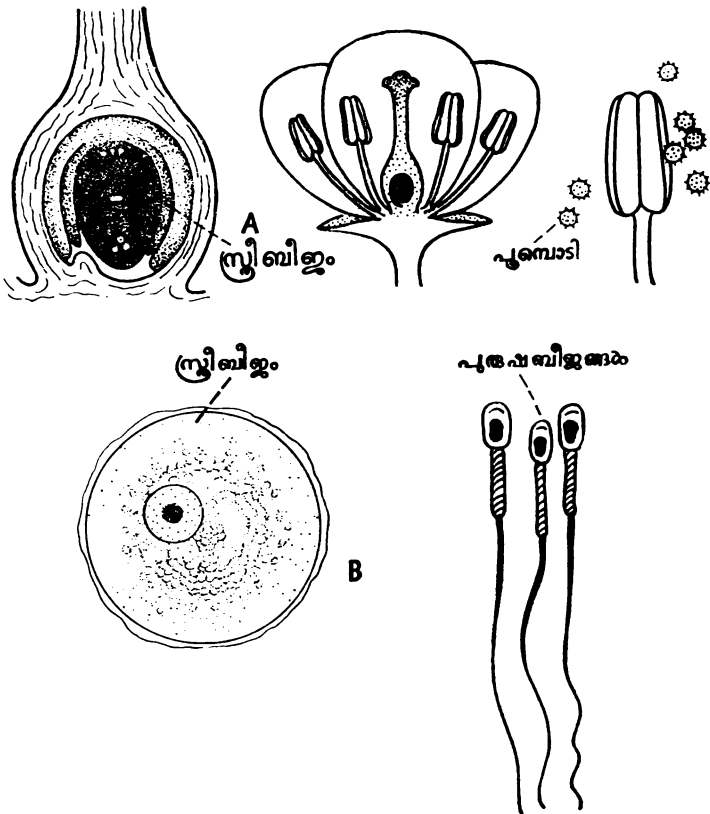
ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നതും ജീവജാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽനിന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. ബാക്ടീരിയങ്ങളെയും അവയെപ്പോലെയുള്ള അണുജീവികളെയും അപേക്ഷിച്ച് കള്ളെടി പൂഷ്പിയിലുള്ള ശരീരത്തോടുകൂടിയ ചില ജീവജാതികൾ നടുവെ മുറിഞ്ഞു എണ്ണം പെരുകുന്നതിനുപകരം ഒരു പ്രായമെത്തിയാൽ, അനേകം ചെറിയ വ്യക്തികളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതു കാണാം. ഇതിനുശേഷം പൂർണ്ണജീവി സാധാരണ ചേഷ്ടകൾ നിർവഹിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാതെ ജീർണ്ണിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതാണ് പ്രകൃത്യാ സംഭവിക്കുന്ന മരണം. ആ ശരീരത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ ചെറുവ്യക്തികൾ ക്രമേണ വളർന്ന് പൂർണ്ണരൂപത്തെ പ്രാപിച്ച് ഈ പ്രക്രിയ ആവർത്തിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, അവയുടെ വളർച്ചയ്ക്കിടയിൽ രണ്ടെണ്ണം കൂടിച്ചേർന്ന് ഒന്നാകുന്ന പ്രതിഭാസം പതിവായി സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ചെറു വ്യക്തികളെ പ്രത്യുൽപാദനബീജങ്ങളായി കരുതാവുന്നതാണ്.

ചിത്രം 7. ഒരുജാതി അണുജീവികളുടെ ശരീരം. എത്രയോ ചെറിയ വ്യക്തികളായി വേർപിരിയുന്നതും, ഇവ ഇരണ്ടുവീതം ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് പുതിയ അണുജീവി ഉണ്ടാകുന്നതും.

പരിണാമത്തിന്റെ അടുത്തപടിയിൽ ഈ ബീജങ്ങൾ രണ്ടുതരത്തിൽ ഉള്ളവയായിത്തീരുന്നു. ഒരു ജാതി തീരെ ചെറുതും ചലനശക്തിയുള്ളതുമാണ്. മററത് വലുതും നിശ്ചലവും. ആദ്യത്തെ ജാതി എണ്ണത്തിൽ വളരെ കൂടുതലും ഉണ്ടാകും. രണ്ടു ജാതിയിലും പെട്ട ഓരോന്നും കൂടിച്ചേർന്നാണ് സന്താനമാക

ന്നത്. യോജിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ബീജങ്ങളെല്ലാം മൃതിയടയ്ക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ജാതികളിൽ ആദ്യത്തേതിനെ പുരുഷബീജമെന്നും, മറ്റൊരിനെ സ്ത്രീബീജമെന്നും വിളിക്കുന്നു. ജന്തുക്കളും, സസ്യങ്ങളും തമ്മിൽ പ്രത്യുൽപാദനബീജങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കുറച്ചൊരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ചെടികളുടെ പുരുഷബീജമാണ് പൂമ്പൊടി. അത് കാരറിൽ പറന്നും പ്രാണികളുടെയും പക്ഷികളുടെയും ശരീരത്തിൽ ഒട്ടിയുമാണ് സ്ത്രീബീജത്തിന്റെ സമീപത്തെത്തുന്നത്. സ്ത്രീബീജം പൂവിന്റെ നടുവിൽ ജനി എന്ന

ചിത്രം. A. ചെടിയുടെ സ്ത്രീപുരുഷബീജങ്ങൾ. B. ജന്തുക്കളുടെ സ്ത്രീപുരുഷബീജങ്ങൾ. (എല്ലാം വളരെ വലുതായി കാണിച്ചിരിക്കുകയാണ്—പ്രത്യേകിച്ചും വലുത്തുവശത്തുള്ള പുരുഷബീജങ്ങൾ.

അവയവത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. (8-ാം ചിത്രം നോക്കുക) പൂമ്പൊടി ജനിയുടെ തണ്ടിന്റെ തുമ്പത്തു വന്നു പറുകയും അവിടെനിന്ന് സ്രീ ബീജത്തിന്റെ സമീപത്തേക്ക് നേർത്ത കഴലുപോലെ വളർന്നിറങ്ങി അതുമായി യോജിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

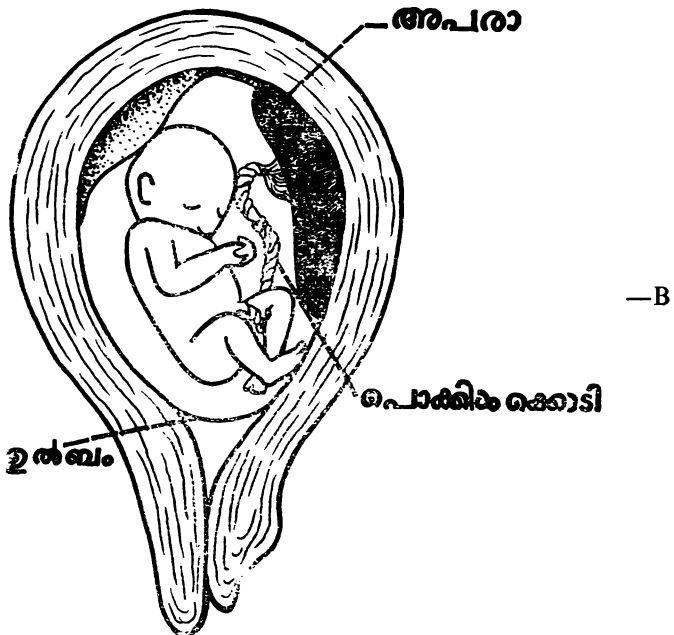
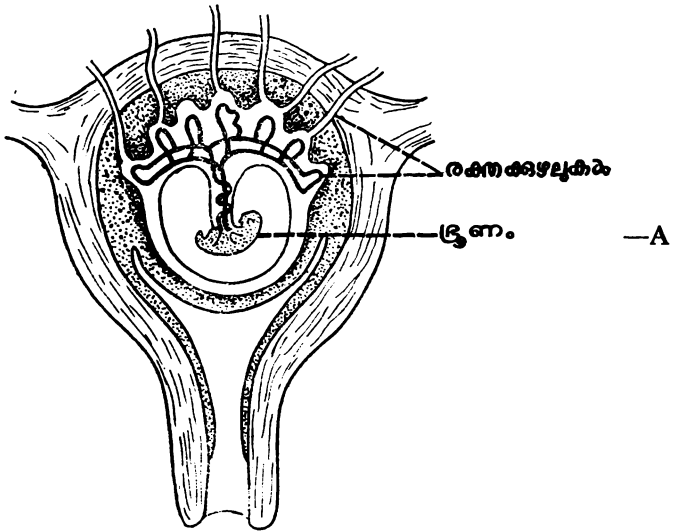
മേൽവിവരിച്ച ലിംഗബന്ധപരമായ ഈ പ്രക്രിയയുടെ ഭാർത്ഥവും ആവശ്യവും എന്തെന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. കൂടിച്ചേരുന്നതു്, പൂർണ്ണവൃക്തികളായാലും ബീജങ്ങളായാലും, ഭിന്നവംശങ്ങളിൽനിന്ന് വരുന്നവയായിരിക്കും എന്നുള്ളതു് ശ്രദ്ധേയമായ സംഗതിയാണ്. സത്യത്തിൽ അതു് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പാരമ്പര്യങ്ങളെ കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രകൃതി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപായമാകുന്നു. പുതിയ പുതിയ ലക്ഷണങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളുമുള്ള വ്യക്തികൾ ഉണ്ടാകുവാൻ ഇതു് സഹായിക്കുന്നു. മാറിമാറി വരുന്ന ചുരുപാടുകളെ അഭിമുഖീകരിച്ച് വിജയം നേടുന്നതിനു് ഇതു് അത്യാവശ്യമാണ്. എത്ര സമർത്ഥമായ സമൂഹമാണെങ്കിലും അതിലെ വ്യക്തികളെല്ലാം ഒരേ ലക്ഷണങ്ങൾ മാത്രം ഉള്ളതാണെങ്കിൽ പരിതസ്ഥിതികൾക്കു് മാറ്റം വരുമ്പോൾ അവ ഒന്നോടെ പരാജയപ്പെട്ടു് നാശമടയും. നേരെമറിച്ച് ഭിന്നലക്ഷണങ്ങൾ ഉള്ളവയാണെന്നു വരുകിൽ ചിലതിനെങ്കിലും ആപത്തുകളെ അതിജീവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരും. ഇതാണ് ജീവജാലത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ലിംഗബന്ധത്തിന്റെയും മിഥുനസംയോഗത്തിന്റെയും പ്രസക്തി.

ഉയർന്നജീവികളിൽ ബീജങ്ങൾ മാത്രമല്ല അവയെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന പൂർണ്ണവൃക്തികളും ആകൃതിയിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിട്ടാണ് സാധാരണ കാണപ്പെടുന്നത്. കാക്കയുടെയും കുതിരയുടെയും കാര്യത്തിൽ ഇതു് പ്രകടമല്ലെങ്കിലും കോഴിയുടെയും സിംഹത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ഒന്നോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ആണിനെയും പെണ്ണിനെയും തിരിച്ചറിയാം. സ്രീപുരുഷബീജങ്ങളുടെ സംയോഗം പ്രത്യുൽപാദനക്രിയയുടെ അവശ്യഘടകമായിത്തീർന്നപ്പോൾ അതു സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പ്രേരണ നൽകുന്ന കാമവികാരവും ഉളവായി.

ജന്തുക്കളുടെ ബീജങ്ങൾക്കു് ജലമുണ്ടെങ്കിലേ ജീവികാൻ പറുകയുള്ളൂ. ജലജന്തുക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതു് പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ല. പക്ഷേ കരസ്തു ജീവിക്കുന്ന ജന്തുക്കൾ ഇതിനുവേണ്ടി പല ഉപായങ്ങളും സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. തവളയെപ്പോലെയുള്ള ജന്തുക്കൾ പ്രത്യുൽപാദനത്തിനുവേണ്ടി ജലാശയങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നു. സ്രീബീജവും പുരുഷ

ബീജവും വെള്ളത്തിലാണ് അവ നിക്ഷേപിക്കുന്നത്. സംയുക്തബീജം വളർന്നുണ്ടാകുന്ന കണ്ഠങ്ങളും വെള്ളത്തിൽത്തന്നെ ജീവിക്കുന്നു. ഈ ദശയിൽ അവ മത്സ്യങ്ങളെപ്പോലെയാണ് കഴിയുന്നത്. ഇഴജന്തുക്കളും പക്ഷികളും ബീജങ്ങളെ ഇങ്ങനെ വെള്ളത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നില്ല. സ്രീബീജം മാതൃശരീരത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകയും പുരുഷബീജം അവിടെ കടന്നു ചെന്നു് അതുമായി യോജിക്കുകയുമാണു് ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ യുണ്ടാകുന്ന സംയുക്തബീജം കട്ടിയുള്ള ഒരു തോടുകൊണ്ടു് പൊതിയപ്പെട്ടതിനുശേഷമേ വെളിയിൽ വരുന്നള്ളൂ. ശരീരത്തിനുള്ളിൽ എന്നപോലെ തോടിനകത്തും ജലമയമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ബീജങ്ങളും, അവ യോജിച്ചുണ്ടാകുന്ന സന്താനത്തിന്റെ ആദ്യദശകളും, ജലജീവികളെപ്പോലെ തന്നെയാണു് ജീവിക്കുന്നതെന്നു പറയാം.

രോമാവൃതമായ ശരീരത്തോടുകൂടിയ നാൽക്കാലിമൃഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സന്താനത്തിന്റെ വളർച്ചയിലെ ആദ്യദശകളും മാതാവിന്റെ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ തന്നെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ വളർന്നു് ഏറക്കുറെ മാതാപിതാക്കളുടെ രൂപം പ്രാപിച്ചതിനു ശേഷമേ സന്താനം വെളിയിൽ വരുന്നള്ളൂ. സ്രീബീജത്തെ മാതാവിന്റെ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ നിന്നു് വെളിയിലേക്കു കടക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ബീജവാഹിക്കുഴലിന്റെ ഒരു ഭാഗം വീർത്തു് ഭ്രൂണത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു വേണ്ട സൗകര്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കാണാം. ഇതാണു് ഗർഭാശയം. അഥവാ ഗർഭപാത്രം. സംയുക്തബീജം പുറത്തേക്കു പോകാതെ ഗർഭാശയത്തിൽ തങ്ങിനിൽക്കുകയും, ഭ്രൂണമായി വളർന്നു് അതിന്റെ ഭിത്തിയിൽ ഒട്ടിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാതൃശരീരത്തിൽ നിന്നു വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ട പോഷകപദാർത്ഥങ്ങളും പ്രാണവായുവും വലിച്ചെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് ഭ്രൂണം ഇങ്ങനെ ഒട്ടിപ്പിടിക്കുന്നത്. മാതാവിന്റെയും ഭ്രൂണത്തിന്റെയും രക്തക്കുഴലുകൾ കൂടിപ്പിണഞ്ഞു്, ജടിലിച്ചു്, അന്യോന്യം അടുത്തുചേർന്നു് കിടക്കുന്നതല്ലാതെ അവയുടെ രക്തപ്രവാഹങ്ങൾ കൂടിക്കലരുന്നില്ല. രക്തക്കുഴലുകളുടെ ഭിത്തിക്കു കറുകെയാണു് പോഷകപദാർത്ഥങ്ങളും പ്രാണവായുവും കടന്നു വരുന്നത്. ഈ സംക്രമണം നടക്കുന്ന അവയവത്തിനു മറുപിള്ള അല്ലെങ്കിൽ അപരാ എന്നു പേർപറയുന്നു. അതു് ഗർഭാശയഭിത്തിയിൽ ഒട്ടിയിരിക്കുകയാണു്. പൊക്കിയ കൊടിയിലൂടെ അതു് ഭ്രൂണവുമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭ്രൂണത്തിനു ചുറ്റും ജലംനിറഞ്ഞ ഒരു 'സഞ്ചിയുമുണ്ടു്'. ഇതിന്റെ പേരാണ് ഉൽബം. അങ്ങനെ ഭ്രൂണം ഉൽബജലത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നാണു് വളരുന്നത്. വളർച്ച പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ ഉൽബം പൊട്ടുകയും

ചിത്രം 9 A. & B. ഗർഭജീവിതത്തിലെ രണ്ടു ദശകൾ.

ഭൂമി വെളിയിലേക്ക് വഴുതിയിറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനു പുറകെ പൊക്കിടുകൊടിയുടെ വലിപ്പ വിധേയമായി, മറ്റു പിള്ളയും ഗർഭാശയഭിത്തിയിൽനിന്ന് അടർന്നു പോരുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് പ്രസവം സംഭവിക്കുന്നത്.

രോമാവൃതങ്ങളായ നാൽക്കാലിമൃഗങ്ങൾ പിറന്നു വീണു സന്താനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുപോകാതെ കരക്കാലം സംരക്ഷിക്കാറുണ്ട്. തള്ളയുടെ മുലപ്പാലു കുടിച്ചാണ് ആദ്യദശയിൽ ശിശുക്കൾ വളരുന്നത്. മനുഷ്യനും ഈ വിധത്തിൽ പ്രത്യുൽപാദനം നിർവഹിക്കുന്ന ഒരു സസ്തനജീവിയാണെന്നു് എടുത്തുപറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അവന്റെ സന്താനം ഏറ്റവും ദുർബലവും നിസ്സഹായവുമായ സ്ഥിതിയിലാണ് ജനിക്കുന്നത്. അതിനെ ഏതാനും വർഷക്കാലം മാതാവു് സംരക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്നു് ഭൂമിയിൽ കാണുന്ന എല്ലാജീവജാതികളും പൂർവകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭിന്ന ലക്ഷണങ്ങളോടു കൂടിയ ജീവികളിൽനിന്നു് നെടുനാളത്തെ പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടായതാണെന്നു് ശാസ്ത്രം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പരിവർത്തന പരമ്പരയ്ക്കാണ് ജീവപരിണാമം എന്നു പറയുന്നത്. ഇതു് എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ദീർഘമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തുടരെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചുരുപാടുകളും ജീവജാതികളും തമ്മിലുള്ള ആഘാതപ്രത്യാഘാതങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് പരിണാമം സംഭവിക്കുന്നത്. ഇതു് അല്പമൊന്നു് വിശദീകരിക്കാം.

എല്ലാ ജീവികളുടെയും പ്രത്യുൽപാദനത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു സവിശേഷത അവ ആവശ്യത്തിലധികം സന്താനങ്ങളെ ജനിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. ഒന്നിനൊന്നു് എന്നു കണക്കിലെല്ല, ഒന്നിനു നൂറു്, ആയിരം, ലക്ഷം, എന്നു കണക്കിലാണ് സന്താനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. ജീവികളുടെ അപാരമായ ഈ പ്രത്യുൽപാദനശക്തി ആപത്തിനെ നേരിടുന്നതിനുള്ള ഒരു മുൻകരുതലാണു്. എണ്ണത്തിന്റെ മിടക്കുകൊണ്ടാണു് അവ ഭൂമിയിൽനിന്നു് നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ടു പോകാതെ വംശം നിലനിർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ദുർമ്മരണത്തിനുള്ള സാധ്യതകൾ നിറഞ്ഞ ഈ ഭൂമിയിൽ, ധാരാളം സന്താനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവയിൽ ഒന്നു രണ്ടെങ്കിലും അവശേഷിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. സത്യത്തിൽ ഇതാണു് സംഭവിക്കുന്നതും. എണ്ണിയാലെൊട്ടുണ്ടാത്ത സന്താനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും അപമൃത്യുവിനു് ഇരയായിപ്പോകുന്നു. അപൂർവ്വം ചിലതുമത്രമേ പ്രായപൂർത്തിയെ പ്രാപിച്ചു് സന്താനോൽപാദനം സാധിച്ചു് വംശത്തുവിനെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ ശക്തമാകുന്നുള്ളൂ.

പലതരം ആപത്തുകളെയാണ് ജീവസന്തതി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. ഗതുകളുടെ ആക്രമണം, രോഗബാധ, ആഹാര ദുർലഭ്യം, ചുറ്റുപാടുകൾക്ക് മാറ്റം വരുന്നതുമൂലമുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ അവയുടെ പട്ടിക നീണ്ടുപോകുന്നു. ഈ ആപത്തുകളെ അതിജീവിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വ്യക്തികൾ തമ്മിലും, വർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിലും, അതികർക്കശമായ മത്സരം നിരന്തരം നടക്കുകയാണ്. രണ്ടു ബീജങ്ങൾ യോജിച്ചുണ്ടാകുന്ന സന്താനങ്ങൾക്കു തമ്മിൽത്തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണമെന്ന് നേരത്തെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതിനും പുറമെ അതി നൂതനമായ ലക്ഷണങ്ങളോടും സ്വഭാവങ്ങളോടും കൂടിയ വ്യക്തികളും കൂടക്കൂടെ ജനിക്കാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ജന്മസിദ്ധമായ വൈവിധ്യങ്ങളിൽ ചിലതു് ആപത്തുകളെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ സഹായകമായിരിക്കും. അവയുടെ ഉടമസ്ഥരായ ജീവികൾക്ക് ജീവിതമത്സരത്തിൽ കൂടുതൽ വിജയം കൈവരുമെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. അവ അപരിത്യപിന്ന് ഹൃദയാകാതെ പ്രായപൂർത്തിയെ പ്രാപിച്ചു് സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തമായിത്തീരുന്നു എന്നു സാരം. മറ്റുള്ളവയെല്ലാം ജീവിതരംഗത്തു നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ അനേകം തലമുറകൾ കഴിയുമ്പോൾ ഇപ്പറഞ്ഞ വിശേഷസ്വഭാവമുള്ള വ്യക്തികൾ മാത്രമേ സമൂഹത്തിൽ കാണുകയുള്ളൂ എന്നു വരും. ആദ്യം ഏതാനും വ്യക്തികളിൽമാത്രം കണ്ടിരുന്ന വിശേഷസിദ്ധികൾ ഇങ്ങനെയാണ് കാലം ചെല്ലുമ്പോൾ വംശസ്വഭാവങ്ങളായിത്തീരുന്നത്. ഇതു സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ ജാതിയോ വർഗ്ഗമോ ഉണ്ടായി എന്നു തന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. ജീവ ലോകത്തിൽ മന്ദഗതിയിലാണെങ്കിലും അനുസ്യൂതമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പരിണാമക്രിയയ്ക്കു് ജീവിതമത്സരത്തിലൂടെയുള്ള പ്രകൃതി നിർദ്ധാരണം എന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്.

മനുഷ്യൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ജന്തുജാതികളുടെയും സസ്യജാലത്തിന്റെയും ആവിർഭാവചരിത്രം ഇതാകുന്നു. ബഹുലക്ഷം വർഷങ്ങളിലെ പരിവർത്തനങ്ങളാണ് ഓരോന്നിന്റെയും പിന്നിലുള്ളതു്. ജീവജാതികളുടെ നിലനില്പിന്റെ മാത്രമല്ല, പരിണാമമാർഗ്ഗേണയുള്ള ഉൽക്കർഷത്തിന്റെയും രഹസ്യം അവയുടെ പ്രത്യുൽപാദന രീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വൻ പിച് തോറിൽ സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കേണ്ടതു് കാലവുമായുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ അവയ്ക്കു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരു ആവശ്യമാകുന്നു.

മനുഷ്യവർഗ്ഗം

മനുഷ്യൻ എന്ന ജന്തു ജാതിയും പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഭൂമിയിൽ ആവിർഭവിച്ചത്. അത് രോമാവൃതങ്ങളും കണ്ണങ്ങളെ ജീവനോടെ പ്രസവിച്ച് മൂലപ്പാലുകൊടുത്ത് വളർത്തുന്നവയും ആയ സസ്തനങ്ങളെ എന്ന മഹാവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ്. തറയിൽ പിൻകാലുകളിൽ നിവർന്നു നിൽക്കുവാനും നടക്കുവാനും ഉള്ള കഴിവു നേടുന്നതിനുമുമ്പ് അതിന്റെ പൂർവ്വ വർഗ്ഗങ്ങൾ വൃക്ഷജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവുണ്ട്. സത്യത്തിൽ മരക്കൊമ്പുകളിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കുകയും കരിച്ചുപാടുകയും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതിന്റെ കണ്ണും കൈയും തുടാർ തലച്ചോറും വളരെ അധികം പുഷ്ടിപ്പെട്ടതെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനുമാനിക്കുന്നു. കുറഞ്ഞത് പത്തുലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് ഈ ജന്തുജാതിക്ക് ഇന്നു കാണുന്ന ശരീരപ്രകൃതിയും മറ്റു കഴിവുകളും കൈവന്നത്. ഭൂമിയുടെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളുടെ ഫലമായി കാടകൾ കുറയുകയും വിശാലമായ വെളിം പ്രദേശങ്ങളിൽ ജീവിക്കുവാൻ ഈ ജന്തുവർഗ്ഗം നിർബന്ധിതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാൽക്കാലിമൃഗങ്ങളുടെ തേർവാഴ്ചയാണ് അക്കാലത്ത് ഭൂമിയിൽ നടന്നിരുന്നത്. ചെറുതും വലുതുമായ എത്രയോ ജാതി കളുമൃഗങ്ങളും അവയെ വേട്ടയാടുന്ന ഹിംസാമൃഗങ്ങളും അന്ന് ഭൂമിയിൽ സമൃദ്ധമായിരുന്നു. അവയുടെ ബഹളത്തിനിടയ്ക്ക്, ഇന്നത്തെ ആരക്കുരങ്ങുകളെപ്പോലെ, ഒളിച്ചും, മറഞ്ഞും, പാത്തും, പതുങ്ങിയും, അങ്ങിങ്ങുമാത്രം കാണപ്പെട്ട ഒരു അപൂർവ്വ ജീവിയായിരുന്നു മനുഷ്യൻ.

ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ഈ നിലയിൽനിന്ന് പത്തുലക്ഷം വർഷങ്ങൾ കൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിൽ മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുകയും ജീവജാലത്തിന്റെ നാഥനായി തീരുകയും ചെയ്തു. ജീവ പരിണാമത്തിന്റെ സുദീർഘമായ ചരിത്രത്തിൽ നിസ്തുലമായ സംഭവമാകുന്നു. കൈവിരുതും ബുദ്ധിൗശലവുമാണ് അവനലഭിച്ച ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾ. ഇവയുടെ സഹായത്താൽ ശത്രുജന്തുക്കളെയും പ്രതികൂലശക്തികളെയും കീഴടക്കുവാൻ അവനു സാധിച്ചു. ആദ്യകാലത്ത് കായ്കനികൾ

ഭജിച്ചു. മറ്റു ജീവികളെ കൊന്നതിന്നും നിഷാഭജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗം കാലാന്തരത്തിൽ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യാനും ജന്തുക്കളെ ഇണക്കി വളർത്തുവാനും പഠിച്ചു. ആയിരമായിരം വർഷങ്ങളിലെ നിരന്തര പരീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് മനുഷ്യൻ ഈ ഉപായങ്ങൾ വശമാക്കിയതെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. തീയുടെ ഉപയോഗവും ആയുധങ്ങളുടെ പ്രയോഗവും ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുള്ള ആശയവിനിമയവും, എഴുത്തും യന്ത്രങ്ങളും അച്ചടിയും, എന്നു വേണ്ട, ഇന്ന് സർവസാധാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന എല്ലാവിദ്യകളും മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ അഭൂതപൂർവമായ നേട്ടങ്ങളാകുന്നു.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അതുഭൂതകരമായ ഈ ഉൽക്കർഷം ഏതർത്ഥത്തിൽ നോക്കിയാലും അഭിമാനകരമാണെങ്കിലും, അതിന് ഒരു മറുപടി ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മയിപ്പിക്കുകയാണ്. ജന്തുക്കളും സസ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ 13 ലക്ഷം ജീവജാതികളുള്ളതിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗം. അത് ഭൂമിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ മുന്പൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത രീതിയിൽ ലോകം മുഴുവനും വ്യാപിച്ച് ഈ ആകാശഗോളത്തിലെ വിഭവങ്ങൾ സമസ്തവും സ്വായത്തമാക്കിയപ്പോൾ മറ്റു ജീവജാതികളുടെ പിഴുപ്പു മുട്ടി. അവയ്ക്ക് പഴയതുപോലെ വളരുവാനോ വികസിക്കുവാനോ ഉൽക്കർഷം പ്രാപിക്കുവാനോ ഇനി സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരുപക്ഷേ, അവയ്ക്കുവേണ്ടി കണ്ണനീരു പൊഴിക്കുന്നത് കഥയില്ലായ്മയായിരിക്കാം. എന്നാലും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ വികാസവും ഉൽക്കർഷവും അതിന്നു തന്നെ വിനയായിത്തീരുമെന്നുള്ള സൂചനകൾ കണ്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. നമുക്ക് ഈ വിഷയത്തെ ഒന്നു പരിശോധിക്കാം.

അതിപ്രാചീനകാലത്തെ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളോ കണക്കുകളോ ഒന്നും നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അന്നെങ്ങും മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം കണക്കാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യവും ആർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാലും മറ്റു ചില വസ്തുതകളെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഊഹാപോഹങ്ങൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഊഹക്കണക്കു പ്രകാരം ഇന്നേക്ക് 20,000 വർഷം മുമ്പ് ഭൂമിയിൽ ആകെക്കൂടി 150 ലക്ഷം ജനങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു കാണുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ സംഘടിതമായ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളും അവയ്ക്ക് അല്പസ്വല്പമായ പൊതു താൽപ്പര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയ കാലമാണത്. അതിനുശേഷം സംസ്കാരങ്ങളുണ്ടായി. ഇവയ്ക്ക് ഓരോന്നിന്നും അതതിന്റെ ചുരുറപ്പാട്

കൾക്കനുസരണമായ സവിശേഷതകളും നിലവിൽ വന്നു. പക്ഷേ ഈ കാലങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയെക്കുറിച്ചും നമുക്ക് വിശദമായ വിവരങ്ങളൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സുദീർഘമായ ചരിത്രത്തിനെതിരെ നോക്കുമ്പോൾ വളരെ ആധുനികമെന്നു പറയേണ്ട ക്രിസ്തുവർഷാരംഭകാലത്തു് ഭൂമിയിലെ ജനസംഖ്യ ഏകദേശം 2500 ലക്ഷം ആയിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. 2500 ലക്ഷം എന്നു പറയുന്നത് 25 കോടിയാണു്. അല്ലെങ്കിൽ 250 മില്യൻ. ഇങ്ങനെ വർദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ ജനസംഖ്യ ക്രിസ്തുവർഷം 1830 ആയപ്പോഴേക്കു് 100 കോടിയായി എന്ന് ഏകക്കുറെ കൃത്യമായി അറിയാം. (100 കോടിക്ക് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ബില്യൻ എന്നു പറയുന്നു. അതായതു് 1000 മില്യൻ, അല്ലെങ്കിൽ പതിനായിരം ലക്ഷം).

മനുഷ്യൻ എന്ന ജന്തുജാതിയിൽ ഇത്രയും വ്യക്തികളുണ്ടാകുവാൻ പത്തുലക്ഷം വർഷങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു എന്ന വസ്തുത ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഇതിൽ ഏറിയ പങ്കും ഒരു 500 വർഷത്തിനിപ്പുറമാണു് ഉണ്ടായതെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനുമുമ്പു് മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം പ്രകടമായ വർദ്ധനവോ വിഭോപമോ ഇല്ലാതെ, ഏകക്കുറെ സമനിലയിൽ നിന്നിരുന്നു എന്നാണു് കരുതേണ്ടതു്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം മനുഷ്യരുടെ ഇടയ്ക്കു ഓരോ വർഷവും ഉണ്ടായ ജനനങ്ങളുടെ അത്രയും തന്നെ മരണങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നാണു്. ജനനം വ്യക്തിയുടെ ആവിർഭാവത്തെയും മരണം അന്തർധാനത്തെയുംകുറിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളാണെന്നു് വിശേഷിച്ച് പറയേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ജനനങ്ങളുടെയും മരണങ്ങളുടെയും എണ്ണം തുല്യമായിരുന്നാൽ വ്യക്തികളുടെ മൊത്ത സംഖ്യയ്ക്കു് മാറ്റമുണ്ടാവുകയില്ല. പക്ഷേ ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് കൂടുകയോ കുറയുകയോ ചെയ്താൽ ജനസംഖ്യയ്ക്കു് വ്യത്യാസം വരും. ഇതാണു് ആധുനിക കാലത്തു സംഭവിച്ചതു്. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ആരോഗ്യരക്ഷാനടപടികളുടെയും പുരോഗതി മൂലം മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ മരണങ്ങളുടെ എണ്ണം അടിയ്ക്കുടി കുറയുകയുണ്ടായി. കബ്രൻ നമ്പ്യാർ ‘‘കാലനില്ലാത്ത കാലം’’ എന്ന ഫലിതവർണ്ണനയിൽ പറയുന്നതുപോലെ മരണം ഇല്ലാതാവുകയല്ല ചെയ്തതു്. വാർദ്ധക്യം വന്നു് ആയുസ്സു തീരുമ്പോൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ആധുനിക കാലത്തും എല്ലാ മനുഷ്യരും മരിക്കുന്നുണ്ടു്. രോഗംകൊണ്ടും മഹാമാരികൾകൊണ്ടും ക്ഷാമംകൊണ്ടും പ്രകൃതികോപംകൊണ്ടും സംഭവിക്കുന്ന ദുർമ്മരണങ്ങൾക്കും അകാലമരണങ്ങൾക്കുമാണു് കുറവുണ്ടായതു്. ജനനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കുറവൊന്നും വന്നതുമില്ല. ഇതാണു് ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുവാനുണ്ടായ കാരണം.

ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടന പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള 1970-ലെ കണക്കുകളിൽനിന്ന് ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാകും. ആ വർഷം ഭൂമിയിൽ 363 കോടി ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് കണക്ക്. ഇതിൽ 50,820,000 ജനങ്ങൾ അക്കാലം മരിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ അതോടൊപ്പം 123,420,000 ശിശുക്കൾ ജനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഖ്യകൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി നമുക്ക് അനുപാതങ്ങളായി പറയാം. 363 കോടിയിൽ 50,820,000 എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആയിരത്തിന് 14 എന്ന അനുപാതമായി. ഇതാണ് 1970-ൽ ലോകമാകെയുള്ള മരണനിരക്ക്. ഇതുപോലെ ജനനങ്ങളുടെ അനുപാതം നോക്കിയാൽ ആയിരത്തിന് 34 എന്ന നിരക്ക് കിട്ടും. ഇവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് ജനസംഖ്യയ്ക്ക് ആ വർഷത്തിലുണ്ടായ വർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക്—അതായത് ആയിരത്തിന് 20. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു വർഷംകൊണ്ട് ആയിരംപേരുടെ സ്ഥാനത്തു് 1020 പേരുണ്ടായി എന്നാണ്. ആകെ നോക്കിയാൽ 363 കോടി (3630,000,000)യുടെ സ്ഥാനത്തു് 3702,000,000 നിലവിൽ വന്നു എന്നർത്ഥം. മരണനിരക്ക്, ജനന നിരക്കുപോലെ, ആയിരത്തിന് 34 തന്നെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ ജനസംഖ്യ 363 കോടിയിൽ നിന്ന് കൂടുകയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ ആധുനിക കാലത്തു് ഒരു രാജ്യത്തും അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നില്ല.* മരണനിരക്ക് ലോകമാകെ പ്രകടമായി കുറഞ്ഞതായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്.

- * 1972 ൽ പശ്ചിമജെർമ്മനിയിൽ ഇതിനു വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥിതി വിശേഷം ഉണ്ടായതായിക്കാണുന്നു. 540 ലക്ഷം ജനങ്ങളുള്ള ആ രാജ്യത്തു്, 1972 ൽ 701,000 ജനങ്ങളും, 730,000 മരണങ്ങളും ഉണ്ടായിഎന്നു് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ജനസംഖ്യ

അടുത്തതായി നമുക്ക് ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ കഥ യൊന്നു പരിശോധിക്കാം. അതിന്റെ പൂർവചരിത്രം ഊഹിക്കുവാനെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അങ്ങനെ ഊഹിച്ചുനോക്കിയതിൽ അലക്സാണ്ടറുടെ ആക്രമണകാലത്തു് (ബി. സി. 327) ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 14 കോടിയിൽ കൂടിയിരിക്കാൻ ഇടയില്ല എന്നാണ് കിങ്ങ്സ്ലി ഡേവിസ് എന്ന പണ്ഡിതൻ 1951-ൽ കണക്കാക്കിയതു്. പിന്നത്തെ രണ്ടായിരം കൊല്ലക്കാലത്തു് ഈ രാജ്യം ആഭ്യന്തരയുദ്ധങ്ങൾ, വിദേശീയാക്രമണങ്ങൾ, കൂടുകൂടെ വൻതോതിലുണ്ടായ ക്ഷാമങ്ങൾ, എന്നിവ മൂലം അവശതയിൽ പെട്ടുപോയി എന്നും, തൽഫലമായി ജനസംഖ്യ സാരമായി കുറയുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഇതിന്റെയൊന്നും സത്യസ്ഥിതി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. മറ്റൊരു നിരീക്ഷകൻ ഈ അനുമാനത്തെ ഒരുപടി കൂടി കടത്തിവയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നതും കാണുകയുണ്ടായി. ക്രിസ്തുവർഷം 629 മുതൽ 645 വരെ ഇന്ത്യയിൽ സുഭീർഘമായ പര്യടനം നടത്തിയ യുവാൻ ചാങ്ങ് എന്ന ചീനസഞ്ചാരിയുടെ വിവരണങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ഊഹിച്ചെടുത്ത കണക്കുകളിൽ നിന്നു് അക്കാലത്തു് ഈ രാജ്യത്തെ ജനസംഖ്യ നാലുകോടിയിൽ കുറവായിരുന്നു എന്നാണ് ജെ. സി. റസ്സൽ എന്ന ഈ പണ്ഡിതൻ 1969-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

ഏതായാലും ക്രിസ്തുവർഷം 1600-1800 കാലമായപ്പോഴേക്കു് ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ ഏകദേശം 12 കോടിയിലായി എന്നു് പല ഗവേഷകന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനും കൃത്യമായ തെളിവുകളോ രേഖകളോ ഒന്നുമില്ല. എല്ലാം ഊഹമാണു്. ഈ നിലയിൽ നിന്നു് കാര്യമായ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടായതു് 1872-ലാണു്. അന്നു് ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യത്തെ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അഞ്ചു വർഷത്തെ പ്രയത്നംകൊണ്ടാണു് ഇതു് സാധിച്ചതു്. അതനുസരിച്ചു് ഇന്നത്തെ പാക്കിസ്ഥാൻ, ബംഗ്ലാദേശ് എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ കൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന പഴയ ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 20.6 കോടി ആയിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു.

ഇതിനുശേഷം 1921 വരെ, 50 വർഷത്തോളം, ഇന്ത്യയിൽ മലമ്പനി, വിഷുചിക, മസൂരി, പ്ലേഗ്, സന്നിപാതജ്വരം തുടങ്ങിയുള്ള പകർച്ചവ്യാധികളുടെയും ക്ഷാമങ്ങളുടെയും തേർ വാഴ്ചയാണ് നടന്നത്. 1872-നും 1881-നും ഇടയ്ക്കുതന്നെ ഏഴു മഹാക്ഷാമങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ഇവയ്ക്കു പുറമെ പ്രാദേശികമായ ദുർഭിക്ഷങ്ങളും ധാരാളം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഇവയുടെ ഫലമായി ലക്ഷക്കണക്കിന് ജനങ്ങൾ ദുർമ്മരണത്തിന് ഇരയായി. ഇക്കാരണത്താൽ ഈ 50 കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് ജനസംഖ്യയ്ക്ക് കാര്യമായ വളർച്ചയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. എന്നാലും 1921 ആയപ്പോഴേക്കു് അത് 30.5 കോടിയിൽ എത്തുകയുണ്ടായി. താഴെ കൊടുക്കുന്ന പട്ടിക നോക്കുക:-

വർഷം	ജനസംഖ്യ
1872	20.6 കോടി
1881	25.3 —
1891	27.9 —
1901	28.3 —
1911	30.3 —
1921	30.5 —

(അവിഭക്ത ഭാരതത്തിലെ കണക്കുകളാണിത്. പാക്കിസ്ഥാൻ, ബംഗ്ലാദേശ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളെ ഒഴിവാക്കിയാൽ 1921-ലെ ജനസംഖ്യ 25.1 കോടി ആയിരിക്കുമെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്.)

ഇന്നേയ്ക്ക് 50 വർഷം മുമ്പ്, അതായത് 1921-ൽ, ഇന്ത്യയിലെ ജനന നിരക്കും മരണ നിരക്കും ഏകദേശം തുല്യമായിരുന്നു. ജനന നിരക്ക് ആയിരത്തിന് 49. മരണനിരക്ക് ആയിരത്തിന് 48. ഇവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കേവലം ഒന്ന് (i) മാത്രമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ആയിരം വ്യക്തികളുള്ള ഒരു സമൂഹം ഒരു വർഷം കഴിയുമ്പോൾ 1001 വ്യക്തികളുള്ള സമൂഹമാകും എന്നാണ്. ജനനവും മരണവും ഇങ്ങനെ തുല്യശക്തിയിൽ നിന്നാൽ രാജ്യത്ത് ജനപ്പെരുപ്പം ഉണ്ടാവുകയില്ല. പക്ഷേ ആ സുസ്ഥിതിക്ക് മരണത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ നൽകേണ്ട വില ഭയാനകമാണ്. ആയിരത്തിന് 48 എന്ന മരണനിരക്ക് ദുസ്സഹവും ഭയാനകവും ആണെന്ന് പറയാതെ തര

മില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് പകർച്ചവ്യാധികളും ക്ഷാമങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കെടുതിയെയാണ് അതു കാണിക്കുന്നതു്.

ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ഈ മഹാസങ്കടങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള യത്നം 1921-നശേഷമാണ് ഫലപ്രദമായിത്തീർന്നതെന്നു് കാനേഷുമാരിക്കണക്കുകളിൽ നിന്നു കാണുന്നു. അന്നു മുതൽക്കു് മരണനിരക്കു് സാരമായി കുറയുവാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ കണക്കു നോക്കുക:-

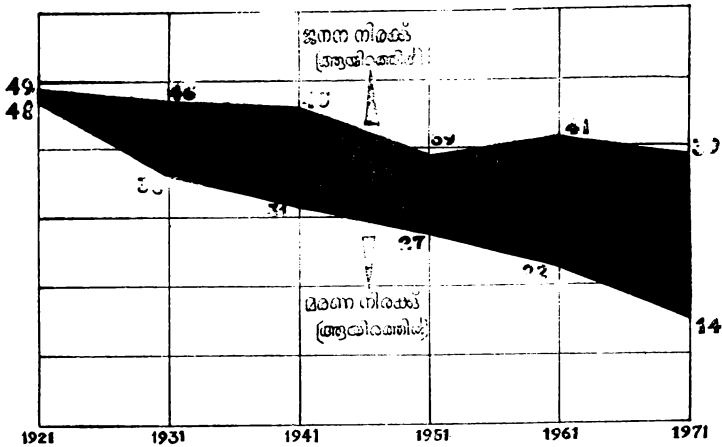
വർഷം	മരണനിരക്കു് (ആയിരത്തിനു്)
1921	48.6 —
1931	36.3 —
1941	31.2 —
1951	27.4 —
1961	22.8
1971	14.0 —

ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിൽ ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായ വിജയത്തെയാണ് ഈ കണക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നതു്. ശിശുമരണങ്ങളും പകർച്ചവ്യാധികൾ മൂലമുള്ള മരണങ്ങളും പ്രകടമായി കുറഞ്ഞു. 1921-നശേഷം വൻതോതിലുണ്ടായ ക്ഷാമം ഒന്നേയുള്ളു - 1943 ലെ ബംഗാൾക്ഷാമം. ഇതു് 15 ലക്ഷം മരണങ്ങൾക്കു് കാരണമായി എന്നാണ് കണക്കു്.

പക്ഷേ മരണനിരക്കു മാത്രമെ ഇങ്ങനെ കുറഞ്ഞുള്ളൂ. ജനനനിരക്കിനു് ഇതിനു സമാന്തരമായ കുറവൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. അതിന്റെ കണക്കു കൂടി പരിശോധിക്കാം:-

വർഷം	ജനന നിരക്കു് (ആയിരത്തിനു്)
1921	49.2 —
1931	46.4 —
1941	45.2 —
1951	39.9 —
1961	41.7 —
1971	39.0 —

ഈ രണ്ടു നിരക്കുകളെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ചിത്രരൂപത്തിൽ കാണിക്കാം.

ചിത്രം 10. 1921 മുതൽ 1971 വരെയുള്ള ഇന്ത്യയിലെ ജനന മരണ നിരക്കുകളെ കാണിക്കുന്ന ഗണിത ചിത്രം.

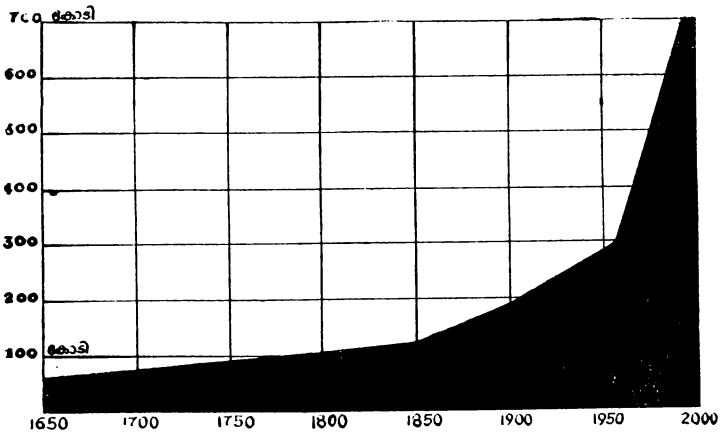
ചിത്രത്തിൽ രണ്ടു ഗണിതരേഖകൾക്കും ഇടയിലുള്ള വിടവ് വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും വർദ്ധിച്ചു വരുന്നത് നോക്കുക. 1921-ൽ അമ്പൽ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഏകദേശം (1) മാത്രമായിരുന്നെങ്കിൽ, 1971-ൽ അത് 25 ആയി വർദ്ധിച്ചു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം 1971-ൽ 1000 ഇന്ത്യക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ട് 1972-ൽ 1025 ഇന്ത്യക്കാർ ഉണ്ടായി എന്നാണ്. ഒരു കൊല്ലം കൂടി കഴിയുമ്പോൾ മുൻകൊല്ലത്തിൽ ആയിരം 1025 ആയതുപോലെ 1025-ന് വർദ്ധനവുണ്ടാകും—അത് 1050.6 ആകും. കൂടുതലിട കൂടുന്നതുപോലെയുള്ള വർദ്ധനവാണ്. ഈ നിരക്കിൽ വർദ്ധിച്ചാൽ ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 28 വർഷം മതി. 1971-ൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 54.7 കോടി യായിരുന്നു. ഈ നൂറാണ്ടു അവസാനിക്കുമ്പോൾ, അതായത് 1999ൽ, അത് 109.4 കോടി ആകുമെന്നു ചുരുക്കം.

മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ജനസംഖ്യ 1971-ൽ 547,000,000 ആയിരുന്നത് 1972-ൽ 560,675,000 ആയി. 1973-ൽ 574,691,875. 1974-ൽ 589,069,171.

1971-ൽ അധികമായി ഉണ്ടായ ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം 13,675,000 ആയിരുന്നത് 1972-ൽ 14,016,875 ആയി.

ഇതാണ് ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിന്റെ ചരിത്രം.

ലോകജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവും ഇതുപോലെതന്നെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. 1970-ൽ അത് 363 കോടി ആയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. പ്രതിവർഷമുള്ള വർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക് ആയിരത്തിന് 20 ആണെന്നും പറഞ്ഞു. ഈ നിരക്കിൽ വർദ്ധിച്ചാൽ ലോകജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 35 വർഷത്തിൽ കറഞ്ഞ കാലം മതി. ഈ വർദ്ധനവിന്റെ ഗതിയാണ് 11-ാം ചിത്രത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്:

ചിത്രം 11. ലോക ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവ് കാണിക്കുന്ന ഗണിതചിത്രം. ഏ. ഡി. 2000 ലെ ജനസംഖ്യ അനുമാനമാണ്.

ഇനി നമുക്ക് ലോകത്തിൽ ആകെയുള്ള 363 കോടി (1970-ൽ) ജനങ്ങൾ എങ്ങനെ വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം. ആദ്യമായി ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ അനുസരിച്ചുള്ള വിതരണം:-

ഏഷ്യ (സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ)	2,115 മില്യൻ
ആഫ്രിക്ക.....	344 മില്യൻ
വടക്കെ അമേരിക്ക.....	321.8 മില്യൻ
തെക്കെ അമേരിക്ക.....	190 മില്യൻ
യൂറോപ്പ് (സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ)	646 മില്യൻ
ഓഷ്യാനിയ (ഏറ്റവും വലിയ ഭൂപ്രദേശം).....	19 മില്യൻ

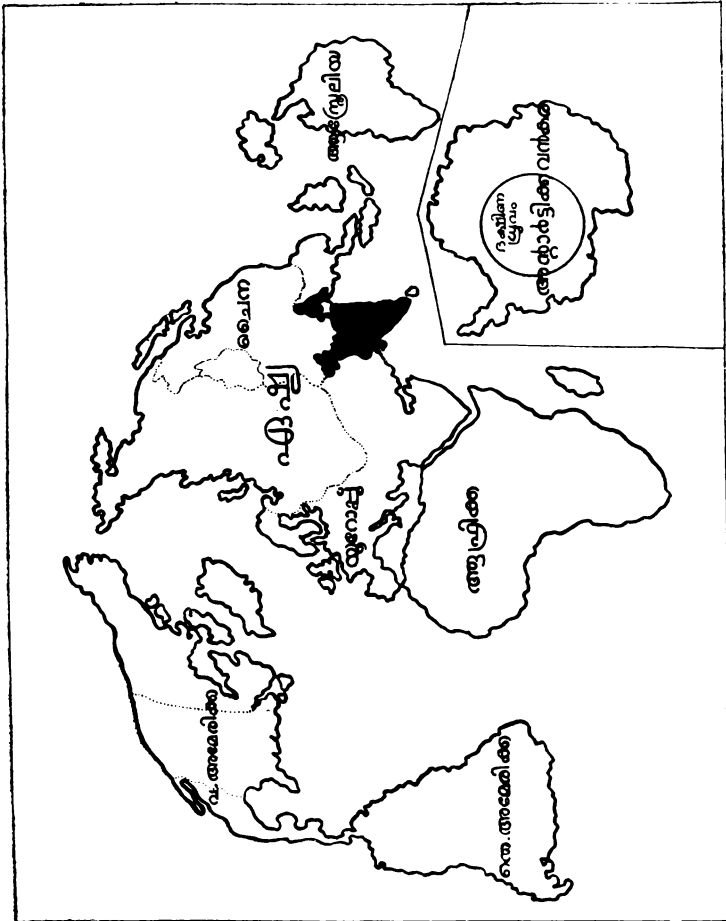
(1 കോടി = 10 മില്യൻ = 100 ലക്ഷം)

ആകെത്തുക 363 കോടിയിൽ ഏകദേശം മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം (211.5 കോടി) ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുത സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നു. ഈ വൻകരയ്ക്ക് 455.75 ലക്ഷം ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർ വിസ്തൃതമുണ്ട്. ഇത്രയും സ്ഥലത്ത് 211.5 കോടി ജനങ്ങൾ സമമായി വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയല്ല. ഏഷ്യാമൈനറിൽ തുടങ്ങി തെക്കോട്ടു വന്ന്, കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞ്, ചന്ദ്രക്കലയുടെ ആകൃതിയിൽ വളഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന കടൽത്തീര രാജ്യങ്ങളിലാണ് ഈ ജനസംഖ്യയിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഇടതിങ്ങി ജീവിക്കുന്നത്. ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ മദ്ധ്യ-ഉത്തരഭാഗങ്ങൾ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഉൾപ്പെട്ട സൈബീരിയൻ പ്രദേശവും ഏഷ്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കുകളുമാണ്. അവയുടെ ആകെ വിസ്താരം 168 ലക്ഷം ചതുരശ്ര കിലോമീറ്ററാണെങ്കിലും അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ ആറു കോടിയേയുള്ളൂ.

മറ്റു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ ജനസംഖ്യയുടെ വലിയ കേന്ദ്രീകരണം കാണുന്നത് യൂറോപ്പിലും വടക്കെ അമേരിക്കയുടെ മദ്ധ്യഭാഗത്തുമാണ്. ആഫ്രിക്കയിലും തെക്കെ അമേരിക്കയിലും ഇത്രത്തോളം ജനസാന്ദ്രതയില്ല. ആസ്ത്രേലിയ, ന്യൂസിലാൻഡ് എന്നിവയ്ക്കുൾപ്പെട്ട ഓഷ്യാനിയ ഭൂഖണ്ഡം പ്രായേണ ജനശൂന്യമാണെന്നു തന്നെ പറയാം.

അടുത്തതായി പ്രധാനപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യയെ നോത്ത് പരിശോധിക്കാം. അഞ്ചു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലായി 136 രാജ്യങ്ങളുടെ ഭൂവിസ്തൃതി, ജനസംഖ്യ, ജനനമരണനിരക്കുകൾ എന്നിവയെ കാണിക്കുന്ന ഒരു പട്ടിക ഒന്നാം അനുബന്ധമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ പട്ടികയിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്ന ഒരു വസ്തുത ശ്രദ്ധേയമാണ്—ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ ഭീമമായ വലുപ്പം. വടക്കെ അമേരിക്കയിലും തെക്കെ അമേരിക്കയിലും കൂടി ഇന്ത്യയിലെ അത്രയും ജനങ്ങളില്ല. 1970-ലെ കണക്കനുസരിച്ച് ആ രണ്ടു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും കൂടി 51 കോടിയേയുള്ളൂ. ഇന്ത്യയിൽ അന്ന് 53 കോടി! ആഫ്രിക്കൻ വൻകരയിലും ഇത്രയുമില്ല. അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ 34 കോടി മാത്രമാണ്. ആസ്ട്രേലിയയിലെ കാര്യം പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടതില്ല. അവിടെ ഇന്ത്യയിലെ വേണ്ട, ഈ രാജ്യത്തെ ഒരു ചെറിയ സംസ്ഥാനമായ കേരളത്തിലെ അത്രയുംപോലും ജനങ്ങളില്ല. (കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യ 1971-ൽ 213 ലക്ഷം. അസ്ട്രേലിയയിലേത് 1970-ൽ 125 ലക്ഷം!)

ഇങ്ങനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ നമ്മുടെ അന്ധാഭിപ്പിക്കുന്ന വേറെയും വസ്തുതകളുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ

ചിത്രം. 12. ഇന്ത്യയും ലോകവും. വൻ കരകളുടെ വിസ്തൃതിക്ക് തമ്മിലുള്ള അനുപാതത്തിന്റെ വ്യത്യാസം വരുത്താതെ വരച്ച ഭൂപടം.

ജനസംഖ്യ രഷ്യ ഒഴികെയുള്ള യൂറോപ്പിലെ ജനസംഖ്യ (46 കോടി) യെക്കാൾ കൂടുതലാണ്. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ, സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ, എന്നീ രണ്ടു ലോകമഹാശക്തി

ചിത്രം 13. ഏഷ്യ വൻകരയും ഇന്ത്യയും. ഒരേ സ്കെയിലിൽ വരച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഭൂവിസ്തൃതിയുടെ അനുപാതങ്ങൾക്ക് വ്യത്യാസമില്ല. ചൈനയുടെയും ഇന്ത്യയുടെയും വിസ്തൃതി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക.

കൾ ചേർന്നാലും അവയ്ക്ക് ഇന്ത്യയിലെ അത്രയും ജനങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുകയില്ല. (സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ: 24 കോടി. യു. എസ്സ്. ഏ. 20 കോടി-രണ്ടാംചേർത്തു 44 കോടി)

ഇന്ത്യയെക്കാൾ കൂടുതൽ ജനങ്ങളുള്ള രാജ്യം ഒന്നേയുള്ളൂ. -ചൈന. അവിടെ 1970-ൽ 68 കോടി ജനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ രാജ്യം ഭൂവിസ്തൃതിയിൽ ഇന്ത്യയെക്കാൾ മൂന്നര ഇരട്ടി വലുപ്പമുള്ളതാണ് എന്ന വസ്തുത ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ ജനപ്പെരുപ്പംകൊണ്ട് വീർപ്പമുട്ടുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഓരോ സംസ്ഥാനത്തെയും ജനസംഖ്യയാണ് രണ്ടാം അനുബന്ധത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. 1971-ലെ കാനേഷുമാരി കണക്കാണ് ഈ പട്ടികയുടെ ആസ്പദം.

ചിത്രം 14. യൂറോപ്പും ഇന്ത്യയും. ഒരേ സ്കെയിലിൽ വരച്ചു നോക്കുമ്പോഴുള്ള അനുപാതം.

ചിത്രം 15. വടക്കെ അമേരിക്കയും ഇന്ത്യയും. ഓരോ സ്റ്റേ യിലിന്. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളുടെ വിസ്തൃതി നോക്കുക. ഐക്യനാടുകളിൽ അലാസ്കയും ഉൾപ്പെടും.

ചിത്രം 16. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ. ഇന്ത്യയും. ഒരേ ഷെഡിലിൽ.

ചിത്രം 17. ആസ്ത്രേലിയയും ഇന്ത്യയും ഒരേ ഷെഡിലിൽ.

ചിത്രം 18. തെക്കേ അമേരിക്കയും ഇന്ത്യയും
ഒരേ സ്കെയിലിൽ.

ചിത്രം 19. ആഫ്രിക്കയും ഇന്ത്യയും
ഒരേ സ്കെയിലിൽ.

ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ

ജനപ്പെരുപ്പമാണ് ഇന്ന് ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും ഭയാനകമായ പ്രശ്നം. അടുത്ത കാലത്തു മാത്രമാണ് ബുദ്ധിശാലികൾക്കുപോലും അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമുണ്ടായത്. വ്യവസായപരമായ പുരോഗതി നേടിയ പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാർ ഇത് തങ്ങൾക്കും ആപത്തു വരുത്തുന്ന ഒരു കാര്യമാണെന്ന് അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ഈച്ചകളെപ്പോലെ പെരുക്കുന്ന പിൻകിട രാജ്യങ്ങളാണ് ഇതുകൊണ്ടുള്ള മഹാഭരിതം അനുഭവിക്കാൻ പോകുന്നത് എന്നാണ് അവർ കരുതിയത്. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു് ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചാൽ വ്യവസായോൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ ആവശ്യക്കാരുണ്ടാകും; തന്മൂലം വ്യവസായങ്ങൾ അടിക്കടി വികസിപ്പിക്കാം; അങ്ങനെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകും; എന്ന വാദഗതിയാണ് എത്രയോ കാലമായി അവർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ രാഷ്ട്രജീവിതവും വ്യക്തിജീവിതവും അനന്തമായ പുരോഗതി എന്ന ആദർശത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ളതാണ്. പക്ഷേ ഇന്നിപ്പോൾ പിൻകിട രാജ്യങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, അമേരിക്കയെയും ജപ്പാനെയും പോലെ വ്യവസായപുരോഗതി നേടിയ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ജനപ്പെരുപ്പം ആപത്താണെന്ന് മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. 1968-നശേഷമാണ് ഈ ബോധോദയം ഉണ്ടായത്. അനന്തമായ പുരോഗതിയും അനവരതമുള്ള സാമ്പത്തികോൽക്കർഷവും സാധ്യമല്ലെന്ന് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ രാജ്യങ്ങളിലൊന്നും ഇന്ത്യയിലെയോ ചൈനയിലെയോ അത്ര ജനങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ വരേണ്ട കാര്യമില്ലെന്ന് തോന്നിയേക്കാം. അവിടുത്തെ ജനങ്ങളിൽ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം മാത്രമേ ഭൂമിയെ ശരണമാക്കി കൃഷിക്കൊണ്ടു് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഭൂമി നിറച്ചു് മനുഷ്യരായാലും എന്തു് ആപത്താണ് വരാനുള്ളതു് എന്ന് ചോദിച്ചേക്കാം. വ്യവസായോൽപാദനത്തിലും ജീവിതനിലവാരത്തിലും ഏറ്റവും മുന്തിനിൽക്കുന്ന അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളുടെ കാര്യം തന്നെ എടുക്കാം. ആ രാജ്യത്തിനു് 93 ലക്ഷം ചതു

രശ്മികിലോമീറ്റർ വിസ്താരമുണ്ട്—ഇന്ത്യയുടെ മൂന്നിരട്ടി. (15-ാം ചിത്രം നോക്കുക). 1970-ലെ കണക്കുപ്രകാരം അവിടെ 2031 ലക്ഷം ജനങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നു. (ഇന്ത്യയിൽ അന്ന് 5340 ലക്ഷം). ഈ കണക്കുകൾ കാണുമ്പോൾ അമേരിക്കയിലെ ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിയായാലും ഇന്ത്യയിലെ അത്ര ഞെരുക്കം അനുഭവപ്പെടുകയില്ല എന്ന സ്പഷ്ടമാണ്. പക്ഷേ ആളുകൾ നിരന്തരമായി പോരല്ലോ. മാനുഷമായ രീതിയിൽ ജീവിക്കണം. അതിനു വേണ്ട വിഭവങ്ങൾ വേണം. ഇതാലോചിക്കുമ്പോഴാണ് അമേരിക്കക്കാർക്ക് ആപൽഭീതിയുണ്ടാകുന്നത്.

അവിടുത്തെ ജീവിതനിലവാരം ഇന്ത്യയിലേതിനെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ ഉയർന്നതാണ്. പ്രകൃതിശക്തികളെയും, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെയും ഇത്ര വൻപിച്ച തോതിൽ സമ്പത്തായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ജനസമുദായവും ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഭൂമിയിലെ സ്ഥലവിഭാഗത്തിന്റെ 7 ശതമാനം മാത്രമുള്ള ഒരു രാജ്യം. ലോകജനസംഖ്യയുടെ 5.7 ശതമാനം ജനങ്ങൾ. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രമാണ് ലോകമാകെയുള്ള യന്താർജ്ജിതമായ സമ്പത്തിന്റെ മൂന്നിലൊരു ഭാഗം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നത്! പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കുക എന്നത് ഒരു ജീവിതാദർശമായി അവർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതസുഖത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ന്യായത്തിനു പുറമെ അതിന് ഈശ്വരനിയോഗവുമുണ്ടെന്ന് അവർ പറയും. ബൈബിളിലെ ഉൽപത്തിപ്പുസ്തകപ്രകാരം (1, 26) ദൈവം മനുഷ്യന് 'സമുദ്രത്തിലെ മത്സ്യങ്ങളുടെയും, ആകാശത്തിലെ പക്ഷികളുടെയും, കന്നുകാലികളുടെയും, മഴവൻ ഭൂമിയുടെയും മേൽ അധീശത്വം' നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യന് ശരീരത്തെ അരോഗമാക്കി നിർത്തുന്നതിനും നല്ലതുപോലെ പണിയെടുക്കുന്നതിനും പ്രതിദിനം 2500 കാലറി* ഊർജം വേണമെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണക്കാക്കുന്നത്. ഇത് ധാന്യമായും കായ്കനികളായും മത്സ്യമാംസങ്ങളായും മനുഷ്യയത്നംകൊണ്ട് ഉൽപാദിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പല രാജ്യക്കാരും എത്ര അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും ഈ തോതിലൊന്നും ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടുകളും ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും നിലവിലിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ ശരാശരി ഉൽപാദനം 1800 കാലറിയാണ്. പക്ഷേ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലെ കണക്കുനോക്കിയാൽ അവിടുത്തെ ജനങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർക്കും 11,000 കാലറി വീതം ലഭിക്കുവാനുള്ള വക അവിടെ വിളയിക്കുന്നു

* കാലറി (Calorie) ഊർജം അളക്കുവാനുള്ള മാത്രയാണ്.

ണ്ടെന്നാണ് കാണുന്നത്. ജനസംഖ്യ അടിക്കടി വർദ്ധിക്കുകയും, തിന്നാനുള്ള വയറുകളുടെ എണ്ണം പെരുകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവിടുത്തെ കൃഷിഭൂമിയുടെ വിസ്താരം വർദ്ധനോടുകൂടി കുറഞ്ഞുവരികയാണ്. 1962-ൽ അത് 2880 ലക്ഷം ഏക്കറായിരുന്നു. എന്നാൽ 1980-ൽ അത് 2380 ലക്ഷം ഏക്കറായി കുറയുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.

ഭൂമിയെ ലെ വിഭവങ്ങളിൽ 40 ശതമാനം അമേരിക്കൻ ജനത ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവരുടെ പുരോഗതിമൂലം ഈ അനുപാതം അടിക്കടി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 1968-ലെ ഒരു കണക്കനുസരിച്ച് അമേരിക്കൻ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും പ്രതിവർഷം 2700 ഗാലൻ പെട്രോളം, 10 ടൺ ഉരുക്കം, 300 റാത്തൽ ചെമ്പും, 300 റാത്തൽ കാരീയവും 200 റാത്തൽ അലൂമിനിയവും, 200 റാത്തൽ നാകവും ഉപയോഗിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. അവൻ 10 ലക്ഷം കാലറി ഊർജം നൽകുന്ന ആഹാരവും ആവശ്യമുണ്ട്.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷമാണ് അമേരിക്കയിൽ ശാസ്ത്രീയമായ സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ മുന്നേറ്റവും വ്യവസായങ്ങളുടെ വൻപിച്ച വികാസവും ഉണ്ടായത്. അതിന്റെ ഫലമായി കൃഷിത്തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം 70 ലക്ഷത്തിൽനിന്ന് 40 ലക്ഷമായി കുറഞ്ഞു. ഇതേ സമയത്തു വ്യവസായത്തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം 153 ലക്ഷത്തിൽനിന്ന് 185 ലക്ഷമായി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ജനസംഖ്യയിൽ 73 ശതമാനം ആളുകൾ ആകെയുള്ള ഭൂമിയുടെ ഒരു (1) ശതമാനം സ്ഥലത്താണ് താമസിക്കുന്നത്. ഈ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇന്ന് ആ രാജ്യത്തു 2000 ലക്ഷത്തിൽപരം ജനങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റത്തെ സുഭിക്ഷത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. 900 ലക്ഷം കറുപ്പും, അവയ്ക്ക് മിന്നൽവേഗത്തിൽ ഓടവാൻ പഠിച്ച് 37 ലക്ഷം മൈൽ റോഡുകളും, ദിവസം 24 മണിക്കൂറും ആണ്ടിൽ 365 ദിവസവും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഭീമാകാരങ്ങളായ വ്യവസായശാലകളും, ഒരു ചെറുകുപ്പലിൽ കൊള്ളുന്നത്ര യാത്രക്കാരെ കയറിപ്പറക്കുന്ന കൂറ്റൻ വിമാനങ്ങളും വലിയ വലിയ അണക്കെട്ടുകളും അളവില്ലാത്ത വിദ്യുച്ഛക്തിയും, ടെലിവിഷനും, പത്തുകോടി ടെലഫോണുകളും എന്നു വേണ്ട മനുഷ്യരാശിയിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും ഭാവനയിൽമാത്രം കാണുന്ന സമ്പത്തുകൾ സമസ്തവും അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

ഒരു രാജ്യത്തു കൃഷി, വ്യവസായം, മറ്റുതരം തൊഴിലുകൾ എന്നിവയിൽ നിന്നെല്ലാം കൂടിയുണ്ടാകുന്ന സമ്പത്തിനെ

മൊത്തമായി കാണിക്കുന്ന ഒരു കണക്കുണ്ട്. ഇതിന് മൊത്ത ദേശീയ വരുമാനം (മൊ. ദേശ. വ. G. N. P. Gross National Product) എന്നു പറയുന്നു. ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഭൗതികമായ ഐശ്വര്യത്തെയും, ജീവിതനിലവാരത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന് സാർവത്രികമായി അംഗീകരിച്ചുവരുന്ന അളവുകോലാണിത്. ലോകത്തിലെ ചില പ്രധാനപ്പെട്ട രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മൊ. ദേശ. വ. കാണിക്കുന്ന ഒരു പട്ടികയാണു് താഴെ കൊടുക്കുന്നതു്. കണക്കു് അമേരിക്കൻ ഡോളറിലാണു്. ഒരു ഡോളറിനു് 1970-ൽ 7.50 രൂപാ വിലയുണ്ടായിരുന്നു. ജനസംഖ്യയിലോ, ഭൂവിസ്തൃതിയിലോ ഉള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കാതെ ഓരോ രാജ്യത്തും മൊത്തത്തിലുണ്ടായ സമ്പത്തു മാത്രം കാണിച്ചിരിക്കുകയാണു്:-

മൊത്ത ദേശീയ വരുമാനം 1970-ൽ

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ	932	ബില്യൻ	ഡോളർ
സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ	600	,,	,,
പശ്ചിമ ജർമ്മനി	164	,,	,,
ഫ്രാൻസ്	141	,,	,,
യുണൈറ്റഡ് കിങ്ഡം	93	,,	,,
ഇറ്റലി	81	,,	,,
ജപ്പാൻ	172	,,	,,
ഇന്ത്യ	45	,,	,,

(ഈ തുകകളെ ഓരോ രാജ്യത്തെയും ജനസംഖ്യകൊണ്ടു് ഹരിച്ചു് പ്രതിശീർഷ മൊ.ദേശ. വ. കണക്കാക്കിയാൽ, അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള അനുപാതത്തിനു് ഈ പട്ടികയിൽ കാണുന്നതിൽ നിന്നു് വലിയ വ്യത്യാസം വരും.)

കൂടുതൽ കൂടുതൽ വിപുലമായ വ്യവസായവൽക്കരണവും അശ്രാന്തമായ മനുഷ്യയത്നവും കൊണ്ടു് മൊ. ദേശ. വ. തുടർച്ചയായി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണു് അർത്ഥശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സങ്കല്പം. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളെപ്പറ്റി ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ പ്രവചനം നോക്കുക:-

ഏ. ഡി. 2000-ൽ ജനസംഖ്യ 3310 ലക്ഷമായി വർദ്ധിക്കും. മൊ. ദേശ. വ. 2,200 ബില്യൻ ഡോളറാകും. ആളൊന്നു കുള്ള ഉപഭോഗം 4000 ഡോളറാകും. ഉരുക്കിന്റെ ഉൽപാദനം 2940 ലക്ഷം ടൺ ആയി വർദ്ധിക്കും. ഉപയോഗത്തിലുള്ള കാരുകളുടെ എണ്ണം 2440 ലക്ഷമാകും.

കണിശമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളെ ആധാരമാക്കി യുള്ള ഈ പ്രവചനങ്ങൾ തെറ്റുവാൻ ഇടയില്ലെന്നും, ഈ തോതിലുള്ള അഭിവൃദ്ധി സാധ്യമാണെന്നും, അതിനുവേണ്ട പ്രകൃതി വിഭവങ്ങൾ ലഭ്യമാണെന്നും പ്രസ്തുത ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അവകാശപ്പെടുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട അനേകം അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ അക്കാരണത്താൽ ഈ അഭിവൃദ്ധി സംഭവിക്കാതിരിക്കുകയില്ലെന്നും വാദിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ സാധനങ്ങൾ ആരും ഔദാര്യംകൊണ്ട് സംഭാവനയായി നൽകുന്നതല്ല. നല്ല വില കൊടുത്ത് വാങ്ങുന്നവയാണ്. അമേരിക്കയുടെ പണം ആർക്കാണു് വേണ്ടാത്തതു്?

ഇങ്ങനെ സംഖ്യാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗ്രാഹകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചയും സാമൂഹിക ജീവിതത്തിന്റെ വികാസവും അനന്തതയിലേക്കു് അഭോഗ്രം തുടർന്നുപോകുമെന്നുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷയ്ക്കു് അടുത്ത കാലത്താണു് ഇളക്കം തട്ടിയതു്. ലോകത്തിൽ തങ്ങൾ മാത്രമല്ല, വേറെയും ജനങ്ങളുണ്ടെന്നും, അവർക്കും അഭിവൃദ്ധിയിൽ താൽപര്യവും അതു നേടുന്നതിൽ ആവേശവും ഉണ്ടെന്നും ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങൾ അക്ഷയങ്ങളല്ലെന്നും, അവ ഉപയോഗിക്കുംതോറും തീർന്നു പോകുന്നവയാണെന്നും, ഒരു ഞെട്ടലോടുകൂടിയാണു് പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയതു്.

ഇതോടൊപ്പം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുതിയ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യയ്ക്കും അതുപയോഗിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങൾക്കും മൊ. ദേ. വ.ത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറമെ മറ്റൊരു ഫലംകൂടിയുണ്ടെന്നും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതാണു് പരിസരദുഷണം, അഥവാ ഭൂമാലിന്യം. മുമ്പെങ്ങും സങ്കല്പത്തിൽപോലും ഇല്ലായിരുന്നവയും, വളരെ പ്രയോജനമുള്ളവയും, ഏറ്റവും ആകർഷകങ്ങളുമായ എത്രയോ സാധനങ്ങൾ ഭീമമായ തോതിൽ വ്യവസായ പരിഷ്കാരം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇവയുടെ നിർമ്മാണക്രിയയിൽ പ്രകൃതിയുടെ പൂർവ്വികക്ഷേപങ്ങളായി കിട്ടിയിട്ടുള്ള വിഭവങ്ങൾ തീർന്നുപോകുന്നതോടൊപ്പം, ആർക്കും ആവശ്യമില്ലാത്തവയും ജീവിതത്തിനു് ദോഷകരങ്ങളുമായ എത്രയോ പദാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുമുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം വൻതോതിൽ അടിഞ്ഞുകൂടി ഭൂമിയെ മലിനമാക്കുകയാണു്. ഇവയിൽ പല പദാർത്ഥങ്ങളും ഭയങ്കരങ്ങളായ വിഷങ്ങളാണെന്നും

കാണുന്നു. അമേരിക്കയിലും ജപ്പാനിലും ജെർമ്മനിയിലും റഷ്യയിലും എല്ലാം ഇന്ന് ഇതൊരു മഹാസങ്കടമായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. വ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രയോജനകരമായ ഉൽപന്നങ്ങൾ പോലും കറുക്കഴിയുമ്പോൾ ആർക്കും വേണ്ടാതെ ഭൂമിക്ക് ഭാരമായിത്തീരുന്നു. പഴയ മോട്ടോർകാറുകളും പ്ലാസ്റ്റിക് സാധനങ്ങളും കുപ്പികളും തകരങ്ങളും പലതരം രാസവസ്തുക്കളും എല്ലാം ഇങ്ങനെ വെളിംപ്രദേശങ്ങളിലും നദികളിലും തടാകങ്ങളിലും സമുദ്രങ്ങളിലും കമിഞ്ഞു കൂടുകയാണ്. ഈ കണക്കുകൾ നോക്കുക:—

വർഷംതോറും അമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങൾ തന്നെ വിഷദ്രവ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ 1420,00,000 ടൺ പുകയാണ് വായുമണ്ഡലത്തിൽ കലർത്തുന്നത്. 70 ലക്ഷം കാറുകൾ ഉപയോഗശൂന്യമായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. 200 ലക്ഷം ടൺ കടലാസ്സ്, 48 ലക്ഷം ടൺ ടിന്നുകൾ, 26 ലക്ഷം കുപ്പികൾ എന്നിവയും അവർ കപ്പയിൽ തള്ളുന്നുണ്ട്. ശുദ്ധജലത്തിനാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ മാലിന്യം സംഭവിക്കുന്നത്. ഓരോ അമേരിക്കക്കാരനും ശരാശരി 65 വർഷത്തോളം ദൈർഘ്യമുള്ള തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് 30 ലക്ഷം ഗാലൻ ശുദ്ധജലത്തെ മലിനമാക്കുമെന്നും, 21,000 ഗാലൻ പെട്രോൾ കുത്തിച്ച് അതിൽ കലർത്തിയിട്ടുള്ള കാരീയത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിസർജിക്കുമെന്നും കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇത് ഒരു ഇന്ത്യക്കാരൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന ശരാശരി ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെ 500 ഇരട്ടിയാണെന്നാണ് കാണുന്നത്. ഇതോടൊപ്പം ഓരോ അമേരിക്കക്കാരനും തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് 28,000 റാത്തൽ പാലും 10,000 റാത്തൽ ഇറച്ചിയും ഉപയോഗിക്കുമെന്നും പറയുന്നു.

സാധാരണഗതിയിൽ, ജീവശരീരങ്ങളുടെ പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന മിക്ക വസ്തുക്കളും എന്നെങ്കിലും ഒരിക്കൽ ദ്രവിച്ച് “മണ്ണോട് മണ്ണു ചേരു”കയാണ് പതിവ്. പക്ഷേ വ്യവസായങ്ങൾ വിസർജിക്കുന്ന പല പദാർത്ഥങ്ങളും ഇങ്ങനെ താനേ ദ്രവിക്കുകയില്ല. അവ എത്രകാലം കഴിഞ്ഞാലും മാറാ മില്ലാതെ ശേഷിക്കുന്നു. ഭൂമിയെ മലിനമാക്കി ജീവിതത്തിന് ആപത്തുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അടിക്കടി വഷളായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം ആധുനിക ലോകത്തെ പരിഭ്രാന്തമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. അഭിവൃദ്ധിയിലും പുരോഗതിയിലും മാത്രം ഭർത്താവിനുള്ള ചിലയാളുകൾ മൂക്കോളം മേങ്ങിയിട്ടും ഈ ആപത്തുകളെ കാര്യമായി കരുതുന്നില്ല. അമേരിക്കയിൽ ജനപ്പെരുപ്പമു

ഞെന്നും, ഭൂമാലിന്യം ജീവിതത്തെ അപകടത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നും മുറവിളി കൂട്ടുന്നവരോട് അവർ പറയുന്ന ഒരു സമാധാനം ഇതാണ്:—അമേരിക്കയെക്കാൾ എത്രയോ ചെറിയ ഒരു രാജ്യമാണ് ഹോളണ്ട്. അവിടെ അമേരിക്കയിലെക്കാൾ 18 ഇരട്ടി ജനസാന്ദ്രതയുണ്ട്. അത്രവളരെ ഇടതിങ്ങിയാണ് ഡച്ചുകാർ ജീവിക്കുന്നത് എന്നർത്ഥം. എന്നിട്ട് എന്താണ് കഴിപ്പം? ഈ കണക്കിന് അമേരിക്കയിൽ ഇന്നത്തേക്കാൾ 18 ഇരട്ടി ജനങ്ങൾക്ക് ജീവിച്ചുകൂടെ? ഈ ചോദ്യത്തിന് ബ്രയൻ ജോൺസൺ എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞ ഉത്തരം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഇതൊരു മിഥ്യയാണ്. ഡച്ചുകാർ ജീവിക്കുന്നത് അവരുടെ രാജ്യത്തെ വിഭവങ്ങൾകൊണ്ടല്ല. അന്യരാജ്യങ്ങളിലെ മണ്ണിൽനിന്നാണ് അവർ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നേടുന്നത്. മാംസ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ അവർ രണ്ടാംസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു. അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ധാന്യത്തിൽ 63 ശതമാനവും അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നതാണ്. മറു് അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളുടെ അനുപാതവും ഇതുപോലെതന്നെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. കമ്പിളി 77%, പരുത്തി 100%, ഇരുമ്പയിര് 100%, ആൻറിമണി, ക്രോമിയം, ചെമ്പ്, സ്വർണ്ണം, കാശിയം, മാഗ്നസൈറ്റ്, മാംഗനീസ്, രസം (മെർക്കുറി), മോളിബ്ഡനം, നിക്കൽ, വെള്ളി, വെളുത്തീയം, ടങ്ക്സ്റ്റൺ, വനഡിയം, നാകം, ഫോസ്ഫേറ്റ്, പൊട്ടാഷ്, ആസ്ബെസ്റോസസ്, വജ്രം—എല്ലാം 100%. 1968-ൽ അവർ 510 ലക്ഷം മെട്രിക്ടൺ കൽക്കരി കത്തിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ഊർജ്ജം ഉപയോഗിച്ചെങ്കിലും 280 ലക്ഷം ടണ്ണിനുവേണ്ട വിഭവങ്ങൾ മാത്രമേ സ്വന്തം രാജ്യത്തു് ഉൽപാദിപ്പിച്ചുള്ളൂ. വൻതോതിൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ കയറുമതി ചെയ്യുന്ന അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ പോലും പ്രതിവർഷം വിദേശഭൂമികളിൽ വിളയുന്ന കാർഷികോൽപന്നങ്ങളുടെ 10 ശതമാനത്തോളം ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നു.

പരിമിതവിഭവമായ ഈ ഭൂവനഗോളത്തിൽ അനന്തമായ അഭിവൃദ്ധി എന്ന ആദർശം പുലർത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. അഥവാ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾ അതിന് ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത്രയ്ക്ക് മറ്റു വിഭാഗങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം ആലോചിച്ചിട്ട് വെയ്ൻ ഡേവിസ് എന്ന അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ 1970-ൽ ന്യൂദൽഹിയിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞു, ഇന്ത്യയല്ല

അമേരിക്കയാണ് ജനപ്പെരുപ്പംകൊണ്ട് ബുദ്ധിമുട്ടാൻ പോകുന്നതെന്ന്. ഇതുകേട്ട് സദസ്യർ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശദീകരണം ഇതായിരുന്നു: ഒരു ഇന്ത്യക്കാരനെ അപേക്ഷിച്ച് ഓരോ അമേരിക്കക്കാരനും 50 ഇരട്ടി പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു—അവൻ ഭൂമിക്ക് 50 ഇരട്ടി കൂടുതൽ ഭാരമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആളുകളുടെ എണ്ണം മാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ. അവരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളും പരിഗണിക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ, ഇന്ത്യയിലെ ജീവിതത്തോളം വച്ച് അമേരിക്കയിൽ 20x50 കോടി ജനങ്ങളുണ്ടെന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അത്രയും, അതായത് 1000 കോടി, ഇന്ത്യക്കാരെ പോറ്റുവാൻ മതിയാകുന്ന വിഭവങ്ങളാണ് 20 കോടി അമേരിക്കക്കാർ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതല്ലേ സത്യത്തിലുള്ള ഭൂമിഭാരം? ആളിനെമാത്രം എണ്ണിനോക്കിയാൽ കാണാത്ത ജനപ്പെരുപ്പം?

ഭൂമിയിൽ ആകെയുള്ള 380 കോടി ജനങ്ങളെ മുഴുവനും മഹേന്ദ്രജാലം കൊണ്ട് ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ അമേരിക്കയിലെ ജീവിതനിലവാരത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുകയാണെങ്കിൽ അതിപ്രധാനമായ പല പദാർത്ഥങ്ങളും ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തീർന്നുപോകുമെന്നു പറയുന്നു. അങ്ങനെ ഉയർത്തുന്നതിന് ഇരുമ്പിന്റെ പ്രതിവർഷ ഉൽപാദനം ഇന്നുള്ളതിന്റെ 75 ഇരട്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കണം. ഈയം 200 ഇരട്ടി. വെള്ളത്തീയം 250 ഇരട്ടി. ഈ തോതിലുള്ള അഭിവൃദ്ധി കൈവരുത്തുവാനുള്ള വിഭവങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ലഭ്യമല്ല.

അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഭാവം

പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ അതിവേഗം തീർന്നുപോകുമെന്നുള്ള ഉൾക്കണ്ണ ഇന്ന് ലോകത്തെ മുഴുവനും ബാധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആധുനിക സംസ്കാരത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പുതന്നെ അപകടത്തിലായിരിക്കുകയാണെന്നുള്ള ഭയം പരക്കെയുണ്ട്. മനുഷ്യന് ഈ ലോകം മാത്രമേ ആശ്രയമുള്ളൂ എന്നും, അതിനെ ഒന്നായി പരിഗണിച്ച്, ജനസംഖ്യയുടെയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെയും ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെയും കാര്യങ്ങളെ സമഗ്രഭാവത്തിൽ വീക്ഷിച്ച്, ഭാവിപരിപാടികൾ സംവിധാനം ചെയ്യണമെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായഗതിയും ബലപ്പെട്ടു വരുന്നു. ബാഹ്യകാശയാത്രകൾക്കിടയിൽ എടുത്ത ഭൂമിയുടെ ചിത്രങ്ങൾ ഈ പുതിയ ലോകവീക്ഷണത്തിന് പ്രേരകമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമാണ്. ചന്ദ്രപേടകത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന വ്യോമചാരികളുടെ സ്ഥിതിയാണ് ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റേതും. വ്യോമചാരികൾക്കു പരീക്ഷണങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഭൂമിയിലേക്ക് മടങ്ങിവരാനുള്ള പ്രതീക്ഷയെങ്കിലുമുണ്ട്. അവർ ഏതു സമയവും ഭൂമിയിലെ സഹപ്രവർത്തകരുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യർക്ക് എങ്ങോട്ടും മടങ്ങിപ്പോകുവാനില്ല. 8000 മൈൽ വ്യാസമുള്ള ഈ ശൂന്യാകാശഗോളത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ, അവിടെനിന്നു കിട്ടുന്ന വിഭവങ്ങളെമാത്രം ആശ്രയിച്ച് ജീവിക്കുകയോ മരിക്കുകയോ ചെയ്യുവാൻ അവർ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഭൂമിയിലെ സൗകര്യങ്ങളെയും, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉപാധികളെയും, അവയുടെ പരസ്പര ബന്ധങ്ങളെയും, ലോകത്തിന്റെ ഭാവിയെയും കുറിച്ച് അടുത്ത കാലത്തു നടത്തിയ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ പര്യവേക്ഷണം The Club of Rome എന്ന സംഘടനയുടെ അഭിമുഖ്യത്തിലുള്ളതാണ്. 1968-ലാണ് ഈ സംഘടന സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. ലോകപ്രശസ്തരായ 70 വ്യവസായ പ്രമുഖന്മാരും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും, സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാരും അർത്ഥശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമാണ് അതിലെ അംഗങ്ങൾ. അവർ 25 ദിനരാജ്യങ്ങളിലെ പൗരന്മാരാണ്. മനുഷ്യരാശിയെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന ഗുരുതരമായ പ്രതിസന്ധിക്ക് സുഗ്രഹമായ

രൂപം നൽകി ലോകത്തിന് അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണം എന്നും അവർ നിശ്ചയിക്കുകയും, അതിനുവേണ്ടി മുഖ്യപ്പെട്ടു നടന്നിട്ടില്ലാത്ത തോതിൽ അതിവിപുലമായ ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ ഗവേഷണത്തിന് ഏർപ്പാട് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. സങ്കീർണ്ണമായ ഗണിതശാസ്ത്ര ഗവേഷണങ്ങൾ ശീഘ്രഗതിയിൽ നടത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇലക്ട്രോണിക്സ് ഉപകരണമാണ് കമ്പ്യൂട്ടർ, അഥവാ യന്ത്രമസ്തിഷ്കം.

അമേരിക്കയിലെ ലോകപ്രസിദ്ധമായ M. I. T. (Massachusetts Institute of Technology) എന്ന സ്ഥാപനത്തെയാണ് അവർ ഇതിനുവേണ്ടി സമീപിച്ചത്. സങ്കീർണ്ണമായ രീതിയിൽ അന്വേഷണം ബന്ധപ്പെട്ട് കൂടിക്കഴങ്ങുകയുണ്ടാകുന്ന പ്രതിഭാസവ്യൂഹങ്ങളെയും പ്രവണതകളെയും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഗണിതവിദ്യകൾ ഈ സ്ഥാപനം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് ഒരു പുതിയ ശാസ്ത്രമാണെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. അതിന് System dynamics അല്ലെങ്കിൽ വ്യൂഹ പ്രസരം എന്ന പേർ പറയുന്നു. ഡെന്നിസ് മെഡോസ് എന്ന യുവ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ 17 അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു വിദഗ്ദ്ധ സംഘമാണ് ഈ പഠനം നടത്തിയത്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ജനസംഖ്യാ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്ത നിർമ്മല എസ്. മുർത്തി എന്നൊരു ഇന്ത്യക്കാരിയുടെയും പേരു കാണുന്നു.

സമൃദ്ധിയുടെ നടുവിൽ ദാരിദ്ര്യം, പരിസരദുഷണം, അംഗീകൃതവ്യവസ്ഥിതിയിൽ വിശ്വാസരാഹിത്യം, വികലമായ നഗരവികാസം, തൊഴിലില്ലായ്മ, യുവജനപ്രതിഷേധം, അന്യതാബോധം, പരമ്പരാഗതമായ മൂല്യങ്ങളുടെ നിരാസം, പണപ്പെരുപ്പം തുടങ്ങിയുള്ള സാമ്പത്തിക വൈഷമ്യങ്ങൾ, എന്നിവയെപ്പറ്റി “ആഴത്തിലുള്ള” ഒരു ഗവേഷണം നടത്തണമെന്നാണ് “ക്ലബ് ഓഫ് റോം” ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ഇവ ഏകക്കൂറെ എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും അനുവദിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവയിൽ സാങ്കേതികവും, സാമൂഹികവും, സാമ്പത്തികവും, രാഷ്ട്രീയവുമായ ഘടകങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. സർവ്വോപരി അവ അന്വേഷണം കോർത്തുപിണഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നു; ഓരോന്നിന്റെയും പ്രവർത്തനം മറുവളയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെയും ബാധിക്കും.

ഇങ്ങനെ സങ്കീർണ്ണ ഘടകങ്ങൾ അന്തർഭവിക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു പ്രവർത്തന മാതൃക (model) ആവശ്യമാണ്. നാം അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ, ഏതു കാര്യത്തിലും ഇങ്ങനെയുള്ള മാതൃകകൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഒരു വീടുപണിയുമ്പോൾ അതിന്റെ ട്രാൻസ്

ണ്ടാക്കുന്നു; ആവശ്യമുള്ള സാധനസാമഗ്രികളുടെ പട്ടികയുണ്ടാക്കുന്നു. എത്ര നിരക്ഷരനായ കൃഷിക്കാരന്റെ മനസ്സിലും തന്റെ പ്രയത്നത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സങ്കല്പമാത്രകയുണ്ട്—ഭൂവിസ്തുതി, കാലാവസ്ഥ, ജലസേചനം, ആകെ വേണ്ടി വരുന്ന അധ്വാനം, ചെലവ്, പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന ആദായം, എന്നിവയെ എല്ലാം കണക്കിലെടുക്കുന്ന ഒരു സങ്കല്പചിത്രം. ഇതുപോലെ ലോകജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു മാതൃക M. I. T. യിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ ഗവേഷണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു. അതിൽ ആകെ അഞ്ച് ആഗോള പ്രവണതകളെയാണ് ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്: അടിക്കടി വർദ്ധിക്കുന്ന വ്യവസായവൽക്കരണം, അതിശീഘ്രം പെരുകുന്ന ജനസംഖ്യ, വ്യാപകമായ ആഹാരദുർലഭ്യം, വീണ്ടെടുക്കുവാൻ കഴിയാത്ത പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ വിശോഷണം, വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന പരിസരദുഷണം അഥവാ ഭൂമാലിന്യം. ഇവയെ കഴിയുന്നിടത്തോളം കണിശമായി അളന്ന് അവയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞ കുറെ ദശവർഷങ്ങളിലോ ശതവർഷങ്ങളിലോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പരിണാമത്തിന്റെ ഗതി മനസ്സിലാക്കി, പരസ്പരബന്ധങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച്, അതേ രീതിയിൽ അവയെ മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോയാൽ അടുത്ത ഒരു നൂറു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഫലങ്ങളെന്തെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുവാനാണ് അവർ ശ്രമിച്ചത്. ഇത് വെറും ഊഹാപോഹങ്ങളെയോ ഭൂതോദയങ്ങളെയോ ആസ്പദമാക്കി നടത്തിയ ഗവേഷണമല്ല. പ്രസക്തമായ എല്ലാ വിവരങ്ങളും വിശ്കരിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തി, വിമർശിച്ച്, വീണ്ടും പരിശോധിച്ച്, ഓരോ പ്രവണതയിലും അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഗണിതനിയമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ച്, അവയുടെ പരസ്പരബന്ധങ്ങൾ വ്യവച്ഛേദിച്ച് എല്ലാം കൂടി കോർത്തിണക്കി കമ്പ്യൂട്ടറിൽ കടത്തിവിടുകയാണ് ചെയ്തത്.

ഈ വ്യൂഹത്തിന്റെ ഒരു ഏകദേശ സ്വരൂപം എന്തെന്നു നോക്കാം. ജനസംഖ്യ തുടരെ വർദ്ധിക്കുകയാണ്. ആളുകളുടെ എണ്ണം കൂടുമ്പോൾ ആഹാരത്തിന്റെ ആളോഹരി കുറയും. അതുകൊണ്ട് ആഹാരം വർദ്ധിപ്പിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കും; ജനസംഖ്യ കുറയും. കൃഷിക്കു പറിയ ഭൂമിയെല്ലാം ഇപ്പോൾ തന്നെ ഉപയോഗത്തിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ഉഴവുയന്ത്രങ്ങളും രാസവളങ്ങളും പ്രാണിവിഷങ്ങളും വൻതോതിൽ ഉപയോഗിച്ച്, പുതിയതരം വിത്തുകൾ വിതച്ച്, കടംകൃഷി ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഭക്ഷ്യം വർദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. പക്ഷേ ഇവയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വ്യവസായോൽപന്നങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് വ്യവസായോൽപാദനം വളരെയധികം വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ പറുകയില്ല. ('വ്യവസായ'

വൽക്കരിക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ നശിക്കുക.'') അതിന്നു പ്രകൃതി വിഭവങ്ങൾ കൂടുതൽ ലഭ്യമാക്കണം. ഖനിയെണ്ണകളും, ധാതുവസ്തുക്കളും, ലോഹങ്ങളും എല്ലാം എത്രയോ അധികം കഴിച്ചെടുത്തു സംസ്കരിക്കണം. ശുദ്ധജലം പോലും ഇന്നത്തെ തോതിലൊന്നും മതിയാവുകയില്ല. അതും ഒരു പ്രകൃതിവിഭവമാണ്. ഇവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ തന്നെ കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുകയാണ്. അവയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പിടിയും വലിയുമാണ് പല രാഷ്ട്രീയ കലാപങ്ങളുടെയും സാർവ്വലൗകിക സംഘർഷങ്ങളുടെയും അടിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. മറ്റൊരു വിഷയം, വ്യവസായോൽപാദനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഭൂമാലിന്യം ദുസ്സഹമാകും എന്നുള്ളതാണ്. ചുറ്റുപാടുകൾ കൂടുതൽ ദുഷിക്കും. വായുവും ജലവും മണ്ണും എല്ലാം വിഷമയമാകും. ഭൂമാലിന്യം ജനസംഖ്യയുടെയും ക്ഷേത്രസാധനങ്ങളുടെയും വർദ്ധനവിനെ അവതാളത്തിലാക്കുമെന്നുള്ളതും നിശ്ചയമാണ്.

സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് വിചിത്രമായി തോന്നുമെങ്കിലും, കർശനവും സാർവ്വലൗകികവുമായ ജനന നിയന്ത്രണം മാത്രം നടപ്പാക്കിയതുകൊണ്ടും ഈ പ്രയാസത്തിനു പരിഹാരം കിട്ടുകയില്ല. ലോകമാകെയുള്ള ജനന നിരക്ക് കാര്യമായി കുറയുകയാണെങ്കിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും കൂടുതൽ ആഹാരവും ആദായവും കിട്ടുമെന്നു സ്വപ്നം. ഈ ആദായത്തിൽ ഒരംശം കൂടുതൽ വ്യവസായോൽപാദനത്തിനു വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഭൂമാലിന്യം വർദ്ധിക്കും. എന്നുതന്നെയല്ല, കൂടുതൽ ആഹാരം ലഭ്യമാകുമ്പോൾ ജനന നിരക്ക് വീണ്ടും ഉയരുമെന്നുള്ളതും നിശ്ചയമാണ്. അങ്ങനെയാണ് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതു. 'ഇര കല്പിക്കുന്ന ദൈവം അതു തിന്നാനുള്ള വയറും കല്പിക്കും'. മറ്റു ഉപാധികൾക്ക് മാറ്റമില്ലെങ്കിൽ, ലോകമാകെയുള്ള ജനന നിരക്കിൽ മുന്നിലൊരംശം കുറയ്ക്കുക എന്ന അത്ഭുതകൃത്യം സാധിച്ചാൽ തന്നെയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന അത്യാഹിതത്തെ കഷ്ടിച്ച് ഇരുപതു വർഷം വൈകിക്കാമെന്ന ആശ്വാസമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

ഇനി മറ്റൊരു വഴി നോക്കാം. ഇന്നുപയോഗിച്ചുവരുന്ന പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾക്കു പകരം പുതിയ പദാർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു എന്നു സങ്കല്പിക്കുക. ഖനിയെണ്ണകളും, കൽക്കരിയും തീർന്നുപോയാൽ യൂറേനിയമോ ഹൈഡ്രജനോ ഉപയോഗിച്ച് ശക്തി ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ലോഹങ്ങൾക്കു പകരം പ്ലാസ്റ്റിക്കുകളും ഉപയോഗിക്കാം. പക്ഷേ ഈ പുതുമകളുടെ ഫലം അധികരിച്ച മൂലധന നിക്ഷേപവും

വർദ്ധിച്ച ജനന നിരക്കും ആയിരിക്കും. ഭൂമാലിന്യവും വർദ്ധിക്കും. കറേക്കൂടി നല്ല വിളവു തരുന്ന ഗോതമ്പും നെല്പും കണ്ടുപിടിച്ചാൽ അവയെ കൃഷി ചെയ്യുന്നതിന് കൂടുതൽ രാസവളങ്ങളും പ്രാണിവിഷങ്ങളും ഉൽപാദിപ്പിക്കണം. അതിന്റെ ഫലം അധികരിച്ച ഭൂമാലിന്യവും വർദ്ധിച്ച ജനന നിരക്കും ആയിരിക്കും.

മേൽവിവരിച്ച പ്രകാരം അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തിക്കുന്ന അഞ്ചു ഘടകങ്ങളും വർഷംതോറും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവയുടെ വർദ്ധനവിൽ ഒരു സവിശേഷതയുണ്ട്. അതേപ്പറ്റി പറകെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്. എന്നാലും, ഓരോ വർഷവും ഒരു ക്ലിപ്തമായ അളവ് മുൻതൂക്കയോട് കൂടുന്ന വളർച്ചയല്ല ഇതെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. ഓരോ പ്രാവശ്യവും മുൻതൂക്കയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ശതമാനമാണ് കൂടുന്നത്. ഇക്കാരണത്താൽ ഓരോ വർഷത്തെയും വളർച്ചയുടെ അളവ് കൂടിക്കൂടി വരും. ഉദാഹരണത്തിന് ആദ്യത്തെ വർഷം 1000-ൽ തുടങ്ങുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. വർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക് 10 ശതമാനമാണെന്നിരിക്കട്ടെ. ആയിരത്തിന്റെ പത്തു ശതമാനം 100. അപ്പോൾ രണ്ടാം വർഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ആകെത്തുക 1100 ആകും. ഇതിന്റെ പത്തു ശതമാനം — അതായത് 110 ആണ് അക്കൊല്ലം കൂടുന്നത്. അങ്ങനെ മൂന്നാം വർഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലെ തുക 1210 ആകും. പിന്നെ അതിന്റെ പത്തു ശതമാനം കൂടും. ഇങ്ങനെയുള്ള വർദ്ധനവിന് കൂടുപെരുകും എന്നു പറയുന്നു. മുതലിന്റെ പലിശ മാത്രമല്ല, പലിശയുടെ പലിശയും കണക്കാക്കുന്ന നിക്ഷേപ പദ്ധതിയിൽ കാണുന്ന സമ്പാദനമാണിത്. ഇത് സംഖ്യകളെ ഭീമമായ തോതിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. “കുതിരയുടെ കൂടെ ഓടാം. പലിശയുടെ കൂടെ ഓടാൻ സാധ്യമല്ല” എന്ന ചൊല്ലിന്റെ രഹസ്യം ഇതാകുന്നു.

കൂടുപെരുകുക്രമത്തിലാണ് ലോകജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവർഷം 1650-ൽ ഭൂമിയിൽ ആകെ 5000 ലക്ഷം (50 കോടി) ജനങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നാണ് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നത്. അന്നത്തെ ജനസംഖ്യ വർഷംതോറും 0.3 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നും അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഇക്കണക്കിൽ വർദ്ധിച്ചാൽ ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 250 വർഷം വേണ്ടി വരും.

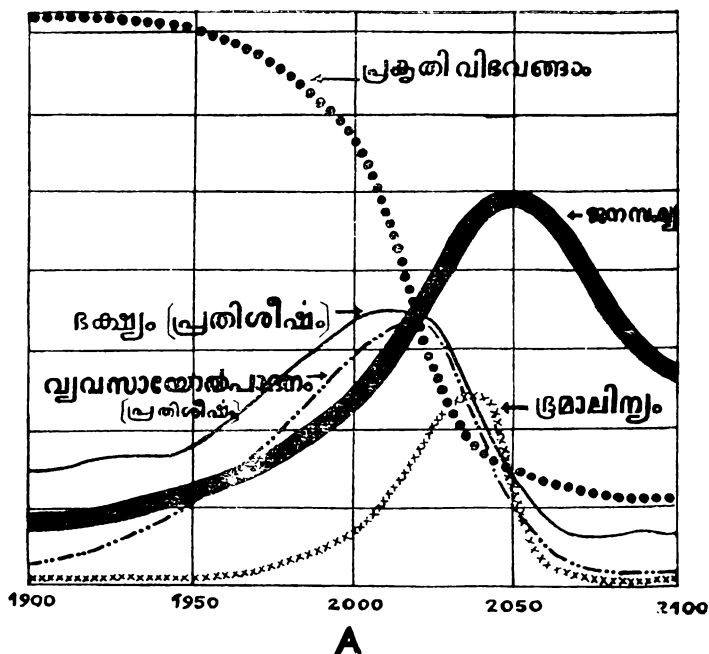
പക്ഷേ 1970-ൽ ലോകജനസംഖ്യ 36,300 ലക്ഷം (363 കോടി) ആയി. അതിന്റെ വർദ്ധന നിരക്ക് പ്രതിവർഷം 2.1 ശതമാനവും. ഈ നിരക്കിൽ വർദ്ധിച്ചാൽ ജനസംഖ്യ ഇരട്ടി

ക്ഷണത്തിന് 33 വർഷം മതി. ഇതിന്റെ അർത്ഥം, കഴിഞ്ഞ 320 വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് ജനസംഖ്യ കൂട്ടപെരുക്ക ക്രമത്തിൽ വലിക്കുക മാത്രമല്ല ചെറുതെന്നും, വർദ്ധനവിന്റെ നിരക്കും വർദ്ധിച്ചു എന്നുമാണ്. ഈ പ്രതിഭാസത്തിന് കൂട്ടപെരുക്കം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ. “വൻ കൂട്ടപെരുക്കം” എന്നു തന്നെ പറയണം. നേരെയുള്ള കൂട്ടപെരുക്കമായിരുന്നെങ്കിൽ ജനസംഖ്യ ഇത്രത്തോളം വർദ്ധിക്കുകയില്ലായിരുന്നു.

ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം പെരുകിയതനുസരിച്ച് അവർക്ക് ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളുടെ ഉൽപാദനവും, സ്വാഭാവികമായി വർദ്ധിച്ചു. പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ വ്യവസായ വിപ്ലവമാണ് ഈ പ്രക്രിയയെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ത്വരിപ്പിച്ചത്. ഇന്ന് വ്യവസായോൽപാദനവും കൂട്ടപെരുക്കക്രമത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ലോകമാകെ, എല്ലാവിധ സാധനങ്ങളുടെയും ഉൽപാദനത്തെ മൊത്തത്തിലെടുത്തു നോക്കിയാൽ അത് പ്രതി വർഷം 7 ശതമാനം വീതം ഇപ്പോൾ വർദ്ധിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഇത് അഭിവൃദ്ധിയുടെ അളവായി കണക്കാക്കാം.

ലോകത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഈ അഭിവൃദ്ധി അഭംഗ്യം തുടരുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ എന്നാണ് മേല്പറഞ്ഞ കമ്പ്യൂട്ടർ ഗവേഷണത്തിൽ പരിശോധിച്ചത്. ഇതിനു വേണ്ടി ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനവിന്റെയും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയുടെയും ഭൗതികോപാധികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുകയും, ഓരോന്നിന്റെയും അളവുകളും മററുള്ളവയോടുള്ള ബന്ധങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കുകയും വേണ്ടിയിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിലാണ് കമ്പ്യൂട്ടർ ഗവേഷണത്തിന് നിയുക്തമായ വിദഗ്ദ്ധ സംഘം സ്തുത്യർഹമായ പരിശ്രമം നടത്തിയത്.

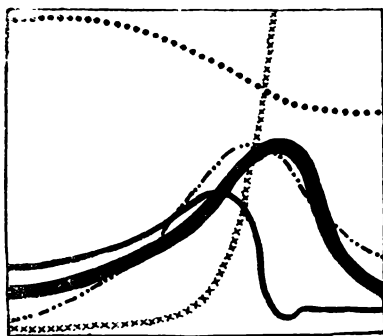
പരിസരദുഷണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരിഭ്രാന്തി പടർന്നുപിടിച്ചപ്പോൾ വ്യവസായ വിഷങ്ങളിലും ഭൂമാലിന്യത്തിലും മനുഷ്യ വർഗ്ഗം മുങ്ങി നശിക്കുമെന്നാണ് ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നേരത്തെ പ്രവചിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ അതിവിപുലവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഈ കമ്പ്യൂട്ടർ ഗവേഷണത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ഉത്തരം മററൊന്നാണ്—ഉപയോഗിക്കുംതോറും വീണ്ടുകിട്ടാതെ എന്നെന്നേക്കുമായി, അടിക്കടി തീർന്നു പോകുന്ന പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ വിശോഷണമാണ് അഭിവൃദ്ധിയെ അപകടത്തിലാക്കുവാൻ പോകുന്നതെന്ന്. ഈ അത്യാഹിതം ഇനിയത്തെ 50 വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് സംഭവിക്കുമെന്നാണ് പ്രവചനം—അതായത് ക്രിസ്തുവർഷം 2020—നോടടുത്ത്. 20-ാം ചിത്രം നോക്കുക.

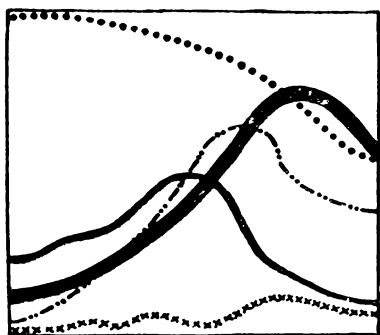
ചിത്രം 20. അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഭാവിതരംഗിച്ചു നടത്തിയ കമ്പ്യൂട്ടർ ഗവേഷണത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഗണിതചിത്രങ്ങൾ.

A. യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി. ക്രിസ്തുവർഷം 2000-നും, 2100-നും ഇടയ്ക്ക് ജനസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്ന ഗണിതരേഖയൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം താണു പോകുന്നതു നോക്കുക. ഇവ കൂട്ടിച്ചുട്ടുന്ന സ്ഥാനമാണ് അപകടസന്ധി. അത് ക്രി. വ. 2020-ന് സമീപം വരുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്.

B. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ അപരിമിതമായ തോതിൽ ലഭിക്കുമെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയഫലം. ഇതിൽ ഭൂമാലിന്യം അപാരമായി വർദ്ധിക്കുകയും തന്മൂലം അഭിവൃദ്ധി നിലയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണാം.

B

C

C. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ അപരിമിതമായ തോതിൽ ലഭിക്കുമെന്നും, ഭൂമാലിന്യം കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെടാത്തതും സങ്കല്പിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ ഫലം. ഇവിടെയും അഭിവൃദ്ധിക്ക് പ്രകടമായ ക്ഷയം സംഭവിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കൃഷിഭൂമി മതിയാകാതെ വരും. ആളൊന്നിനു കിട്ടുന്ന ഭക്ഷ്യം എന്തെന്നില്ലാതെ കറയും. കിട്ടാവുന്ന മൂലധനം മുഴുവനും ഭക്ഷ്യോല്പാദനത്തിന് വിനിയോഗിക്കേണ്ടി വരുന്നതു കൊണ്ട് വ്യവസായങ്ങൾ ക്ഷയിക്കുകയും അഭിവൃദ്ധി നിലയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചിത്രത്തിൽ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന രേഖ 2000-ൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ നിപതിച്ചു തുടങ്ങുന്നതു കാണാം. വനിയെണ്ണകൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള പിടിയും വലിയും നാം ഇപ്പോൾ തന്നെ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെ മറ്റു പ്രകൃതി വിഭവങ്ങൾക്കും കഠിനമായ ദുർഭിക്ഷം നേരിടും. ഇതാണ് ഈ രേഖയുടെ നിപാതം കാണിക്കുന്നത്. ക്രി. വ. 2000-നു ശേഷം അത് തുടരുകയും താഴുന്നതു നോക്കുക. ഇതിന്റെ ഫലമായി അതുവരെ ഉയർന്നു വന്നിരുന്ന വ്യവസായോൽപാദനം, ഭക്ഷ്യം, എന്നിവയുടെ രേഖകളും താഴുന്നു. വ്യവസായശാലകളിൽ നിന്നുവരേണ്ട കൃഷിയായുധങ്ങളും കൃത്രിമവളങ്ങളും പ്രാണിവിഷങ്ങളും ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഭക്ഷ്യോൽപാദനം കുറയുന്നത്. ജനസംഖ്യ അല്പകാലം കൂടി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും - ജീവചൈതന്യത്തിന്റെ അപാരമായ സഹനശക്തി കൊണ്ടുമാത്രം! പക്ഷേ വളരെവേഗം, ആഹാരവും മരുന്നുകളും കിട്ടാതാകുമ്പോൾ ദുർമ്മരണങ്ങൾ പടർന്നുപിടിച്ച് മരണനിരക്ക് വർദ്ധിക്കുകയും ജനസംഖ്യ പെട്ടെന്ന് കുറയുകയും ചെയ്യും. യന്ത്രമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ ഈ പ്രവചനത്തിൽ ആശാവഹമായ ഒരു ഫലമേ കാണുന്നുള്ളൂ. അത് ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെ തിരോഭാവമാണ്. വ്യവസായോൽപാദനം കുറയുമ്പോൾ ഇതു സംഭവിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല.

ഇപ്പറഞ്ഞ അത്യാഹിതങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്ന കാലത്തു (അത് അത്ര വളരെയൊന്നും വിദൂരമല്ല; കേവലം 50 വർഷം കൂടി കഴിയുമ്പോഴുള്ള സ്ഥിതിയാണത്) ലോകജീവിതം എങ്ങനെ യിരിക്കുമെന്ന് ചില വിദഗ്ദ്ധന്മാർ വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഒരു വർണ്ണന ഉദ്ധരിക്കാം:—

“പിററുസ്ബർഗ്ഗിലെ ഉരുക്കു ചുളകൾ തണുത്തു കിടക്കുന്നു: ഡിട്രോയിറ്റിലെ നിരന്തരമായ മോട്ടോർ നിർമ്മാണ ഘോഷയാത്ര നിലച്ചുപോയി. ലോസ് ആഞ്ജലീസിൽ ഒരു മഹാമാരി മൂലം വൻതോതിലുണ്ടായ ഭൂർമ്മരണത്തിൽ നിന്നു അവശേഷിച്ച ഏതാനും എല്ലൻകോലന്മാർ അടുത്തുള്ള കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ കൈകൊണ്ടു കൊത്തിക്കിളിച്ച് തിന്നാനുള്ള വക വിളയിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ലണ്ടനിലെ ആഫീസ്സുകൾ ഇരുട്ടിലാണ്ടിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ തുറമുഖത്തെയും ആളുമില്ല, പണിയുമില്ല. ഉക്രെയിനിലെ വിശാലമായ വയലുകളിൽ ട്രാക്ടർ യന്ത്രങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ കിടക്കുന്നു. അവയെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ ഖനിയെണ്ണയില്ല. റൈൻ, നൈൽ, മഞ്ഞനദി എന്നിവയെല്ലാം വിഷദ്രവ്യങ്ങളും മാലിന്യങ്ങളും നിറഞ്ഞു ഭൂഗ്ഗന്ധം വമിക്കുന്നു.”

ഇങ്ങനെയുള്ള നിഗമനങ്ങളും പ്രവചനങ്ങളും വിശ്വസിക്കുവാൻ എല്ലാവർക്കും വളരെ വൈമുഖ്യമുണ്ട്. ചിലരെ അത് കോപാകുലരാക്കുക കൂടി ചെയ്യും. പ്രസക്തമായ എല്ലാ ഘടകങ്ങളെയും പരിഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ഇപ്പോൾ കാണാമാനില്ലെങ്കിലും ഇനിമേൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങൾ ഈ അശുഭപ്രതീക്ഷകളെ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളാക്കുവാൻ ധാരാളം സാധ്യതയുണ്ടെന്നും ഉള്ള വിമർശനങ്ങളുണ്ടാകും. ഇവയെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടുകൊണ്ട് ഗവേഷകന്മാർ തങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളെ സാങ്കല്പികമായി മാറിയും മറിച്ചും കമ്പ്യൂട്ടറിൽ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കി. അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഭവങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയെ ഇരുട്ടിച്ചാൽ; അവയുടെ നിക്ഷേപങ്ങൾ അക്ഷയങ്ങളാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽ; പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾക്ക് ക്ഷാമം വരികയില്ലെന്നും ഭൂ മാലിന്യത്തെ ദുരീകരിക്കാനുള്ള ഉപായങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നും സങ്കല്പിച്ചാൽ; ഭക്ഷ്യോൽപാദനം ഇന്നുള്ളതിന്റെ ഇരുട്ടിയാക്കിയാൽ; ജനന നിയന്ത്രണ പരിപാടികൾ പൂർണ്ണ വിജയത്തിൽ എത്തുമെന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽ; എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനേകം സമസ്യകൾ അവർ പരിശോധിച്ചു. ഇവയെ ഒറ്റയായും കൂട്ടായും പ്രയോഗിച്ചു. (ഇങ്ങനെ നടത്തിയ രണ്ട് സാങ്കല്പിക പരീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാണ് 20-ാം ചിത്രത്തിൽ B. C. എന്ന അടയാളമിട്ട് കാണി

ച്ചിരിക്കുന്നത്. അവിടെയും അഭിവൃദ്ധിക്ക് തകർച്ച സംഭവിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു). എന്നിട്ടും കമ്പ്യൂട്ടറിൽ നിന്ന് പ്രത്യാശയുടെ കണികപോലും കാണിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തരം കിട്ടിയില്ല. ഇന്ന് ലോകം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധി തത്വം തുടക്കമുണ്ടാകാത്ത ഒരു വഴിക്കും രക്ഷയില്ല. ആധുനിക സംസ്കാരത്തിന് അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ അതിഭയങ്കരമായ അന്ത്യോന്ത്യം അഭിമുഖീകരിക്കുകയെന്നു ഗതിയുള്ളൂ. സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയെയും, ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിനെയും കൂടുതൽ കൂടുതൽ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന എല്ലാ ഗണിതക്രിയകളും വിനാശത്തിലാണ് കലാശിക്കുന്നത്. ലോകത്തെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന ഈ അഭിവൃദ്ധിപ്രസ്ഥാനം—“ഉത്തരോത്തരമായ ഉൽക്കർഷം”; “അനന്തമായ പുരോഗതി”—നടക്കുകയില്ല. നാം അതിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

“ക്ലബ് ഓഫ് റോം” എന്ന സംഘടനയ്ക്കു വേണ്ടി 1972 ജനുവരിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ “അഭിവൃദ്ധിക്ക് അതിരുകൾ” * എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് ഈ ഗവേഷണ ഫലങ്ങളും പ്രവചനങ്ങളും ആദ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്. അതിന്റെ അവസാന അധ്യായത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:—

“ഞങ്ങളുടെ ഗവേഷണത്തിന്റെ നേർക്ക് പൊതുവേ കാണുന്നതും, ഏറ്റവും ആപൽക്കരവുമായ പ്രതികരണം ടെക്നോളജിയിലുള്ള ശുഭാപ്തി വിശ്വാസമാണെന്നും ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ടെക്നോളജിക്ക് രോഗത്തെ സ്പർശിക്കാതെ രോഗലക്ഷണങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ, എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുമുള്ള അന്തിമപരിഹാരം ടെക്നോളജിയാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ വിഷയത്തിൽനിന്ന്—പരിമിതികളുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയിൽ അനുസ്മൃതമായ വളർച്ചയുടെ പ്രശ്നം—നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചു കളയുകയും ഫലപ്രദമായ പരിഹാരനടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് തടയുകയും ചെയ്യും.

“ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം ടെക്നോളജിയെ ദോഷഭ്രയിപ്പുമോ നിഷ്ഫലമോ, ആവശ്യമില്ലാത്തതോ ആയി മുദ്രയടിച്ചു കാണിക്കുകയല്ല എന്നും ഉറപ്പിച്ചു പറയട്ടെ. ഞങ്ങളും ടെക്നോള

* THE LIMITS TO GROWTH: A Report for the Club of Rome's Project on the Predicament of Mankind, by Donella H. Meadows, Dennis L. Meadows, Jorgen Randers, William W. Behrens III. A Potomac Associates Book. New York, 1972,

ജിയിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയവരും ഒരു ടെക്നോളജിസ്ഥാപനത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവരുമാണ്. ഇവിടെ പറഞ്ഞ പല സാങ്കേതിക വിദ്യകളും—പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ വീണ്ടെടുക്കൽ, ഭൂമാലിന്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങൾ, ജനന നിയന്ത്രണ വിദ്യകൾ—മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ഭാവിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് ഞങ്ങൾ ബലമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ അഭിവൃദ്ധിയെ ബോധപൂർവ്വം നിയന്ത്രിക്കുന്ന എങ്കിൽ മാത്രമേ അവയ്ക്ക് പ്രസക്തിയുള്ളൂ. ടെക്നോളജിയെ ആലോചനയില്ലാതെ പരിത്യജിക്കുന്നതിനെയും, ആലോചനയില്ലാതെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിനെയും, ഒരു പോലെ, ഞങ്ങൾ അപലപിക്കുന്നു. 'പുരോഗതിയുടെ നേർക്ക് അന്ധമായ എതിർപ്പില്ല. എന്നാൽ അന്ധമായ പുരോഗതിയെ എതിർക്കുന്നു'. എന്നതാണ് ഞങ്ങളുടെ നിലപാട്.'

ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം പാശ്ചാത്യദേശത്തുള്ള പലയാളികളെയും അന്ധാളിപ്പിക്കുകയും ചിലരെ രോഷാകുലരാക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, വിമർശനം ഗ്രന്ഥത്തിലെ വസ്തുതകളെയും, ഗവേഷണത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയതയെയും, നിഗമനങ്ങളുടെ സാധുതയെയും, മുൻനിർത്തിയുള്ളതായിരുന്നില്ല. മറ്റു വീക്ഷണകോടികളാണ് അതിന്ന് പ്രേരണ നൽകിയത്. ലോകസ്ഥിതിയെയും, ഗ്രന്ഥത്തിലെ നിഗമനങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കാവുന്ന ഗുരുതരമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെയും പരിഗണിക്കാതെ, രാഷ്ട്രീയമായ യാഥാർത്ഥ്യബോധം തീരെയില്ലാതെയാണ് ഗവേഷണം നടത്തിയത് എന്നായിരുന്നു ആക്ഷേപം. 1972 ജൂൺ 5 മുതൽ 10വരെ സ്വീഡന്റെ തലസ്ഥാനമായ സ്റ്റോക്ക്ഹോം നഗരത്തിൽ, ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ, 'മനുഷ്യന്റെ ചുറ്റുപാടുകളെ'ക്കുറിച്ച് ഒരു സർവരാജ്യസമ്മേളനം നടന്നു. അവിടെയും ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം വളരെയധികം വിമർശനത്തിന് വിഷയമായി. 114 രാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് 1200 പ്രതിനിധികൾ ആ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. കിഴക്കൻ ജെർമ്മനിയെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് സോവിയറ്റ് യൂണിയനും പൂർവ്വ യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളും പങ്കെടുത്തില്ല. ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയുടെ ഉപഘടകങ്ങളെല്ലാം പ്രതിനിധികളെ അയച്ചിരുന്നു. അതുപോലെ, അനേകം അനുദ്യോഗിക സംഘടനകളും നിരീക്ഷകന്മാരെ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. സമ്മേളനത്തിൽ ചർച്ചയ്ക്കു വന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ലോകപ്രശസ്തി നേടിയ പല വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ഈ നിരീക്ഷകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഇവരെക്കൂടാതെ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് 1300 പത്രപ്രതിനിധികളും വന്നിരുന്നു.

ഈ സമ്മേളനത്തിലും രാഷ്ട്രീയസംഘർഷത്തിന്റെ കറുത്ത നിഴലുകൾ ആദ്യത്തും വീശുകയും ചർച്ചകളെ കലുഷമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഭൂമാലിന്യത്തെയും പരിസരദുഷണത്തെയും സാമ്പത്തികവികസനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെയും അല്ലാതെ ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ പ്രയാസങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ ആർക്കും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. ജനസംഖ്യയെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശം എല്ലാ രാജ്യക്കാർക്കും അസുഖകരമാണ്. വ്യവസായ പുരോഗതി നേടിയ രാഷ്ട്രങ്ങളും, അതു നേടുവാൻ അക്ഷമ കാണിക്കുന്ന പിൻകിട രാജ്യക്കാരും, കടകവിരുദ്ധമായ കാരണങ്ങളാൽ അക്കാര്യം ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പലതും ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണം പുരോഗതി നേടുവാനുള്ള ഉപായങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നാണെന്ന് അംഗീകരിച്ചെങ്കിലും, ഈ പ്രശ്നത്തെ പരിസരദുഷണവുമായി കൂട്ടിക്കഴുത്തുതന്നെ ശക്തിയായി വാദിച്ചു. ചൈനയിൽ നിന്നു വന്ന പ്രതിനിധികളാണ് ഇക്കാര്യം ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞത്. ആഫ്രിക്കയിലും തെക്കേ അമേരിക്കയിലും നിന്ന് വന്നവരാകട്ടെ, ആരോഗ്യത്തിനും ജനക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി കുടുംബസംവിധാനം സ്വീകാര്യമാണെങ്കിലും, ജനസംഖ്യയുടെ വളർച്ചയെ തടയുക എന്ന പരിപാടി രാഷ്ട്രനയത്തിന്റെ ഭാഗമായി തങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചുവത്രെ. ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ പലതിലും—വിശേഷിച്ച് തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ—ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക് ലോകത്തിലേക്കുവെച്ച് ഏറ്റവും ഉയർന്നതാണെങ്കിലും അവിടെ ജനങ്ങളുടെ ആകെ എണ്ണം അത്ര വളരെ വലുതല്ല. ഈ വസ്തുതയും, വ്യവസായപുരോഗതി നേടിയ രാഷ്ട്രങ്ങൾ എത്രയോ കാലമായി തങ്ങളെ കീഴടക്കിവെച്ച് സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ച് മേന്മ നേടുകയായിരുന്നു എന്ന രാഷ്ട്രീയാനുഭവവുമാണ് ഈ വീക്ഷണഗതിയുടെ മൂലകാരണമെന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഏതായാലും International Planned Parenthood Federation (IPPF) എന്ന സംഘടന പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച ഒരു പ്രസ്താവന വളരെ ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. ജനപ്പെരുപ്പം പിൻകിട രാജ്യങ്ങളുടെമാത്രം പ്രശ്നമല്ലെന്ന് അത് സാർവ്വലൗകികമായ ആപത്താണെന്നും അതിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. വ്യവസായ പുരോഗതി നേടിയ രാജ്യങ്ങളിലാണ് ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് ഭൂമാലിന്യത്തിനും, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ വിശോഷണത്തിനും ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഹേതുഭൂതമാകുന്നത്. പൂർവ്വകാലത്തെ ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനവ് ലോകത്തിനു വൻപിച്ച ഭാരങ്ങൾ

ഭവശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമാകുമ്പോഴേക്കു എല്ലാ കുടുംബങ്ങൾക്കും ഈരണ്ടു കുട്ടികൾ വീതം എന്ന വ്യവസ്ഥിതി ലോകമാകെ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയാണെങ്കിൽ പോലും അന്നത്തെ ജനസംഖ്യ 580 കോടിയായിരിക്കും. എന്നു തന്നെയുമല്ല, പിന്നെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകൂടി കഴിയുന്നതുവരെ അതിന്റെ വളർച്ച നിലയ്ക്കുകയുമില്ല. 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ 820 കോടി ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ അതു തുടർന്നുപോകും. ഓരോ കുടുംബത്തിനും ഈരണ്ടു കുട്ടികൾ എന്ന വ്യവസ്ഥിതി വ്യവസായ പുരോഗതി നേടിയ രാജ്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവർഷം 2000-ലും, മറ്റുരാജ്യങ്ങളിൽ ക്രി. വ. 2040-ലും മാത്രമേ നിലവിൽ വരുന്നള്ള എങ്കിൽ ലോകജനസംഖ്യ 1550 കോടിയിൽ എത്തിയതിനുശേഷമേ നിശ്ചലമാവുകയുള്ളൂ. ഇതാണ് ജനസംഖ്യാ പ്രശ്നത്തിന്റെ വൈപുല്യം. എന്നിങ്ങനെ ആ പ്രസ്താവനയെ സംഗ്രഹിക്കാം.

സുറോക്ക് ഹോം സമ്മേളനത്തിനു മുമ്പുതന്നെ വികസിത രാജ്യങ്ങളും വികസ്വരരാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ സംഘർഷത്തിന്റെ സൂചനകൾ ലഭ്യമായിരുന്നു. ആ സമ്മേളനത്തിന്റെ കർത്തവ്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുവാൻ വേണ്ടി 1971 നവംബർ 21-ാംതീയതി ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയുടെ കേന്ദ്രകാര്യാലയത്തിൽ കൂടിയ ഒരു യോഗത്തിൽ ബ്രസീൽ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനപതിയായ ഒസോറിയോ ദ് അൽമൈദ് വാശിയേറിയ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്:-

വ്യവസായ പുരോഗതി നേടിയ രാഷ്ട്രങ്ങളാണ് ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണക്കാർ. ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തങ്ങളുടെ അത്യുക്തി കലർന്ന പ്രവചനങ്ങൾ കൊണ്ട് ലോകത്തെ ഭയചകിതമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. വികസ്വര രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിനെയും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയെയും നിയന്ത്രിക്കണമെന്ന സൂചനകളൊന്നും അംഗീകരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.

പരിസരദുഷണത്തിന്റെ മുഖ്യഘടകങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടികയും അദ്ദേഹം നൽകുകയുണ്ടായി. പത്തുതരം പദാർത്ഥങ്ങളെയാണ് അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്:-

1. കാർബൺ ഡൈ ഓക്സൈഡ്. ഇതു വർഷംതോറും 0.2 ശതമാനം വീതം വർദ്ധിക്കുകയാണ്, ഇങ്ങനെ വർദ്ധി

ച്ചാൽ ഭൂതലത്തിന്റെ താപനിലയെ അത് അവതാളത്തിലാക്കുമെന്നു പറയുന്നു.

2. കാർബൺ മോണോക്സൈഡ്. ഇത് മുഖ്യമായും ഉരുക്കു വ്യവസായം, പെട്രോളിയം റിഫൈനറികൾ, മോട്ടോർ കാറുകൾ എന്നിവയിൽ നിന്നു വരുന്നതാണ്. ഈ വാതകം മനുഷ്യർക്കു വിഷമാണ്.
3. സൾഫർ ഡൈ ഓക്സൈഡ്. ഈ വാതകവും ഊർജ്ജവ്യവസായത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നമാണ്. ഒട്ടുമിക്ക വ്യവസായങ്ങളിലും, കൽക്കരി കത്തിക്കുന്നതിലും, മോട്ടോർ കാറുകളിലും നിന്ന് ഇതുണ്ടാകുന്നു. ഇത് ശ്വാസകോശരോഗങ്ങൾക്കും, ചുണ്ണാമ്പ് ഉപയോഗിച്ചു നിർമ്മിച്ച കെട്ടിടങ്ങളുടെ വിനാശത്തിനും കാരണമാകുന്നു. സസ്യജാലത്തിനും ചിലതരം കൃത്രിമ നാരുകൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വസ്തുക്കൾക്കും അത് ആപൽക്കരമാണ്.
4. നൈട്രജൻ ഓക്സൈഡുകൾ. മോട്ടോർ കാറുകളിലും വിമാനങ്ങളിലും നിന്നുണ്ടാകുന്നു. അമിതമായ രാസവളപ്രയോഗവും ഇവയുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമാണ്. ഇവ ശിശുക്കളുടെ രക്താണുക്കൾക്ക് കേടുവരുത്തുന്നു. ഇവമൂലം ജലാശയങ്ങളിൽ ചെടികൾ അമിതമായി വളർന്ന് വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിട്ടുള്ള പ്രാണവായുവിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. ഇവ അന്തരീക്ഷത്തെയും മലിനമാക്കും.
5. ഫോസ്ഫോറുകൾ. ഇവ ജന്തുമലങ്ങളിലും സോപ്പിനു പകരം ഉപയോഗിക്കുന്ന പുതിയതരം ശുചീകരണപദാർത്ഥങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്നു. രാസവളങ്ങളിലും ഉണ്ട്. ഇവയും ജലാശയങ്ങളെ നിർജീവമാക്കുന്നു—അതായത് ജലജീവികളെ നശിപ്പിക്കുന്നു.
6. റസം (മെർക്കുറി). വ്യവസായപ്രക്രിയകളിലും, ഭൂമിയിൽനിന്ന് കഴിച്ചെടുക്കുന്ന ധാതുവസ്തുക്കൾ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിലും, പ്രാണിവിഷങ്ങളിലും കീടനാശിനികളിലും, കടലാസ്സു വ്യവസായത്തിലും നിന്ന് ഉണ്ടാകുന്നു. ഇത് സമുദ്രത്തിൽ നിന്നു ശേഖരിക്കുന്ന ഭക്ഷ്യങ്ങളിൽ കലർന്നുകാണുന്ന അതിപ്രധാനമായ ഒരു മാലിന്യമാണ്. അത് കാലക്രമേണ ജീവശരീരങ്ങളിൽ അടിഞ്ഞു കൂടി വലിയ വിഷമായിത്തീരുന്നു.
7. കാരീയം. അധികവും പെട്രോൾ വ്യവസായത്തിൽനിന്നു വരുന്നു. മറ്റുതരം രസതന്ത്രവ്യവസായങ്ങളിലും പ്രാണി

വിഷങ്ങളിലും അന്തർവേക്ഷണമുണ്ട്. ഇതും കാലക്രമത്തിൽ ജീവശരീരങ്ങളിൽ സംഭൃതമാകുന്നു. മത്സ്യങ്ങളിലും ധാരാളമുണ്ടാകും. വലിയ വിഷമാണ്.

8. ഖനിയെണ്ണകൾ. കരയ്ക്കും സമുദ്രത്തിലും ഒരുപോലെ ദോഷം ചെയ്യുന്നു. വലിയ എണ്ണക്കപ്പലുകളാണ് 49 ശതമാനം മാലിന്യത്തിന് കാരണം. ഇവയിൽ അർബുദം ജനിപ്പിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുമുണ്ട്. ഖനിയെണ്ണകൾ മൂലമുള്ള മാലിന്യം കടൽപ്പറവകളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. കടലോരങ്ങളെ അധിവാസയോഗ്യമല്ലാതാക്കുന്നു.
9. ക്ലോറീൻ വിഷങ്ങൾ. ഉദാഹരണം: ഡി ഡി ടി, അൽ ഡിൻ, ഡൈഎൽഡിൻ, ഹെപ്റ്റാക്ലോർ, തുടങ്ങിയവ. അധികവും കൃഷിയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവ ഉപകാരം ചെയ്യുന്ന പ്രാണികളെയും ചെറുജന്തുക്കളെയും കൊല്ലുന്നു. ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളെ വിഷമയമാക്കുന്നു.
10. റേഡിയോ പ്രസരം. അണുശക്തികേന്ദ്രങ്ങളാണ് 99 ശതമാനവും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നത്. ബാക്കിയുള്ളത് അണുവായുധ പരീക്ഷണങ്ങളിലും, അണുശക്തി ഉപയോഗിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന കപ്പലുകളിലും നിന്നുണ്ടാകുന്നു. ഇത് ഭാവിപരമ്പരകളിൽ ജന്മവൈകല്യങ്ങളുണ്ടാക്കും.

അൽമേയ്ദ തന്റെ പ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചത് ഇങ്ങനെയാണ്:—‘ലോകത്തിലെ വിഭവങ്ങൾ എല്ലാ ജനങ്ങളും ഒരു പൊതുസ്വത്തുപോലെ പങ്കിടണമെങ്കിൽ, സമ്പൽശക്തിയും, വ്യവസായോൽപാദനവും, ധന നിയന്ത്രണവും പങ്കിടുക തന്നെ വേണം. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞവ വികസിത രാജ്യങ്ങൾക്കു ചിന്തിക്കുവാൻ പോലും സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞത് വികസ്വര രാജ്യങ്ങൾക്കും ചിന്തിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ചില വികസിത രാഷ്ട്രങ്ങൾ, ഇന്നത്തെ ലോകവാണിജ്യത്തിന്റെയും മൂല്യവിനിമയത്തിന്റെയും സ്വഭാവങ്ങൾ വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, അത്യധികമായ ഉൽപാദനശേഷി സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, അതു നിലനിർത്തുവാൻ തങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം അനുക്രമസീദ്ധമാണെന്ന് കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മൂന്നാം ലോകത്തിലെ സാമ്പത്തിക വികസനവും, ലാറ്റിൻ അമേരിക്കയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവും, കണ്ടു ഭയപ്പെട്ട് ലോകവിഭവങ്ങൾ മൊത്തത്തിൽ കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഇരുകൂട്ടർക്കും കൂടി മതിയാവുകയില്ലെന്നു കണ്ടു തങ്ങൾക്കു നിലനിർത്തിയിട്ടുള്ള അനുകൂലസാഹചര്യത്തെ എന്നെന്നും നിലനിർത്തുവാനുള്ള നടപടികളാണ്. സ്റ്റേറ്റാക്ട് ഹോ

സമ്മേളനത്തിൽ കൈക്കൊള്ളുവാൻ അവർ, ഗുഡ്മായും ഒരു പക്ഷേ അബോധമായും, ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ആ സമ്മേളനത്തെ ഉപയോഗിച്ചു കൂടുന്നാണ് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്.''

ഈ പ്രസംഗത്തിന് അന്നുതന്നെ അമേരിക്കൻ പ്രതിനിധിയായ ഡാനിയൽ പി. മൊയ്നിഹാൻ(ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലെ അമേരിക്കൻ അംബാസഡറാണ്) മറുപടി പറഞ്ഞു:—‘‘ബ്രസീലിയൻ പ്രതിനിധി പറഞ്ഞത് മൂന്ന് അടിസ്ഥാന പദ്ധതികൾ സ്റ്റേറ്റ് ഓഫീസും സമ്മേളനത്തിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെടുവാൻ പോകുന്നു എന്നാണ്:

1. വികസ്വര രാജ്യങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയെ വർദ്ധിക്കാതെ തടയുക.
2. (പരോക്ഷമായി) വികസ്വര രാജ്യങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് ഒരു പരിധി ഏർപ്പെടുത്തുക.
3. വികസിത രാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഭൂമാലിന്യത്തിന് കാവ്യ വരുത്തുക.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ആരോപണം ഏറ്റവും നിർഭാഗ്യകരമാണ്. ഭൂമാലിന്യം, ആരുണ്ടാക്കിയതായാലും, കുറയ്ക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശ്യം സത്യത്തിൽ ഉള്ളതാണ്. അതിനു വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് സ്റ്റേറ്റ് ഓഫീസും സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ വികസ്വര രാജ്യങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യയെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും, അവരുടെ സാമ്പത്തിക വികസനത്തിന് പരിധി നിശ്ചയിക്കുവാനും, പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ യാതൊരു പദ്ധതിയുമില്ല. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾക്ക് സമ്പർക്കമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനും അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും ഉദ്ദേശ്യമുള്ളതായി എനിക്ക് അറിവില്ല. അതുപോലെ ലോകവിഭവങ്ങൾ പൊതു ഉടമയിൽകൊണ്ടു വരാനുള്ള വിദൂരമായ സങ്കല്പം പോലുമില്ല. വ്യവസായ പുരോഗതി നേടിയ രാഷ്ട്രങ്ങൾ വികസ്വര രാജ്യങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയെ നിയന്ത്രിച്ച് തങ്ങൾക്ക് ഗുണംവരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് എന്ന ആരോപണത്തിൽ ഒരു ദുഃസൂചന

യുണ്ട്. വികസിതരാജ്യക്കാരുടെ സുഖത്തിനും സുരക്ഷിതത്വത്തിനും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ജനപ്പെരുപ്പം എങ്ങനെയോ ഭീഷണിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ആ സൂചന. ഇതിൽ കൂടുതൽ തെറ്റായ ഒരു ആരോപണം ഉണ്ടാകാനില്ല. വികസ്വര രാജ്യങ്ങളെ ശാശ്വതമായ ശക്തിക്ഷയത്തിലേക്കും നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലേക്കും തള്ളിയിടണമെന്ന ദുരുദ്ദേശമുണ്ടെങ്കിൽ അതു സാധിക്കുവാൻ അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധന നിരക്കു് ഇന്ന് കാണുന്നതുപോലെ തുടരുവാൻ അനുവദിച്ചാൽ മാത്രം മതി. നിങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യയെ മൂന്നിരട്ടിയോ നാലിരട്ടിയോ ആയി വർദ്ധിപ്പിക്കുക. പിന്നെ നിങ്ങളിൽ നിന്നു് ഇടയ്ക്കിടെ ക്ഷാമനിവാരണത്തിനുള്ള സഹായാഭ്യർത്ഥനയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കേൾക്കുവാൻ ഇടയാവുകയില്ല. ’’

ഇരട്ടപ്പെരക്കം

ജനപ്പെരുപ്പം വലിയ ആപത്താണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. പക്ഷേ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന കാര്യം വരുമ്പോൾ അതിൽ രാഷ്ട്രീയ മത്സരങ്ങളും മറ്റു പരിഗണനകളും കടന്നു കൂടുന്നു. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു മാത്രമല്ല ചെറിയ ചെറിയ സമൂഹങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കുപോലും ഇതുപോലെയുള്ള മത്സരങ്ങളും ഗുഡോദ്ദേശ്യങ്ങളും നിലവിലുണ്ട്. ജനപ്പെരുപ്പംകൊണ്ട് വീർപ്പമുട്ടുന്ന ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണം ദേശീയ നയമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ന്യൂനപക്ഷ സമൂഹങ്ങൾ അതിന്ന് എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന ആരോപണം കേൾക്കാവുന്നതാണ്. ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ തങ്ങൾ കരളുളടി ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷമായ പരിണമിക്കുമെന്നും തങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രീയമായ ശക്തിക്കുയം സംഭവിക്കുമെന്നുമാണ് ഭയം. ഈ അടവുകൾ കാണുമ്പോൾ ഭൂരിപക്ഷസമൂഹങ്ങളും അസ്വസ്ഥരാകുന്നതായി കാണാം. തങ്ങളുടെ ഭൂരിപക്ഷ ശക്തി കാലക്രമേണ ഇല്ലാതാകുമെന്ന് അവരും ഭയപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രതികരണങ്ങൾ ഏറിയകൂറും അജ്ഞതയിൽ നിന്ന് ജനിക്കുന്നവയാണ്. ആരും കൃത്യമായ കണക്കു കൂട്ടലുകൾക്കൊന്നും ശ്രമിക്കാറില്ല. നൂറോ, അഞ്ഞൂറോ, ആയിരമോ വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം സംഭവിച്ചേക്കുമെന്ന് സങ്കല്പിക്കുന്ന പരിണാമത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഇത്തരം ഭയാശങ്കകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്. അന്നും ഇന്നത്തെ ചേരിതിരിവുകൾ ഇതുപോലെ നിലനിൽക്കുമെന്നാണ് ഈ പ്രചാരണങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകുന്നവർ വിചാരിക്കുന്നത്. 80 ശതമാനമുള്ള ഭൂരിപക്ഷത്തെ ഈ വിദ്യ കൊണ്ട് തോല്പിക്കുന്നതിന് 20 ശതമാനമുള്ള ന്യൂനപക്ഷത്തിന് എത്രകാലം വേണ്ടിവരുമെന്നും, എത്രശ്രമിച്ചാലും എന്നെങ്കിലും അതു സാധിക്കുമോ എന്നും ആരും ആലോചിക്കാറില്ല.

ഈ മത്സരങ്ങളിൽ സാധുക്കളും സാധാരണ മനുഷ്യരുമാണ് സങ്കടം അനുഭവിക്കുന്നത്. ദുർവ്വഹമായ സന്നാഹഭാരം മൂലമുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളിൽനിന്ന് അവർക്ക് ഒരിക്കലും മോചനം ലഭിക്കുകയില്ല. ആ മഹാഭാരത്തെ സമൂഹം ഏറ്റെടുക്കുകയുമില്ല. അത് താൻ തന്നെ ചുമക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ പോംവഴിയുമില്ല.

ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ ഈ സവിശേഷസ്വഭാവമാണ് അതിനെ ഏറ്റവും പ്രയാസമുള്ള പ്രശ്നമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. നയപരിപാടികളും നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും നാട്ടിന്റെ താൽപര്യങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് സമൂഹമാണ്. പക്ഷേ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയും നിയന്ത്രണവും തികച്ചും വ്യക്തിഗതങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാകുന്നു. അവ എന്നും അങ്ങനെ ശേഷിക്കുകയും ചെയ്യും. വ്യക്തിഗതം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ, നൂറു ശതമാനം സ്വകാര്യവും, “ഗൃഹ്യാൽ ഗൃഹ്യതം” വുമായ സംഗതിയാണ്. ഓരോ സ്ത്രീയും പുരുഷനും ലക്ഷ്യബോധത്തോടുകൂടി നിവാരണപരിപാടികൾ സ്വീകരിച്ചു നടപ്പാക്കിയാൽ മാത്രമേ വ്യക്തിക്കും സമഷ്ടിക്കും ഉണ്ടാകാവുന്ന പ്രയാസങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ആ ലക്ഷ്യബോധം എത്ര കണക്കുകൾ കേട്ടാലും വ്യക്തികളുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്. പക്ഷേ അതു ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു വിദ്യാഭ്യാസമല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ജനസംഖ്യാവിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ന് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത്.

ഏതായാലും ഈ വിഷയത്തിൽ ഉപേക്ഷയോ ഉദാസീനതയോ കൈക്കൊള്ളുന്നത് അങ്ങേയറ്റം ആപൽക്കരമാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു ദരിദ്രരാജ്യത്തു്. ആരെയും അന്ധാളിപ്പിക്കുന്ന കണക്കുകളാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ഈ വിഷയത്തിൽ ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളവർ നല്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് മുന്നോട്ടുപോവുകയാണെങ്കിൽ ക്രി. വ. 2000-ൽ ഇന്ത്യയിലെ പ്രതിശീർഷവരുമാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പ്രവചനം നോക്കുക:

ഇന്നത്തെ വിലനിരക്കനുസരിച്ചുള്ള പ്രവചനമാണിതു്.

രാജ്യം

മൊ. ദേ. വ. (പ്രതിശീർഷം:

അമേരിക്കൻ ഡോളറിൽ)

യു. എസ്സ്. ഏ.	11,000
സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ	6,330
ജപ്പാൻ	23,200
പശ്ചിമജർമ്മനി	5,50
പാക്കിസ്ഥാൻ	250
ഇന്ത്യ	140
ബ്രസീൽ	515

ബ്രസീലിനെപ്പറ്റി ഒരു വാക്കു പറയേണ്ടതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ ഈ വലിയ രാജ്യം അലാസ്ക ഉൾപ്പെടാതെയുള്ള അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളെക്കാൾ വലുതാണ്. അതിന്റെ ഭൂവിസ്തൃതി 8,511,965 ചതുരശ്രകിലോമീറ്ററാണ്. (ഇന്ത്യ 3,276,000 ച. കി. മീ). അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ 1970-ൽ 930 ലക്ഷം. ജനന നിരക്ക് 34/1000; മരണനിരക്ക് 11/1000. ഇന്നത്തെ നിരക്കിൽ വർദ്ധിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുവാൻ 20 വർഷം മതി. ഇതു് മൊത്തക്കണക്കാണ്. വൻ നഗരങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി പരിഗണിക്കുകയാണെങ്കിൽ വെറും പത്തുവർഷംകൊണ്ടു് അവയിൽ പാർക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം ഇരട്ടിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇതു മുഴുവനും ജനന മരണങ്ങൾക്കുതമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കൊണ്ടുമാത്രം സംഭവിക്കുന്നതല്ല. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും നിന്നു് പട്ടിണിപ്പരിഷകളായ കർഷകജനങ്ങൾ നഗരങ്ങളിലേക്കു് നിരന്തരം കുടിയേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവർ അവിടെ ചെന്നു് ആദ്യെയും കരളലിയിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുകളിൽ പ്രാഥമികമായ ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ പോലും ഇല്ലാതെ താമസം തുടങ്ങുന്നു. തകരവും കടലാസ്സും വാഴയിലയും ചേർത്തുവച്ചുണ്ടാക്കിയതാണു് അവരുടെ പാർപ്പിടങ്ങൾ. അവരിൽ പകുതിയാളുകളും തങ്ങൾ കുടിപ്പറപ്പെടുപോന്ന ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ലഭിച്ചിരുന്ന ആഹാരം പോലും ഇല്ലാതെയാണു് കഴിയുന്നതു്. കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൽ 80 ശതമാനവും ആഹാരത്തിനായി ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബ്രസീലിന്റെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ മുരടിച്ച് പോയതുകൊണ്ടല്ല ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ വളർച്ച ഏതു കണക്കു വച്ചുനോക്കിയാലും ശ്ലാഘനീയമാണു്. 1965-70 കാലഘട്ടത്തിൽ അതു് പ്രതിവർഷം 9 ശതമാനം വളരുകയുണ്ടായി. 1971-ൽ 11 ശതമാനം. 1972-ൽ 13-14 ശതമാനം. പക്ഷേ ഈ അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഗുണഭോക്താക്കൾ അവിടുത്തെ സാധുജനങ്ങൾ അല്ലെന്നാണു് കാണുന്നതു്. ഏറ്റവും നിർദ്ധനരായ 40 ശതമാനം ജനങ്ങൾക്കു് മൊത്തത്തിലുള്ള ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ 10 ശതമാനം മാത്രമാണു് 1960-ൽ കിട്ടിയതു്. 1971-ൽ അതിന്റെ അളവു് 8 ശതമാനമായി കുറഞ്ഞു. അതിനുശേഷം രണ്ടു വർഷത്തിനിടയ്ക്കു് 40 ശതമാനമുള്ള നിർദ്ധനന്മാരുടെ എണ്ണം 120 ലക്ഷം വർദ്ധിച്ചു—ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ ശക്തി മൂലം! ഇതാണു് അവിടുത്തെ പുരോഗതി!

ഇന്നത്തെ ലോകസ്ഥിതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭൂമിയിൽ എത്ര മനുഷ്യർക്കു് ഒരുവിധം സുഖത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടു് എന്ന് ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എിതിച്ചി

ട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായം കാണുന്നില്ല. എന്നാലും കട്ടത്താപ്പിന് 350 കോടി എന്ന ചിലയാളുകൾ സങ്കല്പിക്കുന്നു. അതുതന്നെ വളരെ കൂടുതലല്ലെന്ന് അവാർ സംശയിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കണക്കിന്റെ പിന്നിലുള്ള ചില സങ്കല്പങ്ങളും ശ്രദ്ധേയമാണ്: (1) ഓരോ മനുഷ്യനും പ്രതിദിനം 65 ഗ്രാം പ്രോട്ടീൻ വസ്തുക്കൾ ആഹാരത്തിൽ ലഭിക്കണം. (2) ഇന്നത്തെ തോതിൽ ആളൊന്നക്കുള്ള ഭക്ഷ്യോൽപാദനം ഒരു കുറവും വരാതെ തുടരണം. (3) ഭവന വിഭവങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും സമമായി അനുഭവിക്കാൻ സാധ്യമാകണം. ഈ മൂന്ന് ഉപാധികളും ഇപ്പോൾ തന്നെ അവതാളത്തിലായിരിക്കുകയാണ്. ലോകജനസംഖ്യ 380 കോടിയിൽ കവിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, വർഷം തോറും 6½ കോടിവീതം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

1960-70 ദശവർഷത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലാണ് അനന്തമായ പുരോഗതി എന്ന ആദർശത്തിന് ഉലച്ചിൽ തട്ടിയത് എന്നു മുമ്പ് ഒരുദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. അന്നു പോലും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ പുരോഗതി ലോകത്തെ രക്ഷിക്കും എന്ന പ്രത്യാശ എല്ലാ രാജ്യക്കാരും പുലർത്തിയിരുന്നു. കൃഷിശാസ്ത്രത്തിലുണ്ടായ “ഹരിതവിപ്ലവം” എന്ന മഹാവിജയം കണ്ട് പിൻകിടരാജ്യക്കാരെല്ലാം എന്തെന്നില്ലാതെ ആഹ്ലാദിച്ച സമയമാണത്. സമുദ്രത്തിനടിയിൽ ഖനിയെണ്ണകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടെന്നും, ഭൂമിയിലെ നിക്ഷേപങ്ങൾ തീരുമ്പോൾ കടലിൽനിന്ന് ആവശ്യമുള്ള അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങൾ സംഭരിക്കാമെന്നും വികസിതരാജ്യക്കാർക്കും ബോധ്യമായി. പക്ഷേ വളരെ പെട്ടെന്ന്, ലോകജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവും പിൻകിടരാജ്യക്കാരുടെ മുറവിളികളും അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ എത്ര കിട്ടിയാലും എല്ലാവർക്കും തികഞ്ഞുപറുകയില്ലെന്ന് വ്യക്തമായി. സത്യത്തിൽ ഖനിയെണ്ണകളുടെയോ ഇരുമ്പിന്റെയോ മറ്റു ലോഹങ്ങളുടെയോ ദുർലഭ്യമല്ല വ്യവസായരാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് നേട്ടമുണ്ടാക്കിയത്. ശുദ്ധജലവും, ശുദ്ധവായുവോലും, അതിശീഘ്രം ദുർഭിക്ഷത്തിന് വിധേയമാകുമെന്ന് ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഇവയെ ആരും ഒരു കാലത്തും പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നതല്ല. അവയ്ക്ക് ദുർഭിക്ഷമുണ്ടാകുമെന്ന് ആരും ഭയപ്പെട്ടതുമില്ല. ഈപുതിയ കണക്കുകളും വ്യവസായവികസനത്തിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളും മനസ്സിലാക്കിയപ്പോഴാണ് അനന്തമായ അഭിവൃദ്ധി സാധ്യമല്ലെന്ന് എല്ലാവർക്കും ബോധ്യമായത്.

വ്യവസായ വികസനത്തിൽ മാത്രമല്ല, ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവിലും, കൂടുപെരുക്കം എന്ന ഭയാനകമായ ആപത്തു്

അന്തർഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് വെറും എൺപുവടിക്കണക്കാണ്. എന്നാലും അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ അനുഭവത്തിൽവരുമ്പോൾ ആരും അമ്പരന്നുപോകും. താഴെ കൊടുക്കുന്ന വർദ്ധനരീതികൾ നോക്കുക:-

I	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
II	1	2	4	8	16	32	64	128	256	512
III	1	3	9	27	81	243	729	2187	6561	19683

പത്തു പടികളിലുള്ള വർദ്ധനവാണ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

I-ൽ ഓരോ തവണയും മുൻതുകയോട് ഒന്ന് (1) എന്ന സംഖ്യ കൂടുന്നു. പത്താമത്തെ പടിയെത്തുമ്പോൾ ആകെത്തുക 10 ആകുന്നു.

II-ൽ ഓരോ തവണയും മുൻതുക ഇരട്ടിക്കുന്നു; അതായത് 200 ശതമാനമായി വർദ്ധിക്കുന്നു. അന്ത്യഫലം 512 ആകുന്നു.

III-ൽ ഓരോ തവണയും മുൻതുക മൂന്നിരട്ടിയാകുന്നു. അന്ത്യഫലം 19,683.

കടലാസ്സിൽ ചെയ്യുന്ന കണക്കാകമ്പോൾ അത് കൂട്ടിയെഴുതേണ്ട ഭാരമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ ഭൂമിയിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ എണ്ണവും വ്യവസായ വികസനത്തിന് ആവശ്യമായ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ പരിമാണവും, ആ വികസനത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെ അളവും ഈ രീതിയിൽ വർദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിലുള്ള ഫലം ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ഇത് നാം സങ്കല്പിക്കുന്നതിനെക്കാളൊക്കെ ഭയങ്കരമായ ആപത്താണ്. മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം ഭൂമിക്കു താങ്ങാവുന്നതിന്റെ പകുതിപോലും ആയിട്ടില്ല എന്നു കരുതി സമാധാനിച്ചിരുന്നാൽ പിന്നത്തെ ഒരുകുതിപ്പിന് ആപന്മേഖലയുടെ അകത്തു വീണുകഴിയും.

വെറും എൺപുവടിക്കണക്കു് മനുഷ്യജീവിതത്തെ മരണക്കണിയിൽ തള്ളിവീഴ്ത്തുന്ന പ്രതിഭാസമാണിത്. 1970ലെ കണക്കനുസരിച്ച് ലോകജനസംഖ്യയെ ഒന്നായി പരിഗണിച്ചാൽ അത് ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 33 വർഷം മതി എന്ന് നേരത്തെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഏകലോകം എന്നൊക്കെയുള്ള ആദർശങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടെങ്കിലും, ഭൂഗോളത്തെ മൊത്തത്തിൽ എടുത്തു കൊണ്ടുള്ള പ്രതിപാദനങ്ങൾക്കും പ്രവചനങ്ങൾക്കും വലിയ പ്രസക്തിയൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഓരോരോ രാഷ്ട്രങ്ങളായും രാഷ്ട്ര സമൂഹങ്ങളായും ഭിന്നിച്ചുനിന്ന് ഭാവിപരിപാടികൾ നടത്തുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഏതാനും

രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുന്നതിനു് വേണ്ടിവരുന്ന കാലം എത്രയെന്നു് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി എടുത്തു നോക്കാം. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പട്ടികയാണു് താഴെ കൊടുക്കുന്നതു്. ഇതു 1970-ലെ കണക്കാണു്.

രാജ്യം	ജനസംഖ്യ	ഇരട്ടിക്കുന്നതിനു വേണ്ട കാലം.
യു.എ.ആർ	3.39 കോടി	25 വർഷം
ഘാന	0.90 —	24 —
എത്തിയോപ്പിയ	2.50 —	33 —
കീനിയ	1.09 —	23 —
ടാൻസാനിയ	1.32 —	27 —
ഉഗണ്ട	0.86 —	27 —
സൗത്തു് ആഫ്രിക്ക	2.01 —	29 —
ഇറാഖ്	0.94 —	21 —
ഇസ്റയേൽ	0.28 —	29 —
അഫ്ഘാനിസ്ഥാൻ	1.71 —	28 —
ഇന്ത്യ	53.40 —	27 —
ഗ്രീലൻ	1.25 —	29 —
ഇറാൻ	2.84 —	24 —
നേപ്പാൾ	1.10 —	32 —
പാക്കിസ്ഥാൻ	6.69 —	21 —
ബർമ്മ	2.75 —	31 —
ഇന്തോനേഷ്യ	12.11 —	24 —
മലേഷ്യ	1.08 —	25 —
ഫിലിപ്പീൻസ്	3.81 —	21 —
തായ്‌ലാൻഡ്	3.41 —	21 —
ചൈന	68.52 —	39 —
ജപ്പാൻ	10.37 —	63 —
കാനഡ	2.14 —	41 —
യു.എസ്.എ.	20.31 —	70 —
മെക്സിക്കോ	4.83 —	21 —
ബൊളീവിയ	0.46 —	29 —
ബ്രസീൽ	9.30 —	25 —
കൊളംബിയ	2.14 —	21 —
പെറു	1.36 —	23 —
ആർജൻറീന	2.43 —	47 —
ചിലി	0.88 —	31 —

രാജ്യം	ജനസംഖ്യ	ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് വേണ്ട കാലം
ഡെൻമാർക്ക്	0.49 കോടി	88 വർഷം
ഫിൻലാന്റസ്	0.47 —	175 —
നോർവേ	0.39 —	78 —
സ്വീഡൻ	0.80 —	88 —
യുണൈറ്റഡ് കിങ്ഡം	5.57 —	140 —
ആസ്ട്രിയ	0.74 —	175 —
ബെൽജിയം	0.97 —	175 —
ഫ്രാൻസ്	5.07 —	88 —
പശ്ചിമജർമ്മനി	5.95 —	117 —
നെതർലാൻഡ്സ്	1.30 —	63 —
സ്വിറ്റ്സർലാന്റസ്	0.63 —	63 —
ബർഗേറിയ	0.85 —	88 —
ചെക്കോസ്ലൊവാക്വിയ	1.44 —	100 —
ഇസ്റ്റർജർമ്മനി	1.59 —	233 —
ഹംഗറി	1.03 —	175 —
പോളണ്ട്	3.25 —	78 —
റൊമാനിയ	2.03 —	54 —
ഗ്രീസ്	0.89 —	88 —
ഇറ്റലി	5.37 —	88 —
സ്വെഡിൻ	3.23 —	70 —
പോർത്തുഗൽ	0.96 —	100 —
യൂഗോസ്ലാവിയ	2.05 —	63 —
സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ	24.26 —	70 —
ആസ്ട്രേലിയ	1.25 —	37 —
ന്യൂസീലാന്റസ്	0.28 —	41 —

ഭൂഖണ്ഡങ്ങളെ പ്രത്യേകമെടുത്താൽ ആഫ്രിക്കയിലെ, 34.4 കോടിയുള്ള ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 27 വർഷവും, റഷ്യ ഒഴിച്ചുള്ള ഏഷ്യയിലെ 205.6 കോടി ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 31 വർഷവും, റഷ്യ ഒഴിച്ചുള്ള യൂറോപ്പിലെ 46.2 കോടി ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 88 വർഷവും, മെക്സിക്കോയ്ക്കു വടക്കുള്ള അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിലെ 22.8 കോടി ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 63 വർഷവും, അതിനു തെക്കുള്ള ലാറ്റിൻ അമേരിക്കയിലെ 28.3 കോടി ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 24 വർഷവും മതിയെന്നു കാണുന്നു.

ജനശാസ്ത്രപരിവർത്തനം

ഉൽപാദനം, പ്രത്യുൽപാദനം, എന്ന രണ്ടു ഉപാധികളാണ് ലോകജീവിതത്തെ കാലത്തിന്റെ പെരുവഴിയിലൂടെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ ഉൽപാദനം സമൂഹത്തിന്റെയും പ്രത്യുൽപാദനം വ്യക്തിയുടെയും ധർമ്മങ്ങളാണെന്നു പറയാം. ആദ്യത്തേത് ഇന്നത്തേയും രണ്ടാമത്തേത് നാളത്തേയും, ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പ്രക്രിയകളാണ്. കൃഷിയുടെയും വ്യവസായത്തിന്റെയും ഉൽപ്പന്നങ്ങളാണ് മനുഷ്യൻ തിന്നുന്നത്. പ്രത്യുൽപാദനമാണ് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യർക്കു പകരം നാളെ പുതിയ മനുഷ്യരെ നിലവിൽ വരുത്തുന്നത്. ഇഹലോകജീവിതത്തിൽ അടിസ്ഥാനപ്രാധാന്യമുള്ള ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും കൂടുപലിശയുടെ രീതിയിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും നാം കണ്ടു. ലോകത്തെ ഒന്നായി എടുത്താൽ ഉൽപാദനത്തിന്റെ വർദ്ധനവ് വർഷംപ്രതി ഏകദേശം 7 ശതമാനം വരും. ഇത് ഏറിയകൂറും വികസിതരാജ്യങ്ങളിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. പ്രത്യുൽപാദനത്തിന്റെ ഫലമായ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് (ലോകത്തെ മുഴുവനും കൂടി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ) 2 ശതമാനമാണ്. ഇതു രണ്ടും ആപൽക്കരമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ബലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ രീതിയിലുള്ള അഭിവൃദ്ധി വിനാശത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്നാണ് ഭയപ്പെടുന്നത്.

കൂടുപെരുക്കുകൃമത്തിൽ, പ്രതിവർഷം 7 ശതമാനം വീതം വർദ്ധിക്കുന്നതെന്നും പത്തുവർഷംകൊണ്ട് ഇരട്ടിയാകും. നൂറു വർഷം കൊണ്ട് അത് ആരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അളവിന്റെ 86,672 ശതമാനം വലുതാകും, അഥവാ വികസിക്കും. ഈ സാധ്യതയാണ് അർത്ഥശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെയും വികസനവിദഗ്ദ്ധന്മാരെയും ആവേശം കൊള്ളിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം ഈ ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ സമുദായത്തിന്റെ ജീവിതനിലവാരം വളരെവേഗം ഉയർത്താമെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അഭിവൃദ്ധിയുടെ സൂചികയായിട്ടാണ് മൊത്ത ദേശീയ വരുമാനം കരുതപ്പെടുന്നത്. ഉൽപാദനത്തിന്റെ വർദ്ധനവുകൊണ്ട് ഒരു ദോഷവുമില്ലെന്ന് അടുത്തകാലംവരെ കരുതി വന്നിരുന്നു. പക്ഷേ ആ അഭിപ്രായം മാറിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. അത്

ഭൂമാലിന്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ അതിശീഘ്രം ക്ഷയിപ്പിച്ച് വ്യവസായത്തിന്റെ നിലനില്പിനെത്തന്നെ അവതാളത്തിലാക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ ആപത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ താക്കീതാണ് നാം മുമ്പ് പ്രതിപാദിച്ച The Limits to Growth എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണം.

ജനപ്പെരുപ്പം ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ തുടർന്നുപോയാലുള്ള ആപത്തിനെപ്പറ്റി (ആധുനിക കാലത്തെങ്കിലും) ആർക്കും സംശയമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് മൊത്ത ദേശീയ വരുമാനത്തിന്റെ ഉത്തരോത്തരമുള്ള വളർച്ചയെ പരമപുരുഷാർത്ഥമായി ആരാധിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പ്രവണത ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നാണ് ദീർഘദൃഷ്ടികളായ ചില ചിന്തകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. വളർച്ച, അല്ലെങ്കിൽ അനുസ്യൂതമായ അഭിവൃദ്ധി, ഇല്ലാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയെ വിഭാവനം ചെയ്യുവാനും അവർ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

അഭിവൃദ്ധിക്കൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെയും അതിന്ന് പല രൂപത്തിലും കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന വിലയെയും, അതുമൂലം കൈവരുന്ന ഗുണങ്ങളുമായി ഇടതട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ വിചിത്രമായ ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും. മൊ. ദേശ. വ. ന്റെ തുടരെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് വേണ്ടിവരുന്ന ചെലവുകളെക്കുറിച്ച് ഒരു കണക്കും ലഭ്യമല്ല എന്ന വസ്തുതയാണിത്. ഭൂമാലിന്യത്തെയും വിഭവക്ഷയത്തെയും കുറിച്ചുള്ള പരിഭവനങ്ങൾ കേട്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, ആ പ്രയാസത്തെയും അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള ഉപായമാക്കാം എന്നാണ് പലരും കരുതിയത്. അർത്ഥശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിവൃദ്ധിയുടെ അനാശാസ്യഫലങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിന് വേണ്ടിവരുന്ന ചെലവും മൊ. ദേശ. വ. ന്തിന്റെ കൂടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കൈയിൽ അതും മൊ. ദേശ. വ. ന്തിന്റെ വളർച്ചയെ കാണിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമായി മാറുന്നു. സത്യത്തിൽ ഈ ചെലവുകൾ മൊ. ദേശ. വ. ന്തിൽ നിന്ന് കുറയ്ക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അർത്ഥശാസ്ത്രമായ ഈ കണക്കെഴുത്തിനെ ഹെർമാൻ ഡാലി എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഇങ്ങനെ പരിഹസിക്കുന്നു: “അനന്തമായ അഭിവൃദ്ധി, അഥവാ നിരന്തരമായ വളർച്ച, ഒരു നിയമമായിത്തീരുന്നു. എന്നിട്ടു പറയും: ചുരുങ്ങിയപക്ഷം, വളർച്ച മൂലം മനുഷ്യൻ മരിച്ചു വീഴുന്നതുവരെ അത് തുടരുക! ഒടുവിൽ ശവസംസ്കാരത്തിനുള്ള ചെലവു കൂടി വളർച്ചയുടെ സൂചികയായി പരിഗണിക്കുക!” ഇതാണ് നടക്കുന്നത്.

ഈ “മൊ. ദേ. വ. ചിന്താഗതി” മനുഷ്യനെ എന്തെ ന്നില്ലാതെ ഭൂമിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിൽനിന്ന് വിട്ടുമാ റുവാൻ ബുദ്ധിശാലികൾക്കുപോലും കഴിയുന്നില്ല. നല്ലതരം ധാതുവസ്തുക്കളുടെ നിക്ഷേപം തീർന്നുപോയാൽ ഗുണം കുറ ണ്ണ നിക്ഷേപങ്ങളെ സംസ്കരിച്ച് ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കു ന്ന വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിക്കുക എന്നതാണ് പരിഹാരമാർ ഗ്ഗം! ഇത് കൂടുതൽ ചെലവുള്ള പ്രക്രിയയാണ്. അതി നെന്ത്? അധികരിച്ച ആ ചെലവും കൂടി കൂട്ടുമ്പോൾ മൊ. ദേ. വ. ഉയരുകയല്ലെ ഉള്ളൂ?

ഇങ്ങനെയുള്ള വളർച്ച വെറും മിഥ്യയാണ്. മനുഷ്യസമു ദായങ്ങൾക്ക് അതുകൊണ്ട് ഒരു മേന്മയും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ദോഷ മേയുള്ളൂ. ഈ കണക്കുകളിലൊന്നും വ്യവസായവൽക്കൃത സമുദായങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന മന:ക്ലേശവും വ്യാകലതയും ആഭ്യന്തരസംഘർഷവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുമില്ല. അതിനൊന്നും അംഗീകൃത മാനദണ്ഡങ്ങളുമില്ല.

അഭിവൃദ്ധിയെ ആപൽക്കാരിയായി കാണുന്ന ഈ മനോഗ തിക്ക് പിൻകിടരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നെന്നപോലെ, വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും രൂക്ഷമായ എതിർപ്പുണ്ടാകുമെന്നുള്ളത് നിശ്ചയമാണ്. അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഫലമായി, ഒരു ന്യൂനപക്ഷ ത്തിനെങ്കിലും അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള ജീവിതസുഖ ങ്ങൾ ആധുനികലോകം കണ്ടതാണ്. അത് തങ്ങൾക്കും ലഭ്യമാ ക്കുന്ന വഴി അടുത്തുനത് ആരും സഹിക്കുകയോ ക്ഷമിക്കുകയോ ഇല്ല. സമ്മതിക്കുകയുമില്ല. ഇപ്പോഴുള്ള സമ്പത്ത് സമമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നതും ഒരു പോംവഴിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെ ന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ അത് ആർക്കുമാർക്കും തികഞ്ഞു പരുകയില്ല. അതിനും പുറമെ അങ്ങനെയുള്ള പുനർവിത രണം രക്തപങ്കിലമായ വിപ്ലവത്തിലും ആഗോളയുദ്ധത്തിലും കൂടി മാത്രമേ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. സമ്പത്ത് അനുഭവിക്കു ന്നവർ അത്ര എളുപ്പമൊന്നും അത് കൈവിടുകയില്ല. ചുരുക്ക ത്തിൽ മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവനും വിപ്ലവത്തിന്റെ തീച്ചൂളയി ലിട്ട് വറുത്തുപൊരിച്ചാലും ഒടുവിൽ ദുരിതാനുഭവത്തിലുള്ള സമത്വം മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

ഈ ചിറ്റുവാടകളിലാണ് അഭിവൃദ്ധി എന്ന സങ്കല്പത്തെയും അതിനെ അളക്കുവാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായത്തെയും ചോദ്യംചെയ്യുവാൻ നാം പ്രേരിതരാകുന്നത്. ആർക്ക്, എവിടെ, എത്രത്തോളമുള്ള, അഭിവൃദ്ധിയാണ് കൈവരുത്തേണ്ടത്? ശൂന്യാ കാശയാനപാത്രമായ ഈ ഭവനഗോളത്തിലെ തികച്ചും പരിമിത മായ, വിഭവസമ്പത്തിൽ മുക്കാൽപങ്കും അതിലെ യാത്രക്കാരിൽ

മുന്നിലൊരംശം ആളുകൾ തിന്ന തീർക്കുന്നത് ശരിയാണോ? ഈ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി കൂടുപെടുകയോ ത്തിൽ തുടരുകയും, ലോകജനസംഖ്യ ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യരാശിയിലെ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിന് എന്തെങ്കിലും മേൽഗതി കിട്ടുമോ? ഭൂമിയിലെ ജനസംഖ്യാപ്രശ്നത്തെ സമഗ്രമായ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ കാണുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയാണുണ്ടാകേണ്ടത്.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പല പരിഷ്കൃത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും അനുഭവത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നു കരുതുന്നു. സാമ്പത്തികവികസനം നേടുന്നതിൽ വിജയിച്ച എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവ് ശ്രദ്ധേയമായ തോതിൽ കുറഞ്ഞതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ പ്രതിഭാസത്തിന് ‘‘ജനശാസ്ത്രപരിവർത്തനം (Demographic transition) എന്നൊരു പ്രസിദ്ധമായ പേരുമുണ്ട്. ഇവിടെ വികസിതരാഷ്ട്രങ്ങൾ എന്നാൽ എന്ത് എന്നു കൂടി നിർവചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആകെയുള്ള തൊഴിലാളികളിൽ കൃഷി, ഖനനം തുടങ്ങിയ ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം 45 ശതമാനത്തിൽ കുറവായിരിക്കുകയും, പ്രൈമറി സ്കൂളിൽ പോകേണ്ട പ്രായത്തിലുള്ള കുട്ടികളിൽ 90 ശതമാനമെങ്കിലും സ്കൂളിൽ പോവുകയും, ജനസഞ്ചയത്തിൽ 50 ശതമാനമെങ്കിലും പട്ടണങ്ങളിലെ താമസ സൗകര്യങ്ങളോടെ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാജ്യങ്ങളെ, പൊതുവെ, വികസിതരാജ്യങ്ങളായി പരിഗണിക്കാം എന്ന് ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ജനശാസ്ത്രപരിവർത്തനം അനുഭവസിദ്ധമായ ഒരു വസ്തുതയാണെങ്കിലും അത് എന്തുകൊണ്ട്, ഏങ്ങനെ, സംഭവിക്കുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കുപോലും ഒരു രൂപവുമില്ല. വികസനത്തിനുവേണ്ടി യത്നിക്കുന്ന എല്ലാ ജനസമൂഹങ്ങളിലും അത് താനേ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളുമോ എന്ന് പ്രവചിക്കുവാനും സാധ്യമല്ലെന്നു പറയുന്നു. അടുത്ത കാലത്ത് തൈവാൻ, സിംഗപ്പൂർ എന്നീ വികസനരാജ്യങ്ങളിൽ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് വളരെ കുറഞ്ഞതായി കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചരിത്രപരമായി നോക്കുമ്പോൾ ഈ നിയമത്തിന് അപവാദമായ ഉദാഹരണങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. ഫ്രാൻസിൽ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിൽ ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവ് പ്രകടമായി കുറഞ്ഞതായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും അന്ന് ആ രാജ്യത്ത് വ്യവസായവൽക്കരണമോ, വിദ്യാഭ്യാസമോ ഒന്നും അത്ര വളരെ വികസിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അക്കാലത്ത് വളരെ അധികം വികസനം ഉണ്ടായെങ്കിലും അതേ

നൂറാണ്ടുകൂടി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമേ ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവിന് കാര്യമായ കാര്യം ഉണ്ടായുള്ളൂ. സ്പെയിൻ, ബർഗേറിയ, യൂറോപ്പിന്റെ തെക്കും കിഴക്കുമുള്ള മറ്റു രാജ്യങ്ങൾ എന്നിവിടെയെല്ലാം ഈ നൂറാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലത്തു തന്നെ പ്രത്യുൽപാദന പ്രവണതയ്ക്കു ക്ഷയം സംഭവിച്ചു. പക്ഷേ അവിടെയെങ്ങും മേൽപറഞ്ഞ വികസന ലക്ഷണങ്ങളൊന്നും അന്ന് ദൃശ്യമല്ലായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളിൽ നിന്ന് വികസനവും പ്രത്യുൽപാദനവും തമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷമായ പ്രതിലോമബന്ധമൊന്നും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം ജപ്പാനിലുണ്ടായ വിസ്ഫോടകമായ പരിവർത്തനത്തെ ഈ പ്രതിഭാസത്തിന് ഉദാഹരണമായി പലരും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുണ്ട്. ആ രാജ്യത്തിന്റെ വ്യവസായോൽപാദന ശക്തി വൻതോതിൽ വർദ്ധിച്ചതോടൊപ്പം തന്നെ ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവും എന്തെന്നില്ലാതെ കുറയുകയുണ്ടായി. 1947 മുതൽ 1957 വരെയുള്ള പത്തു വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് ജനനനിരക്ക് 50 ശതമാനം കുറഞ്ഞു—ആയിരത്തിന് 35 എന്ന നിലയിൽ നിന്ന് ആയിരത്തിന് 17 എന്ന നിലയിലേക്ക്. ഇത് അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഫലമാണെന്നു പറയുന്നത് അബദ്ധവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമാണെന്ന് സൂക്ഷ്യദൃഷ്ടികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ദയനീയമായി തോറ്റ് നിലംപരിശായ ജപ്പാൻജനത ദുഃഖപരമായ തങ്ങളുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച കൂട്ടത്തിൽ, ജനസംഖ്യയെ നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ തങ്ങൾക്ക് മേൽഗതിയില്ല എന്ന ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാക്കി. പൂർവ്വേഷ്യയിലും തെക്കൻപെസഫിക്കിലും ബഹുദൂരം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു മഹാസാഗ്രാജ്യത്തെ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അവർ യുദ്ധത്തിനിറങ്ങിയത്. ആ അതിമോഹങ്ങളെല്ലാം നാലുവർഷംകൊണ്ട് തകർന്നു തരിപ്പണമായി. ഹിറോഷിമയിലും നാഗസാക്കിയിലും ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ചിതാഭസ്മം മാത്രമേ അവശേഷിച്ചുള്ളൂ. അതുതന്നെയും റേഡിയോ തേജപ്രസരം മൂലം സമീപിക്കുവാൻപോലും സാധ്യമല്ലാതെയാണ് കിടന്നത്. 60 ലക്ഷം പട്ടാളക്കാരും മറ്റു ജോലിക്കാരും യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽ നിന്നു നാട്ടിലേയ്ക്ക് മടങ്ങി വന്നു. ജനസംഖ്യ 730 ലക്ഷമായി. ഈ നരകയാതനയ്ക്കു നടുവിൽ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞാലുടനെ എല്ലാ രാജ്യ

ത്തം ഉണ്ടാകാറുള്ള ‘‘ശിശുപ്രായ’’ത്തിന്റെ ആദ്യ ലക്ഷണങ്ങളും കണ്ടുതുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണത്തിന് നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുവാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചത്. 1948-ൽ ‘‘യുജനിക്കു പ്രൊട്ടക്ഷൻ ലാ’’ (Eugenic Protection Law) നിലവിൽ വന്നു. ഗർഭച്ഛിദ്രം നടത്തുന്നതിലുള്ള നിരോധങ്ങൾ പിൻവലിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലം അതുതകരമായിരുന്നു എന്നു പറയാനുള്ളു. വൻതോതിലുള്ള ഗർഭച്ഛിദ്രമാണ് അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങളിൽ നടന്നത്. ഇതിനുവേണ്ട ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് 40 രൂപയേ ചെലവു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. ആശുപത്രി രേഖകളനുസരിച്ച് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ചരിത്രം നടന്നത് 1955-ലാണ്—11.7 ലക്ഷം. അതിനുശേഷം ചരിത്രംകൊണ്ട് ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണം സാധിക്കുന്ന പരിപാടി മന്ദീഭവിക്കുകയുണ്ടായി. യോഷിയോ കോയാ എന്നൊരു മഹാനായ ആരോഗ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ യത്നമാണ് ഇത് കൈവരുത്തിയത്. ചരിത്രം അമ്മമാരുടെ ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമാണെന്നു കണ്ടു അദ്ദേഹം രാജ്യമാകെ അതിനെതിരായുള്ള പ്രചാരണം നടത്തി. ഗവൺമെന്റും ഇക്കാര്യം അംഗീകരിച്ചതായി കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1955-ൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തന്നെ കുടുംബാസൂത്രണ പരിപാടികൾ ആരംഭിച്ചു. അതിൽ ചരിത്രത്തിനല്ല, ഗർഭനിരോധത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം നൽകിയത്. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കു ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനവിന്റെ രക്തപ്രതിവർഷം ഒരു ശതമാനം (1%)മായി കുറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്ന് ജപ്പാനിൽ ഊ (‘‘നിരോധ’’’) ഉപയോഗിച്ചുള്ള ജനന നിയന്ത്രണവും കുടുംബസംവിധാനവുമാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗവൺമെന്റും വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളും, സാമൂഹിക സംഘടനകളും എല്ലാം ഈ മാർഗ്ഗം അതിവിപുലമായ തോതിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇതാണ് ജപ്പാനിലുണ്ടായ ‘‘ജനശാസ്ത്രപരിവർത്തന’’ത്തിന്റെ ചരിത്രം. അത് വ്യവസായത്തിന്റെ പുരോഗതിയും സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ അഭിവൃദ്ധിയും കൊണ്ട് താനേ ഉണ്ടായതല്ല. അഭിവൃദ്ധി കൈവരുത്തുന്നതിനു വേണ്ട പരിപാടികൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ദീർഘദൃഷ്ടിയോടെ മനഃപൂർവ്വം നടപ്പാക്കിയ നിയന്ത്രണപദ്ധതിയുടെ ഫലമാകുന്നു.

ഈ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെല്ലാം ഉള്ളപ്പോൾ ജനശാസ്ത്രപരിവർത്തനം കൊണ്ട് പിൻകിട രാജ്യങ്ങളുടെ പ്രയാസങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുകൊള്ളും എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് ബുദ്ധിയല്ല. പ്രസ്തുത പരിവർത്തനം ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സത്യമാണെങ്കിലും, എല്ലായിടത്തും എല്ലാക്കാലത്തും അത് ഉണ്ടാ

യിക്കൊള്ളണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല. ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഉറപ്പു പറയുവാൻ സാധ്യവുമല്ല. അഥവാ അതുണ്ടാകുമെന്ന് തീർച്ചയാണെങ്കിൽ തന്നെയും ലോകത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നിലയാലോചിക്കുമ്പോൾ അതിനെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലും ആപത്തുണ്ട്. ക്രിസ്തുവർഷം 2040-ൽ എല്ലാപിൻകിട രാജ്യങ്ങളിലെയും ജനന നിരക്ക് ഒരപ്പനും അമ്മയ്ക്കും ശരാശരി രണ്ടു മക്കൾ എന്ന നിലയെ പ്രാപിച്ചാൽ പോലും അന്ന് ആ രാജ്യങ്ങളിലെ മൊത്തം ജനസംഖ്യ 1390 കോടി (13.9 ബില്യൻ) ആയിരിക്കുമെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത്രയും ജനങ്ങൾക്ക് അഭിവൃദ്ധിയുടെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ മിതമായ തോതിലേകിലും കൈവരുത്തുന്നതിന് ഉൽപാദനം എത്രമേൽ വർദ്ധിക്കണമെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. അത് സാധ്യമാകുമ്പോഴാണല്ലോ പരിവർത്തനം ഉണ്ടാകുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയും തൽഫലമായ പരിവർത്തനവും ഉണ്ടാകുമ്പോഴേക്ക് പിൻകിട രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രം ഇന്നത്തെ ലോകജനസംഖ്യയുടെ നാലിരട്ടി ജനങ്ങളുണ്ടാകും. അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭദശകങ്ങളിൽ ജനശാസ്ത്ര പരിവർത്തനംമൂലം പിൻകിട രാജ്യങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയ്ക്ക് സ്ഥിരസ്വഭാവം കൈവരുമെന്ന് സങ്കല്പിച്ചാൽ തന്നെയും ഇപ്പറഞ്ഞ മഹാസമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സ്ഥാപിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ യോനകമായ ഭൂമാലിന്യം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്.

സാമ്പത്തികമായ അഭിവൃദ്ധി നേടുന്നതിന് ഇന്ന് യൂറോപ്പും അമേരിക്കയും ജപ്പാനും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഉപായങ്ങൾ തന്നെയാണ് പിൻകിട രാജ്യങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അതിൽ അപാരമായ ആപൽസാധ്യതകളുണ്ടെന്ന് പറയാതെ തരമില്ല. ഒന്നുകിൽ ധനിക രാഷ്ട്രങ്ങളും പിൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങളും ഈ യത്നത്തിൽ പരസ്പരം കൂട്ടിമുട്ടും. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്ര വ്യാപകമായ തോതിലുള്ള അഭിവൃദ്ധിയെ താങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ ഭൂമിക്ക് കഴിയാതെ വരും. ഒരു വശത്തു് പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളുടെ വിശോഷണവും മറുവശത്തു് ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെ ദുർഭരമായ വർദ്ധനവും ഉണ്ടാകും.

ഈ സാധ്യതകൾ വ്യക്തമായി കാണാവുന്നവയാണെങ്കിലും പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വികസനരീതിതന്നെയാണ് പിൻകിടരാജ്യങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത് മുൻപറഞ്ഞവയെക്കൂടാതെ മറ്റുതരം അസ്വസ്ഥതകളെയും ജനിപ്പിക്കുമെന്ന് ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആധുനിക കാലത്തു് ധനിക രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കുണ്ടായ വികസനം വിസ്മയാവഹമാണെങ്കിലും

അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കു മുഴുവനും അതിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതുന്നതു തെറ്റാണ്. സമുദായത്തിന്റെ മേൽത്തട്ടിൽനിന്നു താഴോട്ടു, പതുക്കെപ്പതുക്കെ, തുള്ളിതുള്ളിയായിട്ടു മാത്രമേ ഈ അനുഗ്രഹങ്ങൾ വാർന്നു വീഴുന്നുള്ളൂ. താഴത്തെ അറ്റത്തുള്ള അഞ്ചിലൊരംശം ജനങ്ങൾക്കു ഇന്നും ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ വികസനത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിലും പശ്ചിമയൂറോപ്പിലും അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലും എല്ലാം ഇതാണ് അനുഭവം. ഈ അഞ്ചിലൊരംശം ദാരിദ്ര്യത്തിലും പട്ടിണിയിലും മഹാസങ്കടത്തിലും കഴിയുന്നു. അവർക്കു, വീടുകളും കാറുകളും പോകട്ടെ, വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ പോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. കബേരന്മാരുടെ നാടായ അമേരിക്കയിലെ ദരിദ്രജനങ്ങളുടെ (ഇതിൽ നീഗ്രോകൾ മാത്രമല്ല, വെള്ളക്കാരുമുണ്ടു്) കഷ്ടപ്പാടുകൾ കണ്ടു് സ്വീഡൻ രാജ്യക്കാരനായ ഒരു നിരീക്ഷകൻ പറഞ്ഞു: “അവിടുത്തെ ഐശ്വര്യത്തിൽ എനിക്ക് അസൂയ തോന്നുന്നില്ല. പക്ഷേ അവിടുത്തെ ദാരിദ്ര്യം എന്റെ രാജ്യത്തു് ഇല്ല എന്നു് ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നു.”

ഈ 20 ശതമാനത്തിന്റെ ദുരിതാനുഭവങ്ങൾ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളിൽ കാണമെങ്കിലും ഒരു ന്യൂനപക്ഷമായതുകൊണ്ടു് അതൊന്നും ആരും അത്ര കാര്യമായി കരുതുകയില്ല. ഇതാണ് ഇന്നു് ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന വികസനയത്നത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വരൂപം.

അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ

ശൂന്യാകാശ വാഹനമായ ഭൂഗോളത്തെ ഒന്നായിക്കണ്ടു്, അതിലെ യാത്രക്കാരായ എല്ലാമനുഷ്യർക്കും അഭിവൃദ്ധിക്ക് തുല്യാവകാശമുണ്ടു് എന്ന വസ്തുതയെ അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ വികസന സമ്പ്രദായം ഗർഹണീയമാണെന്നു തന്നെ പറയണം. അടുത്ത കാലത്തെങ്ങും മനുഷ്യരാശിക്ക് ഈ ഗോളത്തിനുവെളിയിൽ നിന്നു് ഒന്നും ലഭിക്കുവാൻ സാധ്യതയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഭാവിയെക്കുറിച്ചുകൂടി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു് വേണം അഭിവൃദ്ധിപരിപാടികൾ സംവിധാനം ചെയ്യുവാൻ. ഈ ചിന്തയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ട സംഗതി ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം നിശ്ചലമായി നിൽക്കുകയില്ല എന്നതാണു്. മുപ്പതുവർഷത്തെ ഊഴമിട്ടു് അതു് ഇരട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇതാലോചിച്ചാൽ മൂന്നു് ക്രിയാമാർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമേ നമുക്കു് സ്വീകരിക്കാവുന്നതായുള്ളൂ എന്നു കാണാം. ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായം തുടരുക എന്നതാണു്. ഇതിന്റെ ഫലം ഇന്നത്തെ ധനികരാഷ്ട്രങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നും, പിൻകിടരാജ്യങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ദുരിതം അനുഭവിക്കുമെന്നും ഉള്ളതാണു്. മനുഷ്യരാശിയുടെ മൂന്നിലൊരംശം ജനങ്ങൾ ഈ ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങൾ മുഴുവനും തിന്നു തീർക്കും.

രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം ഓരോ രാജ്യവും തങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾക്കുള്ളിൽ ലഭ്യമായ വിഭവങ്ങളെയും വികസനവൈഭവത്തെയും മാത്രം ആശ്രയിച്ചു് സ്വയം പര്യാപ്തതയിൽ കഴിയുവാൻ ശ്രമിക്കുക എന്നതാണു്. ഇതു് ശല്യമില്ലാത്ത സമ്പ്രദായമാണെന്നു് തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും നടക്കാത്ത കാര്യമാണു്. ഇന്നത്തെ ആഗോള വാണിജ്യവും ഗതാഗതസൗകര്യവും ഇല്ലാതിരുന്ന പ്രാചീനകാലത്തുപോലും ഒരു രാജ്യവും അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽക്കു് എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടുകാലം ബാഹ്യലോകവുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാതെ, അവരാൽ അറിയപ്പെടുകപോലും ചെയ്യാതെ, ജീവിച്ചിരുന്ന അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിലെ പ്രാചീന ജനസമുദായങ്ങൾ, കൊളംബസ്സിന്റെ പര്യടനത്തെത്തുടർന്നു് പതിനാറാം

നൂറാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിന്റെ ആക്രമണത്തിന് ഇരയായിത്തീർന്നു; അവയും സ്വന്തമായ അസ്തിത്വം നശിച്ചു ആഗോള വ്യവസ്ഥിതിയിൽ വീഴ്ത്തപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള അകന്നൊഴിഞ്ഞ ജീവിതരീതി സ്വീകരിക്കുവാൻ ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രം തയ്യാറായാൽതന്നെയും അത് അധികകാലം നിലനിൽക്കുകയില്ല. അത് അതിശീഘ്രം ആദ്യത്തെ പദ്ധതിയിലേക്ക് മാറപ്പെടും എന്നത് തീർച്ചയാണ്.

മൂന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിനെ ഒരു ആഗോളപ്രശ്നമായി വീക്ഷിച്ചു മനുഷ്യരാശിക്കു മുഴുവനും സാമാന്യസുഖങ്ങളെങ്കിലും കൈവരുത്തുവാൻ ഉതകുന്ന വികസനപരിപാടികൾ ആഗോള പദ്ധതികളായിത്തന്നെ നടപ്പിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക എന്നതാണ്. ഇത് അത്യധികം ആദർശാത്മകമാണെന്നും, ഇന്നത്തെ സങ്കീർണ്ണമായ ദേശീയബോധത്തിനും രാഷ്ട്രീയ താൽപര്യങ്ങൾക്കും നിരക്കാത്തതാണെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ അതു സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ സുനിശ്ചിതമായ വിനാശത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ മാർഗ്ഗമേ തുറന്നു കിട്ടൂള്ളൂ.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആന്വേശിച്ച പോലെയുള്ള ചിലരാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ കുറച്ചു ജനങ്ങളേയുള്ളൂ എന്നും, അവിടെ ധാരാളം വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാതെ കിടപ്പുണ്ടെന്നും, തന്മൂലം അവിടെ ജനസംഖ്യയ്ക്ക് വർദ്ധനവുണ്ടാകുന്നത് നല്ലതാണെന്നും ഉള്ള വാദം പരിഗണിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകുന്നു. ഇതൊരു ഭാഗിക സത്യമാണ്. ആഫ്രിക്കയിലെയും തെക്കെ അമേരിക്കയിലെയും ചില രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇങ്ങനെ പറയാവുന്നതാണ്. സത്യത്തിൽ ഈ രാജ്യങ്ങളിലൊന്നും ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ക്ഷേമം കൈവരുകയില്ല. സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വളർച്ചയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ മൂലധനം വേണം. ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ഈ രാജ്യങ്ങൾ (ആന്വേശിച്ച ഉൾപ്പെടെ) തങ്ങളുടെ അതിർത്തികളിൽ മതിലുകെട്ടി വെളിയിൽനിന്ന് മൂലധനമോ, വൈദഗ്ദ്ധ്യമോ ഒന്നും കടന്നുവരാതെ, സ്വന്തം കഴിവുകളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുകയും, ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുകയും, ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അവ കൂടുതൽ ദരിദ്രങ്ങളാവുകയേയുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് ഏതു രാജ്യത്തിനും എന്തെന്നില്ലാത്ത പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുമെന്നു കാണാം. ഒരർത്ഥത്തിൽ ഉയർന്ന ജീവിതനിലവാരം പുലർത്തുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കാണ് കൂടുതൽ പ്രയാസം അനുഭവിക്കേണ്ടി

വരുന്നത്. അവർക്ക് കൂടുതൽ വിഭവങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ട്. കൂടുതൽ മൂലധനവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും വേണം. ഈ വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ലോകത്തിലേക്ക് വെച്ച് ഏറ്റവുമധികം ധനസമ്പത്തുള്ള രാജ്യമായ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലെ പ്രസിഡണ്ട് 1970-ൽ അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യാപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് പാനം നടത്തി ഒരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുന്നതിന് 24 അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചത്. “ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവും അമേരിക്കൻ ഭാവിയിലും” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഈ കമ്മീഷൻ തയ്യാറാക്കിയ റിപ്പോർട്ട് 1972 മാർച്ച് മാസത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അവരുടെ നിഗമനം അത്യന്തം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ജനസംഖ്യയുടെ വളർച്ച മന്ദീഭവിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. “ഈ രാജ്യത്തിന് സ്വീകരിക്കേണ്ടതായി വരുന്ന പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചിലത് നമുക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതായിരിക്കുകയില്ല. എന്നു വരികിലും, ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിന് പരിഹാരം കണ്ടെത്തിയില്ലെങ്കിൽ അത് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പ്രയാസങ്ങളെ എന്തെന്നില്ലാതെ ബൃഹത്കരിക്കുമെന്നല്ല, അവസാനം അവയെ എത്രയോ തുച്ഛമാക്കുന്ന അളവിനെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം.” ജോൺ ഡി. റോക്കഫെല്ലർ മൂന്നാമനാണ് കമ്മീഷന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നത്. റിപ്പോർട്ട് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്, ഈ പ്രശ്നം പരിഭ്രമ ജനകമായിട്ടില്ലെങ്കിലും ഏറ്റവും ഗൗരവാവഹമാണെന്നാണ്. അടുത്തകാലത്ത് ജനനനിരക്കിൽ അല്പമൊരു കുറവു കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും “ശിശുപ്രളയം” നിലച്ചിട്ടില്ല. (1960-ൽ 14 വയസ്സിൽ താഴെയുള്ള കുട്ടികളുടെ എണ്ണം 530 ലക്ഷമായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവർഷം 2000-ൽ അത് 1000 ലക്ഷമാകും എന്നാണ് ജോസഫ് ബിസ്ലി എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ കണക്കാക്കുന്നത്). പുറത്തുനിന്നുള്ള കുടിയേറ്റം പൂർണ്ണമായി നിലയ്ക്കുകയും, ഒരു അച്ഛനമ്മമ്മയ്ക്കും ശരാശരി രണ്ടു കുട്ടികൾ എന്ന പ്രത്യുൽപാദനരീതി നിലവിൽ വരുകയും ചെയ്താൽ തന്നെയും അമേരിക്കയിലെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് ഇനിയും 70 കൊല്ലംകൂടി തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിന്റെ ഫലമായി നൂറുകൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ അമേരിക്കയിൽ 35 കോടി ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. അതല്ല, ഓരോ കുടുംബത്തിനും ശരാശരി മൂന്നു കുട്ടികൾ എന്ന നില വന്നാൽ നൂറുകൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ ജനസംഖ്യ 100 കോടിയാകും—ഇന്നത്തേതിന്റെ അഞ്ചിരട്ടി!

ഈ കമ്മീഷന്റെ പ്രധാന ശുപാർശകൾ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

1. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ജനസംഖ്യയെയും സ്രീപുരുഷബന്ധത്തെയും ജനനനിയന്ത്രണത്തെയും സഹായിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് നിയമമുണ്ടാക്കണം.
2. ജനന നിയന്ത്രണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉപകരണങ്ങളും നിരോധിക്കുന്ന സംസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ റദ്ദ് ചെയ്യണം. പ്രസ്തുത ഉപകരണങ്ങൾ മൈനറുകൾക്കും ലഭ്യമാകണം.
3. ഗർഭച്ഛിദ്രത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ നിയമങ്ങൾ, ന്യൂയോർക്കു സംസ്ഥാനത്തിലെപ്പോലെ, ഉദാരമാക്കണം. (അവിടെ ആവശ്യാനുസരണം ഛിദ്രം നടത്തുന്നതിന് അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്.)
4. ഗവൺമെന്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലും സ്വകാര്യസംഘടനകളുടെ ചുമതലയിലും ഉള്ള ആരോഗ്യരക്ഷാപദ്ധതികളിൽ നിന്ന് ഛിദ്രം, സ്രീവന്ധ്യം എന്നിവ ഉൾപ്പെടെയുള്ള മാതൃത്വസംബന്ധമായ വൈദ്യസേവനങ്ങളുടെ ചെലവുകൾ വഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കണം.

ഈ കമ്മീഷൻ ഗർഭച്ഛിദ്രത്തെ ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള ഒരു “പ്രാഥമിക ഉപായ”മായി കരുതുന്നില്ല എന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, എല്ലാ സ്രീകൾക്കും തങ്ങളുടെ പ്രത്യുൽപാദനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ധാർമികമായ അവകാശമുണ്ടെന്ന് ശക്തിയായി വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബ്രിട്ടനിൽ 1949-ൽതന്നെ ജനസംഖ്യാപ്രശ്നം പരിഗണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു റോയൽ കമ്മീഷനെ നിയമിക്കുകയും, അവർ ഓരോ കുടുംബത്തിനും രണ്ടു കുട്ടികൾ എന്ന മാതൃകയാണ് രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിക്കു നല്ലതു് എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. അതിനുശേഷം അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ 55 ലക്ഷം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ രാജ്യത്തു് മൂന്നുകോടി ജനങ്ങൾക്കു മാത്രമേ സ്വയം പര്യാപ്തതയിൽ ജീവിക്കുവാൻ സൗകര്യമുള്ളൂ എന്ന് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇപ്പോൾതന്നെ അവിടെ അഞ്ചരക്കോടി ജനങ്ങളുണ്ട്. ഇന്ന് അവിടുത്തെ ജനസാന്ദ്രത ചതുരശ്രമൈലിന് 920 ആണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹോളണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നത്തെ സ്ഥാനം ഇംഗ്ലണ്ടിനാണ്. അവിടുത്തെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ട ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളിൽ പകുതിയിൽ അധികവും ഇറക്കുമതിയിലൂടെയാണ് ലഭി

ക്കുന്നത്. ഓരോ വർഷവും അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ 2½ ലക്ഷം വീതം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ തന്നെ പ്രതിവർഷം ഒന്നരലക്ഷം ഏക്കറോളം വരുന്ന കൃഷിഭൂമി മറ്റാ വശ്യങ്ങൾക്കായി വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതായും വരുന്നു. കാരുകൾക്കുണ്ടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നതുമൂലം വ്യാപ്തിയേറിയ റെയിൽവേ ശൃംഖലയ്ക്കു സമാന്തരമായി വൻതോതിലുള്ള റോഡ് നിർമ്മാണവും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിവിപുലമായ വ്യവസായ വൽക്കരണത്തിന്റെ ഫലമായി ബ്രിട്ടണിലെ ഭൂമാലിന്യം എന്തെന്നില്ലാതെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ മനോഹരമായ ഭൂപ്രകൃതിയെത്തന്നെ അത് വികൃതമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആണ്ടുതോറും 2½ ലക്ഷം ജനങ്ങൾ അധികമായി അവിടെ ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ പ്രയാസങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയല്ലാതെ കറയുന്ന ലക്ഷണമില്ലെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

ഇതിനിടയ്ക്ക് ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ലോകത്തിനു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന വിപത്തിനെ അതിന്റെ സമഗ്രഭാവത്തിൽ വീക്ഷിക്കാതെ, ഭാഗികമായ പ്രയാസങ്ങളെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു ഭാഗികമായ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഈ വീക്ഷണഗതിയുടെ ഏറ്റവും നല്ല ദൃഷ്ടാന്തം ബാറി കോമൺ എന്ന അമേരിക്കൻ സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ 1972-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ *The Closing Circle** എന്ന വിശുതഗ്രന്ഥമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥമാണ് ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെ അപാരമായ വർദ്ധനവിനെയും, അതുമൂലം ലോകത്തിനുണ്ടായിരിക്കുന്ന ആപത്തിനെയും കുറിച്ച് ശാസ്ത്രജ്ഞാണത്തിന്റെ ആധികാരിതയോടെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ആദ്യമായി മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയത്. പ്രധാനമായും അമേരിക്കയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിലും അതിൽ പറയുന്ന വസ്തുതകൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാർക്കും ബാധകമാണെന്നുള്ളതിൽ തർക്കമില്ല. എത്രയോ ദുർബലമായ നൂലാമാലകളിലാണ് ഭൂമുഖത്ത് ജീവചൈതന്യം തങ്ങി നിൽക്കുന്നതെന്നും, ബഹുകോടി വർഷങ്ങളിലെ പ്രകൃതിപരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായി നിലവിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഈ തന്തുബന്ധങ്ങളെ വിച്ഛേദിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് ആധുനിക കാലത്ത് നടക്കുന്നതെന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥം വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണെങ്കിലും ഇന്നത്തെ ആപത്തുകൾക്കുള്ള കുറും മുഴുവനും ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ ആരോപിക്ക

* *The Closing Circle - Nature, Man and Technology* by Barry Commoner. Alfred Knopf, New York, 1972.

വാനുള്ള ഒരു യത്നം, അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ, അതിൽ അന്തർവേിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ജനപ്പെരുപ്പമല്ല അമിതലാഭത്തിനുവേണ്ടി അടിക്കടി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയതരം നിർമ്മാണവിദ്യകളാണ് ഭൂമാലിന്യത്തെ ഇത്രവേഗം അപായകരമായ തോതിൽ വർദ്ധിപ്പിച്ചതെന്ന് കോമൺ പറയുന്നു. 1946 മുതൽ 1969 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ അമേരിക്കയിലെ ഭൂമാലിന്യം 200 ശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ വർദ്ധിച്ചു എങ്കിലും അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ 42 ശതമാനം മാത്രമേ വർദ്ധിച്ചുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്ന് ആകെയുള്ള ഭൂമാലിന്യവർദ്ധനവായ 200 ശതമാനത്തിൽ വെറും 42 ശതമാനം (അഞ്ചിൽ ഒരംശം) മാത്രമാണ് ജനപ്പെരുപ്പം മൂലം ഉണ്ടായതെന്ന് പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നുവാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇത് അബദ്ധമാണ്. പുതിയ നിർമ്മാണവിദ്യകളല്ല അവമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണ് മാലിന്യം ജനിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ആകെത്തുക ജനസംഖ്യയെയും, ജനങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരത്തെയും, പുതിയ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള ഔത്സുക്യത്തെയും കഴിവിനെയും ആധാരമാക്കി വേണം കണക്കാക്കുവാൻ. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം കൂടുന്നതിന്റെ ക്രമത്തിൽ സമാന്തരമായിട്ടല്ല, അവരുടെ ഉപഭോഗം വർദ്ധിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. മുന്പുണ്ടായിരുന്ന ആകെത്തുകയുടെ കൂടെ ജനസംഖ്യ വർദ്ധനവിന്റെ ശതമാനത്തിലുള്ള ഉപഭോഗവർദ്ധനവ് കൂട്ടിയാൽ പോരാ. അതിന്റെ ഇരട്ടപ്പെരുക്കമോ മുപ്പെരുക്കമോ ആയിട്ടാണ് ഉപഭോഗം വർദ്ധിക്കുന്നത്. ആകെയുള്ള ഉപഭോഗം അധികമാകുമ്പോൾ അതുമൂലമുണ്ടാകുന്ന മാലിന്യവും അക്കണക്കിൽ വർദ്ധിക്കും. മറുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ജനസംഖ്യ തെല്ലം വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയും പുതിയ നിർമ്മാണവിദ്യകൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്താൽ, ഉപഭോഗത്തിന്റെയും മാലിന്യത്തിന്റെയും ആകെ അളവ്, ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ ഒരു ചെറിയ അംശമേ വരുകയുള്ളൂ.

അതുകൊണ്ട് ബാറി കോമൺ ചെയ്യുന്നതുപോലെ നിർമ്മാണ വിദ്യയെ മാത്രം കുറുപ്പെടുത്തി, ജനപ്പെരുപ്പത്തിന് ഇതിലേങ്ങും പങ്കില്ല എന്നു പറയുന്നത് തെറ്റാണ്. സത്യത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം പെരുകുകയും, എല്ലാവരുടെയും ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിന് പഴയ രീതിയിലുള്ള നിർമ്മാണസമ്പ്രദായം അപര്യാപ്തമാണെന്ന് ബോധ്യമാവുകയും, ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് വ്യവസായയുഗം തന്നെ നിലവിൽ വന്നത്. ജനസംഖ്യ ചെറുതും വ്യത്യാസപ്പെടാതെ നിൽക്കുന്നതും ആണെങ്കിൽ, വേണ്ടുവോളം ഭൂമിയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും ലഭ്യമാണെങ്കിൽ, നിർമ്മാണവിദ്യകൾ പരിഷ്കരിക്കു

ക്കേണ്ട ആവശ്യമൊന്നുമില്ല. ഗാന്ധിജി വിഭാവനം ചെയ്തതു പോലെ സ്വയം പര്യാപ്തമായ ഗ്രാമങ്ങളും, കടിൽവ്യവസായങ്ങളും കൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് സംതൃപ്തിയിൽ ജീവിക്കാം. പക്ഷേ എല്ലാ കണക്കുകളെയും തെറ്റിച്ചുകൊണ്ട്, സകലശ്രദ്ധ പ്രതീക്ഷകളെയും വിഫലമാക്കിക്കൊണ്ട്, ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വൻകിട വ്യവസായങ്ങളും, ആഗോളവാണിജ്യവും, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പിടിയും വലിയും തൽഫലമായ രാഷ്ട്രീയ സംഘർഷങ്ങളും അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു. ഇതാണ് ലോകത്തിനുമായിരിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ കാരണം.

ഇടത്തുപക്ഷക്കാരായ മറ്റു ചില ചിന്തകന്മാർക്കും ജനസംഖ്യയിലുണ്ടാകുന്ന അരോചകമാണ്. ഭൂമാലിന്യത്തിന്റെ പേരിൽ മുഴക്കപ്പെടുന്ന മുറവിളിയും അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അതെല്ലാം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ കൂടുതൽ വേതനം നൽകി ഉദ്ധരിക്കുവാനുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ് പരിപാടിയെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അടവുകളായിട്ടാണ് അവർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യ മാതൃകയിലുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണവും സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയും മുതലാളിത്തത്തെ പൂർണ്ണവിനാശത്തിലേക്ക് തള്ളിനീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും, ഇതു കണ്ടുണ്ടാകുന്ന യോഗ്യതകൾ മൂലമാണ് നിരന്തരമായ അഭിവൃദ്ധിക്ക് എതിരായുള്ള അഭിപ്രായഗതി ഉദിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും, അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ മുതലാളിമാരുടെ ലാഭവീതം നിലനിർത്തുന്നതിനും തൊഴിലാളികളെ ദ്രോഹിക്കുന്നതിനുമുള്ള വിദ്യയാണെന്നും അവർ പറയുന്നു. ഇതിന്റെ യുക്തി ദുർഗ്രഹമാണ്. സത്യത്തിൽ വ്യവസായ സമുദായങ്ങളെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ രോഗം പണപ്പെരുപ്പമാണ് (Inflation). ഇത് അവയുടെ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയെ നശിപ്പിക്കുവാനല്ല, പൂർവാധികം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും, കൂടുതൽ ലാഭവും അഭിവൃദ്ധിയും കൈവരുത്തുന്നതിനുമാണ് സഹായിക്കുന്നത്. ഇക്കാരണത്താൽ ഈ മഹാശാപത്തെ മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും മുറുരുപ്പിപ്പിട്ടാതെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അത് കൂടുതൽ ഉൽപാദനത്തിനുവേണ്ടി ജനങ്ങളുടെ ഉപഭോഗത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. അത് ധനികന്മാരെ കൂടുതൽ ധനികന്മാരാക്കുന്നു. ഈ ശാപം നീങ്ങിയെങ്കിലല്ലാതെ മനുഷ്യസമുദായങ്ങൾക്ക് മോചനമില്ല. പണപ്പെരുപ്പംമൂലം കൈവരുന്ന വർദ്ധിച്ച ലാഭത്തെ, ഉൽപാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം ഉൽപന്നങ്ങളെ വിലക്കുറച്ചു വിൽക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചാൽ അല്പമെങ്കിലും ആശ്വാസം കൈവരുത്തുവാൻ സാധിക്കും. അനന്തമായ പുരോഗതിയെന്നും, ഒരിക്കലും നിലയ്ക്കാത്ത വികസനമെന്നും ഉള്ള ആദർശങ്ങൾ

കൈവെടിഞ്ഞു ധനികരാഷ്ട്രങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ സുസ്ഥിരമാക്കുകയും ഭൂമാലിന്യത്തെ പരമാവധി കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ മിച്ചംവരുന്ന സമ്പത്തിന്റെ ഒരു നല്ലഭാഗം അവർ പിൻകിട രാജ്യങ്ങൾക്കു നൽകുകയാണെങ്കിൽ അവിടെയും അഭിവൃദ്ധി കൈവരുത്തുവാൻ സാധിക്കും. പക്ഷേ ഈ അഭിവൃദ്ധിയും ഭൂമാലിന്യത്തെ വളർത്താത്തതും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ വിശോഷിപ്പിക്കാത്തതും ആയിരിക്കണം.

ജനന നിയന്ത്രണം ഒരേ ഒരു പോംവഴി

നിർമ്മാണവിദ്യയിലും അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ തന്നെയും വളരെ അധികം ഗവേഷണം നടത്തി പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ വെട്ടിത്തുറന്നാൽ മാത്രമേ ഇന്ന് ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധിക്ക് പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ലോകത്തെ ഒന്നായിക്കാണുകയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ എല്ലാവർക്കും ഗുണമുണ്ടാകത്തക്ക രീതിയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും, ഭൂമാലിന്യത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്ന നിർമ്മാണ വിദ്യകളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. പിൻകിട രാജ്യക്കാർ കൃഷി ചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന നിലക്കടലയും മറ്റുതരം വിത്തുകളും ആട്ടിയെടുത്ത എണ്ണകൾ വാങ്ങിച്ചു് സോപ്പുണ്ടാക്കുകയും, ഖനിയെണ്ണകളിൽനിന്നും രാസവസ്തുക്കളിൽനിന്നും, നിർമ്മിക്കുന്ന പുതിയതരം സോപ്പുകൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഉപായം ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ നിർദ്ദേശിച്ചതോർക്കുന്നു. പുതിയതരം സോപ്പുകൾ ശുദ്ധീകരണത്തിനു് അത്യധികം സമർത്ഥമാണെങ്കിലും അവയ്ക്കു് പ്രകൃതിയിൽ ജാരണം സംഭവിക്കുന്നില്ല. എന്നും അതേപടി ശേഷിച്ചു് ഭൂമിയെയും ജലാശയങ്ങളെയും മലിനമാക്കും. നദികൾ നരയും പതയും കൊണ്ടു് നിറഞ്ഞുപോകും. അതുപോലെ ദ്രവിക്കാത്ത പ്ലാസ്റ്റിക് സഞ്ചികൾക്കുപകരം ദ്രവിക്കുന്ന കടലാസു് സഞ്ചികൾ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണു്. കടലാസു് ഒരു സസ്യവസ്തുവാണു്. അതു് മണ്ണിൽ ദ്രവിച്ചുപോകും. അതും പിൻകിട രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് വാങ്ങാവുന്നതാണു്. യൂറോപ്പിൽ പഞ്ചസാരയുണ്ടാക്കുന്നതിനു്, കടംകൃഷിചെയ്തു്, ഭൂമിയെ നശിപ്പിച്ചു്, വിളയിക്കുന്ന ബീറ്ററൂട്ടിനു പകരം പിൻകിടരാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കരിമ്പു് ഉപയോഗിച്ചാൽ ഇരുകൂട്ടർക്കും ഗുണമുണ്ടാകും. ഇതെല്ലാം ദൈനംദിനാവശ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളെന്നേയുള്ളൂ. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളിലും ഗുരുതരമായ പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടു്.

ഏതായാലും ഒരു കാര്യം സ്പഷ്ടമാണു്. ധനികരാജ്യത്തായാലും ദരിദ്രരാജ്യത്തായാലും, ഏതു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ

നിഴലിലായാലും, ജനപ്പെരുപ്പത്തിന് വിരാമിടുകയാണ് അത്യാവശ്യം. പിൻകിട രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ വസ്തുത ഏറക്കുറെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ധനികരാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് അത് ഇനിയും ബോധ്യമാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ബാറി കോമൺ തുടങ്ങിയുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ 'നിർമ്മാണവിദ്യയുടെ' അപരാധങ്ങൾ മാത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും, ജനപ്പെരുപ്പം അമേരിക്കയെപ്പോലെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെങ്കിലും അത്ര വലിയ പ്രശ്നമല്ലെന്ന് ധനിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നത്. ജനപ്പെരുപ്പത്തെ നിയന്ത്രിക്കണം എന്ന അഭിപ്രായം, രാഷ്ട്രീയ വീക്ഷണത്തിൽ, ആർക്കും സ്വീകാര്യമല്ല. അത് പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ ജനങ്ങളുടെ പിൻതുണ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നാണ് എല്ലാവരുടെയും ഭയം.

പക്ഷേ ജനപ്പെരുപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ ആരും മിണ്ടാതിരുന്നതുകൊണ്ട് നീണ്ടിപ്പോവുകയില്ല. ബോധപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്ന പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രമേ ഈ ദുരിതത്തെ ദൂരീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ലോകം ഇതുവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കഷ്ടപ്പാടുകളാണ് ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നത്. ഇപ്പോൾ തന്നെ വികസിത രാഷ്ട്രങ്ങളും പിൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിൽ പ്രതിശീർഷവരുമാനത്തിലുള്ള അന്തരം ഗുരുതരമാണ്—3000 ഡോളർ (22,000 ക) എന്നാണ് ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ പോക്കിന് ക്രിസ്തുവർഷം 2000 ആകുമ്പോഴേക്ക് അത് 10,000 ഡോളർ ആയി വർദ്ധിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ സ്ഥിതിയാണ് ഏറ്റവും പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നത്. ഭൂമിയിലെ സ്ഥലവിസ്തൃതിയിൽ 2.4 ശതമാനം മാത്രമാണ് നമ്മുടെ അധീനതയിലുള്ളത്. പക്ഷേ അതിനെ ആശ്രയിച്ച് ലോകജനസംഖ്യയുടെ 14 ശതമാനത്തെ നാം പുലർത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ജനസംഖ്യ വർഷംതോറും 130 ലക്ഷം വീതം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മൊത്തം വരുമാനത്തിന്റെ 1.5 ശതമാനം മാത്രമാണ് ഈ രാജ്യത്തെ ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ആകെ വരുമാനം.

ഇന്നത്തെ വർദ്ധന നിരക്കിന് സാരമായ കുറവു വന്നില്ലെങ്കിൽ 1985-ൽ നമ്മുടെ ജനസംഖ്യ 8410 ലക്ഷവും 1991-ൽ 10,000 ലക്ഷവും ആകുമെന്നാണ് ഏറ്റവും ഒടുവിൽ കിട്ടിയ കണക്കുകളിൽ നിന്നു കാണുന്നത്.

ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ചെറിയ സംസ്ഥാനമായ കേരളത്തിൽ ഈ പ്രയാസങ്ങളെല്ലാം അധികരിച്ച തോതിൽ എത്തിയിരി

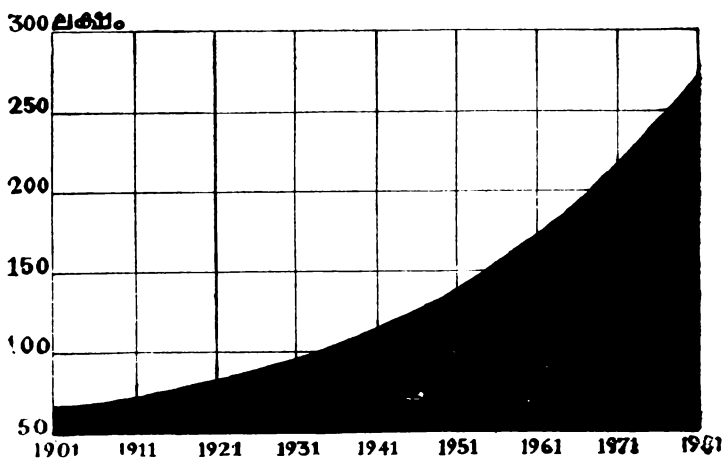
കുറവാണ്. 39,000 ചതുരശ്രകിലോമീറ്ററാണ് ഈ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വിസ്തൃതി. 1971-ലെ സെൻസസ് പ്രകാരം ഇവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ 21,347,375 ആണ് (2.13 കോടി). ഇത് ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ 3.90 ശതമാനം വരും. ഏറ്റവും ഉൽക്കണ്ഠാജനകമായിരിക്കുന്ന വസ്തുത ഇവിടുത്തെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക്, ഇന്ത്യയുടെ പൊതുനിരക്കിനെക്കാൾ കൂടുതലാണ് എന്നുള്ളതാണ്. 1951 മുതൽ 1961 വരെയുള്ള പത്തുവർഷത്തിനിടയ്ക്ക് കേരളത്തിലുണ്ടായ വർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക് 24.76 ശതമാനമായിരുന്നു. പക്ഷേ പിന്നത്തെ പത്തുവർഷം (1961-1971)കൊണ്ട് അത് 26.29 ശതമാനമായി. ഈ നിരക്കിൽ ജനസംഖ്യ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന് 27 വർഷം മതി. അതായത് 1998-ൽ 4 കോടി 27 ലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നർത്ഥം. വർദ്ധനവിന്റെ നിരക്കും വർദ്ധിക്കുന്ന ലക്ഷണം കാണുന്നതുകൊണ്ട് അതിനൊക്കെ മുമ്പുതന്നെ ഈ കൊച്ചു സംസ്ഥാനത്തെ ജനസംഖ്യ 5 കോടിയിൽ കവിയുമെന്ന് ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ കേരളത്തെ മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളുമായി തിരതമ്യപ്പെ

ചിത്ര 21. കാനഡയും കേരളവും ഒരേ സ്തരയിലിൽ. രണ്ടിടത്തെയും ജനസംഖ്യ തുല്യമാണ്. കേരളത്തിലേത് ഇരട്ടി വേഗത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ടുത്തി നോക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു ലോകരാഷ്ട്രമായ കാനഡയുടെ കാര്യം എടുക്കുക. കേരളത്തെക്കാൾ 250 ഇരട്ടി ഭൂവിസ്തൃതിയുള്ള ഒരു രാജ്യമാണത്. പക്ഷേ അവിടെ 1970-ൽ കേരളത്തിലെ അത്രയും ജനങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 214 ലക്ഷം! അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക്, പ്രതിവർഷം, 1.02 ശതമാനം മാത്രമാണ്. ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം ഇരട്ടിക്കുവാൻ 41 വർഷം വേണ്ടിവരുമെന്നും കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ചിത്രം 22. കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനവ്
1901 മുതൽ 1981 വരെ. 1981-ലെ ജനസംഖ്യ
അനുമാനമാണ്.

കരകൂട്ടി അടുത്തു കിടക്കുന്ന മറ്റൊരു ഉദാഹരണമെടുക്കാം—ശ്രീലങ്ക. അതൊരു സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രമാണ്. ഭൂവിസ്തൃതി 65,610 ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർ. കേരളത്തിന്റെ മൂക്കാൽ പങ്കു കൂടി വിസ്താരമുണ്ട്. പക്ഷേ അവിടുത്തെ ജനസംഖ്യ ഒന്നേക്കാൽ കോടിയേയുള്ളൂ. എത്ര ഭയാനകമായ ഒരു ഭാവിയാണ് നമ്മെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നതെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുക!

വൻതോതിലുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മയാണ് ഇന്ത്യയിലെ ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ അതിഭാരണമായ അനിഷ്ടഫലം. 1951-52-ൽ ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ എണ്ണം 35 ലക്ഷമായിരുന്നു. 1973 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ അത് 72.7 ലക്ഷമായി വർദ്ധിച്ചു എന്ന് ഒരു ഔദ്യോഗിക പ്രസ്താവനയിൽ കാണുന്നു.

ഇതിൽ 33 ലക്ഷം പേർ എസ്. എസ്. എൽ. സി. യോ അതിലും ഉയർന്നതോ ആയ വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യതയുള്ളവരാണ്. വികസന പരിപാടികളുടെ ഫലമായി കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് എത്രയോ ലക്ഷം പുതിയ തൊഴിലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടും ഇതാണ് അനുഭവം.

ഇന്ത്യയുടെ പ്രയാസങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ, ഇതിലും കൂടുതൽ ജനങ്ങളുള്ള രാജ്യമല്ലെ ചൈന എന്ന് പലരും ചോദിക്കാറുണ്ട്. ശരിയാണ്. നമ്മുടെ ജനസംഖ്യ 1971-ൽ 54.7 കോടിയായിരുന്നു. ചൈനയിൽ ആ വർഷം 70 കോടിയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് അനുമാനം. എന്നാൽ ഈ താരതമ്യത്തിൽ പ്രസക്തമായ മറ്റൊരു വസ്തുതയുണ്ട്.—ഭൂവിസ്തൃതി. ചൈനയ്ക്ക് ഇന്ത്യയുടെ മൂന്നര ഇരട്ടി ഭൂമിയുണ്ട്. ജനസംഖ്യ ഒന്നര ഇരട്ടിയും. ആ രാജ്യം അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളെക്കാൾ വലുതാണ്. അതിനും പുറമെ, ഈ നൂറാണ് അവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് പൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രിക്കുമെന്ന് അവർ ശപഥം ചെയ്തിരിക്കുകയുമാണ്. ഇന്ന് ലോകത്തിലുള്ളതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമമായ കുടുംബാസൂത്രണപരിപാടി നടക്കുന്നത് ചൈനയിലാണെന്ന് വിദേശീയരായ എത്രയോ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഈ അടുത്ത കാലത്ത് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് അധികാരശക്തികൊണ്ടോ ഭീഷണികൊണ്ടോ നടത്തുന്നതല്ലെന്നും പറയുന്നു.

ചൈനയിലെ കുടുംബസംവിധാന പദ്ധതി 1960-നുമുമ്പുതന്നെ ആരംഭിച്ചതാണ്. അത് ജനകീയവിപ്ലവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിട്ടു തന്നെയാണ് കരുതപ്പെടുന്നത്. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജനനങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുക; ആരോഗ്യമുള്ള കുട്ടികളെയും അമ്മമാരെയും വളർത്തിയെടുക്കുക; അമ്മമാർക്ക് തൊഴിലു ചെയ്യാനും പഠിക്കാനും സമയം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക; ഭാവിതലമുറകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അനുകൂലമായ ചുറ്റുപാടുകൾ കൈവരുത്തുക; സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയെ അവതാളത്തിലാക്കും എന്നതുകൊണ്ട് കുടുംബത്തിന്റെ വലുപ്പത്തെ നിയന്ത്രിക്കുക; എന്നിവയാണ് ഈ പരിപാടിയുടെ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഇവയെ മുൻനിർത്തി കുടുംബാസൂത്രണ സേവനങ്ങൾ സൗജന്യമായി നൽകപ്പെടുന്നു. ഇന്ന് ചൈനയിലെ വിവാഹിതരായ ജനങ്ങളിൽ 85-90 ശതമാനം പേർ ജനന നിയന്ത്രണത്തിനുള്ള ഏതെങ്കിലും ഉപായം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് പറയുന്നത്. ചില കമ്മ്യൂണുകളിൽ ജനന നിരക്ക് നാടകീയമായ തോതിൽ കുറ

ഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു റിപ്പോർട്ടുണ്ട്. 1963-ൽ ആയിരത്തിനു 46 ആയിരുന്ന ജനന നിരക്ക് 1971ൽ ആയിരത്തിനു 13.6 ആയി കുറഞ്ഞുവത്രെ.

കുടുംബാസൂത്രണത്തിനു അംഗീകൃതമായ എല്ലാ ഉപായങ്ങളും ചൈനയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവാഹപ്രായം ഉയർത്തുന്നതിനു കാര്യമായ ശ്രമം ആദ്യമേതന്നെ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അതു സ്ത്രീക്കു 18-ം, പുരുഷനു 20-ം എന്നാണ് നിയമം അനുശാസിക്കുന്നത്. പക്ഷേ രാജ്യത്തെ ആകെക്കൂടി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ശരാശരി പ്രായം, നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ യഥാക്രമം 25-ം, 30-ം ആയി ഉയർന്നിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിലെ നില 22.5-ം, 27.5-ം ആണ്.

ഉറ, ഗുളിക, ലൂപ്പ് എന്നീ ഉപായങ്ങളെല്ലാം വൻതോതിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഉറ സൗജന്യമായി ലഭിക്കും. സ്ത്രീക്കും പുരുഷനുമുള്ള വന്ധ്യംകരണ ശസ്ത്രക്രിയകൾ സാധാരണമാണ്. കുത്തിവയ്പ്പുമരുന്നുകളും പരീക്ഷിച്ചു വരുന്നു. ഗർഭച്ഛിദ്രം 1957 മുതൽക്കു പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. അതിനുള്ള ‘വാക്കുവം ആസ്പിറേഷൻ’ എന്ന സമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിച്ചതു ചൈനക്കാരാണ്. കഴലുവഴി ഗർഭാശയത്തിൽ നിന്നു ആദ്യദശകളിലുള്ള ഭ്രൂണത്തെ വലിച്ചെടുക്കുന്ന ഈ ഉപായം ഇന്നു ലോകമാകെ പ്രചരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നല്ല, അതു മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമാണെന്നും കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ കുടുംബാസൂത്രണത്തിനു ലഭ്യമായ എല്ലാമാർഗ്ഗങ്ങളും സ്വീകരിക്കുക എന്ന നയം ചൈന മാത്രമേ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മറ്റു ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇതിനുവേണ്ടി നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ള ദേശീയപരിപാടികളിൽ ഏതെങ്കിലും ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതായും മറ്റു ചിലവയെ വർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്നതായും കാണാം. ഇന്ത്യയിൽ ഉറ, ലൂപ്പ്, പുരുഷവന്ധ്യം എന്നിവയാണ് പ്രധാനമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു. പ്രസവത്തോടൊപ്പം നടത്തുന്ന സ്ത്രീവന്ധ്യത്തിനും പ്രചാരമുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ ജനങ്ങൾ തന്നെ മുൻകൈ എടുത്തു, അവരുടെ ആത്മവിശ്വാസത്തെ ആശ്രയിച്ചു നടത്തുന്ന കുടുംബാസൂത്രണപ്രസ്ഥാനം മറ്റൊരു രാജ്യത്തും ഇല്ലെന്നാണ് നിരീക്ഷകന്മാർ പറയുന്നത്. മറിച്ച് കേൾക്കുന്ന വർത്തകൾ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളാണത്രെ. ഭൂമിയിൽ കൂടുതൽ കുട്ടികളുള്ള മാതാപിതാക്കളുടെ റാഷൻ കാർഡുകൾ പിടിച്ചെടുക്കുന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള റിപ്പോർട്ടുകൾ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സത്യത്തിൽ കുട്ടികളുടെ എണ്ണത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളൊന്നും ചൈ

നയിൽ നിലവിലില്ല. ഈ പ്രസ്ഥാനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും യുക്തിപൂർവമായ ചർച്ചയിലും, ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ സുലഭതയിലുമാണ് ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നത്.

നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിലാണ് ശ്രദ്ധേയരായ സേവനം നടക്കുന്നത്. കടുംബാസൂത്രണം ആരോഗ്യ രക്ഷാപരിപാടികളുടെ ഭാഗമായി വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനായി മറ്റൊരു രാജ്യത്തുമില്ലാത്ത ഒരു തരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരെ ‘‘ചെറിപ്പില്ലാ ഡോക്ടർമാർ’’ (Barefoot Doctors) എന്നു വിളിക്കുന്നു. അവർ പത്തു ലക്ഷംപേരുണ്ട്. അവരുടെ കീഴ്സിൽബന്തികളായി വേറെ മുപ്പതുലക്ഷം ആളുകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ലഘുവായ വൈദ്യസേവനത്തിന് പ്രത്യേക പരിശീലനം ലഭിച്ച ചെറുപ്പക്കാരാണ് ചെറിപ്പില്ലാ ഡോക്ടർമാർ. സ്വന്തം തൊഴിലിനു പുറമെയാണ് അവർ ഈ ജോലി ചെയ്യുന്നത്. മൂന്നു മാസത്തിലൊരിക്കൽ ഒരു മാസം നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന പുനഃപരിശീലനവും അവർക്കു പതിവായി ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ചരിത്രം, വന്ധ്യം എന്നീ ശസ്ത്രക്രിയകളിലും ലുപ്പു നിക്ഷേപത്തിലും ഡോക്ടർമാരെ സഹായിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിവുണ്ട്. അവർ ഉറകളും ഗുളികകളും കൊണ്ടുനടക്കുന്നു. നാട്ടിൽതന്നെ ജീവിക്കുന്നവരാകയാൽ ഗ്രാമീണജനങ്ങളുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ നേടുവാൻ അവർക്കു പ്രയാസമില്ല.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചൈനക്കാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള അതിപ്രധാനമായ മറ്റൊരു നയത്തെക്കുറിച്ചുകൂടി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ ലൈംഗികവാസനകളെയും കാമോദ്ദീപനത്തെയും അങ്ങേയറ്റം നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒരേ രീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യുന്നു. വസ്ത്രധാരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം കാമോദ്ദീപനമാണെന്നുള്ള സങ്കല്പമേയില്ല. നിറപ്പകിട്ടുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ കാണുവാൻ തന്നെ പ്രയാസമാണത്രെ. ‘‘സിനിമയും, ബാലെയും, ഓപ്പറയും, എല്ലാം കാമോദ്ദീപനലക്ഷ്യത്തെ പൂർണ്ണമായി വർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്നു; ചൈനയിൽ കച്ചവടച്ചരക്കായ കാമമില്ല.’’ എന്നാണ് അമേരിക്കയിലെ പോപ്പുലേഷൻ കൗൺസിലിന്റെ പ്രതിനിധികളായ ഫൗണ്ടസ്, ലൂക്കൈൻ, എന്നീ ഡോക്ടർമാർ ആ സംഘടനയുടെ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ (ജൂലായ് 1972) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചൈനയുടെ ശത്രുപക്ഷത്തുള്ള ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നു വന്ന പ്രസിദ്ധീകരണമല്ലെങ്കിൽ ഈ വാർത്തകളെല്ലാം കെട്ടുകഥകളാണെന്ന് കരുതേണ്ടി വരുമായിരുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ സ്ഥിതിയുമായി ഈ റിപ്പോർട്ടുകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ വിഷമം തോന്നും. കടംബാധിത്രണം ഒരു ദേശീയനയമായി അംഗീകരിച്ച ആദ്യത്തെ രാജ്യമാണ് ഇന്ത്യയെങ്കിലും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കാര്യമായ വിജയമൊന്നും ഇനിയും കൈവന്നിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് ഭയാനകമായ തോതിൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കണക്കുകൾ നോക്കുക:—

വർഷം	ചെലവ് ലക്ഷം രൂപാക്കണക്കിൽ	തടയപ്പെട്ട ജനനങ്ങൾ. ആയിര ക്കണക്കിൽ
1951-61	230.1	..
1961-62	139.3	32
1962-63	277.2	53
1963-64	217.2	86
1964-65	652.3	124
1965-66	1200.0	209
1966-67	1338.0	524
1967-68	2200.0	898
1968-69	2300.0	1417
1969-70	3868.0	1869
1970-71	4500.0	2238
ആകെ	16922.1	7450

1970-71 വരെ 169 കോടി രൂപ ചെലവാക്കുകയും, 74,50,000 ജനനങ്ങൾ തടയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും 1961 മുതൽ 1971 വരെയുള്ള പത്തു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 24.8 ശതമാനം വർദ്ധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതിനു തൊട്ടു മുമ്പുള്ള പത്തുവർഷക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് (1951-61) വർദ്ധനവിന്റെ നിരക്ക് 21.6 ശതമാനമായിരുന്നു എന്നും കാണുന്നു. നമ്മുടെ യത്നം എത്രമേൽ അപര്യാപ്തമാണെന്നാണ് ഈ കണക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നത്. സത്യത്തിൽ ഇന്ത്യയെപ്പോലെ ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ ദുരിതം അനുഭവിക്കുന്ന മറ്റൊരു രാജ്യവും ഭൂമുഖത്തില്ല. നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും കഷ്ടപ്പാടുകളുടെയും മൂലകാരണം ഇതാകുന്നു.

1951-ൽ ഈ രാജ്യത്തു് ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെ മൊത്തം അളവു് 550 ലക്ഷം ടൺ ആയിരുന്നു. അന്നു് ഓരോ ഭാരതീയനും പ്രതിദിനം ശരാശരി 12.8 ഔൺസു് ആഹാരം ലഭിച്ചു. പിന്നത്തെ പതിനഞ്ചു് വർഷത്തിനിടയ്ക്കുണ്ടായ വികസനയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി 1966-ൽ ഭക്ഷ്യോൽപാദനം 720 ലക്ഷം ടൺ ആയി വർദ്ധിച്ചു. പക്ഷേ ആളൊന്നിനു കിട്ടിയ ആഹാരവീതം 12.4 ഔൺസായി കുറയുകയാണു് ചെയ്തതു്. ഇപ്പറഞ്ഞ 15 വർഷംകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 3610 ലക്ഷത്തിൽനിന്നു് 5000 ലക്ഷമായി വർദ്ധിച്ചതാണു് പരിതാപകരമായ ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന്റെ കാരണം.

ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ മുമ്പോട്ടു പോയാൽ ഈ മഹാഭുഖം വർദ്ധിച്ചു് കൊടുമ്പിരിയെക്കൊള്ളുവാനല്ലാതെ വഴി കാണുന്നില്ല. ഭൂമിയിലെ നിരക്ഷരരിൽ 50 ശതമാനം (38 കോടി) ഇന്ത്യയിലാണു് ജീവിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും (55 കോടിയിൽ 38 കോടിയും) അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ കഴിയുന്ന എന്നാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ജനസമുദായത്തെ ഉദ്ധരിച്ചു് അവർക്കു് ജീവിതത്തിലെ സാമാന്യ സുഖങ്ങളെങ്കിലും കൈവരുത്തുവാനുള്ള ഉപായമെന്തെന്നാണു് ഇന്നു് ഓരോ ഭാരതീയനും അകം നൊന്തു് ആലോചിക്കേണ്ടതു്. ഏതു് ഉപായം സ്വീകരിച്ചാലും ഒരു കാര്യം പകൽ വെളിച്ചംപോലെ സ്പഷ്ടമാണു്. ജനപ്പെരുപ്പത്തെ നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു് മേൽഗതിയില്ല.

അനുബന്ധം 1

പ്രധാനപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളുടെ ഭൂവിസ്തൃതി, ജനസംഖ്യ, ജനന മരണ നിരക്കുകൾ

1970-ലെ കണക്ക്

രാജ്യം	ഭൂവിസ്തൃതി ചതുരശ്ര കിലോമീറ്ററിൽ	ജനസംഖ്യ	ജനന നിരക്ക് (ആയിരത്തിൽ) ¹	മരണ നിരക്ക് (ആയിരത്തിൽ)
അമേരിക്ക (തെക്കും വടക്കും ചേർത്തു)				
1. ആർജൻറീന	41,216,000	511,000,000	28.5	9.5
2. ബ്രസീൽ	2,776,656	23,983,000	22.3	8.9
3. കോളംബിയ	283,561	6,093,000	44.9	11.4
4. കോസ്റ്റാ റിക്ക	186,926	2,886,000	21.3	9.1
5. ക്രിയോൾ	9,976,177	21,460,000	17.5	7.3
6. ക്യൂബ	1,138,338	21,117,000	44.6	10.6
7. ഹവായി	50,700	1,695,000	45.1	7.6
8. ന്യൂ ഹാമ്പ്ഷയർ	114,524	8,553,395	26.6	7.5
9. ന്യൂ ജർസി	108,889	5,111,000	43.5	16.3
10. ന്യൂ യോർക്ക്	214,969	714,000	36.3	7.6
11. ഫ്ലോറിഡ	756,945	8,834,820	26.6	9.0
12. കലിഫോർണിയ	10,962	1,865,400	32.9	7.1
13. ടെക്സസ്	5,128	945,000	20.3	6.7
14. ഓഹയോ	130,000	1,984,000	46.0	16.5
15. പെൻസിൽവാനിയ	406,752	2,386,000	44.6	10.8
16. വെർജീനിയ	75,650	1,425,343	41.1	8.8
17. മിസിസിപ്പി	1,285,215	13,586,000	41.8	11.1

17.	പോർട്ടോ റിക്കോ	8,897	2,689,932	26.2	6.6
18.	ബർമുഡ	53	52,700	18.3	7.3
19.	ബഹാമാസ്	11,405	168,838	27.8	7.1
20.	ബാർബഡോസ്	430	238,141	27.8	7.1
21.	ബൊളീവിയ	1,098,581	4,931,000	44.0	19.1
22.	ബ്രസീൽ	8,511,965	92,237,570	37.8	9.5
23.	ബ്രിട്ടീഷ് ഹോണ്ടോസ്	22,965	119,645	40.2	6.1
24.	മെക്സിക്കോ	1,972,546	48,377,363	41.3	9.2
25.	യു. എസ്. എ. (ഐക്യനാടകം)	9,363,353	203,184,772	18.2	9.4
26.	ഹോണ്ടോസ്	112,088	2,582,000	49.0	17.1

ആഫ്രിക്ക

		29,440,000	344,000,000	46.0	20.0
27.	അപ്പർ വോൾട്ട	274,200	5,384,000	49.4	29.1
28.	അൾജീറിയ	2,381,741	14,012,000	49.1	16.9
29.	ഇജിപ്ത്	1,000,000	33,329,000	44.1	16.5
30.	ലിബിയ	236,036	9,764,000	43.2	17.6
31.	എത്തിയോപ്പിയ	1,221,900	25,046,000	45.6	25.0
32.	ഐവറി കോസ്റ്റ്	322,463	4,310,000	46.0	22.7
33.	കാമറൂൺ	475,442	5,836,000	43.1	22.8
34.	കീനിയ	582,644	10,898,000	47.8	17.5
35.	ഗാബോൺ	267,667	500,000	32.5	25.0
36.	ഗാംബിയ	11,295	364,000	42.5	23.1
37.	ഗിനിയ	245,857	3,921,000	47.2	25.1
38.	ഘാന	238,537	8,545,561	46.6	17.8
39.	ചാഡ്	1,284,000	3,706,000	47.7	25.0
40.	ടാൻസാനിയ	937,058	13,273,000	47.0	22.0
41.	ട്വീനീഷ്യ	164,150	5,137,000	46.3	16.0
42.	ട്വേഗോ	56,600	2,004,711	50.9	25.5

രാജ്യം	ഭൂമിസ്തുതി ചതുരശ്ര കിലോമീറ്ററിൽ	ജനസംഖ്യ	ജനന നിരക്ക് (ആയിരത്തിന്)	മരണ നിരക്ക് (ആയിരത്തിന്)
43. നൈഗർ	..	4,016,000	52.2	23.3
44. നൈജീറിയ	..	55,074,000	49.6	24.9
45. ദഹോമേയ്	..	2,686,000	50.9	25.5
46. ബുർണ്ടി	..	3,600,000	48.1	25.2
47. മലഗാസി റിപ്പബ്ലിക്	..	6,750,000	46.0	25.0
48. മലാവ്വി	..	4,530,000	49.0	25.0
49. മാലി	..	5,022,000	49.8	26.6
50. മൊസാംബിഖ്	..	7,376,000	43.3	22.9
51. മൊറോക്കോ	..	15,525,000	49.5	16.5
52. മൗറിറ്റാനിയ	..	1,171,000	44.4	22.7
53. ലിബിയ	..	1,869,000	45.9	15.8
54. ലൈബീരിയ	..	1,171,000	48-52	16-20
55. സാംബിയ	..	4,295,000	49.8	20.7
56. സിയാറാ ലിയോൺ	..	2,600,000	44.8	22.7
57. സുഡാൻ	..	15,695,000	48.9	18.4
58. സെൻട്രൽ ആഫ്രിക്കൻ റിപ്പബ്ലിക്	..	1,522,000	46.1	25.1
59. സെനെഗൽ	..	3,925,000	46.3	22.8
60. സൊമാലി റിപ്പബ്ലിക്	..	2,789,000	45.9	24.0
61. സൗത്തു ആഫ്രിക്ക	..	20,113,000	40.3	16.6
62. സൗത്തു വെസ്റ്റ് ആഫ്രിക്ക	..	630,000	44.4	23.0
63. സ്വാസിംഗ് സാഹാ	..	54,000	23.9	7.3
64. സ്വാസിലാൻഡ്	..	408,000	52.3	23.5

65.	റൊഡീഷ്യ	3,618,150	5,270,000	48.4	14.4
66.	റവാണ്ട	26,338	3,587,000	51.8	23.3
	ഏഷ്യ	45,575,000	2115,000,000	38.0	15.0
67.	അഫ്ഘാനിസ്ഥാൻ	647,497	17,125,000	50.5	26.5
68.	ഇന്തോനേഷ്യ	1,491,564	121,198,000	48.3	19.4
69.	ഇന്ത്യ*	3,044,736	547,950,000	39.0	14.0
70.	ഇറാൻ	412,781	28,662,000	45.4	16.6
71.	ഇറാഖ്	1,648,000	9,440,000	49.3	15.5
72.	ഇസ്രയേൽ	434,924	2,889,000	27.0	7.0
73.	കാംബോഡിയ	181,035	6,701,000	44.6	15.6
74.	കവെറു	16,000	711,000	43.3	7.4
75.	(ഉത്തര) കൊറിയ	120,538	13,892,000	38.8	11.2
76.	(ദക്ഷിണ) കൊറിയ	98,431	31,793,000	35.6	11.0
77.	ചൈന (ജനകീയ റിപ്പബ്ലിക്)	9,561,000	685,260,000	33.1	15.3
78.	ജപ്പാൻ	20,700	103,703,552	18.9	6.9
79.	ജോർട്ടാൻ	369,661	2,317,000	49.1	16.0
80.	ടർക്കി	780,576	35,666,549	39.0	14.0
81.	തായ്‌ലാൻഡ്	514,000	34,152,000	42.8	10.4
82.	തൈവാൻ	35,961	14,035,000	25.6	5.1
83.	തേപ്പാൾ	140,797	11,029,000	44.6	22.9
84.	പാക്കിസ്ഥാൻ	805,597	66,900,000	50.0	20.0
85.	ഫിലിപ്പൈൻസ്	300,000	38,493,000	44.7	12.0
86.	ബർമ്മ	678,033	27,584,000	40.3	17.4
87.	ബംഗ്ലാദേശ്	141,122	79,600,000	53.0	20.0
88.	ബാഹ്‌റൈൻ	598	215,000		

* 1971-ലെ സെൻസസ് പ്രകാരമുള്ളത്.

രാജ്യം	ദ്രവിസ്തൃതി ചതുരശ്ര കിലോമീറ്ററിൽ	ജനസംഖ്യ	ജനന നിരക്ക് (ആയിരത്തിന്) (ആയിരത്തിന്)	മരണം നിരക്ക് (ആയിരത്തിന്)
89. ബ്രഹ്മണ	5,765	121,000	39.8	6.0
90. ഭൂട്ടാൻ	47,000	836,000		
91. പശ്ചിമ മലേഷ്യ	131,312	9,135,000	33.0	7.2
92. മലേഷ്യ-സാരവാക്	125,205	1,001,000	48.0	12.5
93. മംഗോളിയ	1,565,000	1,285,000	41.5	11.2
94. ലബനൻ	10,400	2,787,000	27.3	4.1
95. ലബോസ്	236,800	2,962,000	42.1	17.2
96. ഉത്തര വിയറ്റ്നാം	170,906	21,154,000	37.5	16.1
97. ദക്ഷിണ വിയറ്റ്നാം	170,906	18,332,000	37.5	16.1
98. ശ്രീലങ്ക	65,610	12,514,000	32.0	7.9
99. സിങ്കിം	7,107	194,000	28.8	15.9
100. സിംഗപ്പൂർ	581	2,074,507	23.3	5.3
101. സിറിയ	185,180	6,294,000	47.5	15.3
102. സൈപ്രസ്	9,251	633,000	23.3	7.8
103. സൗദി അറേബ്യ	2,149,690	7,740,000	50.0	22.7
104. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ	16,831,000	60,000,000	17.5	8.2
105. ഹോണ്ട്കോങ്ങ്	1,032	4,098,000	18.9	5.1
ഓഷ്യാനിയ		14,400,000	24.0	10.0
106. ആസ്ട്രേലിയ	7,686,810	12,552,000	20.5	9.0
107. ന്യൂസീലാൻഡ്	268,685	2,816,000	22.1	8.8

108. ഫിജി	18,169	520,000	30.0	5.9
യൂറോപ്പ് (സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഭാഗങ്ങളും ചേർത്തത്) 15,071,000				
109. അൽബേനിയ	28,748	2,168,000	35.6	8.0
110. അയർലാൻഡ്	70,280	2,944,000	21.8	11.5
111. ആസ്ത്രിയ	83,849	7,423,000	15.1	13.2
112. ഇറ്റലി	301,225	53,667,000	16.8	9.7
113. ഐസ്‌ലാൻഡ്	103,000	210,000	20.7	7.1
114. ഗ്രീസ്	131,944	8,892,000	17.4	8.1
115. ചെക്കോസ്‌ലോവാക്യ	127,869	14,467,000	15.8	11.4
116. പശ്ചിമ ജർമ്മനി	247,973	59,554,000	13.3	11.6
117. പൂർവ്വ ജർമ്മനി	107,901	15,956,000	13.9	14.1
118. ഡെന്മാർക്ക്	43,069	4,921,000	14.4	9.8
119. നെതർലാൻഡ്സ്	33,612	13,019,000	18.4	8.4
120. നോർവേ	324,219	3,879,000	16.2	9.8
121. പോർത്തുഗൽ	91,971	9,630,000	18.0	4.7
122. പോളണ്ട്	312,520	32,589,000	16.7	8.1
123. ഫിൻലാൻഡ്	337,009	4,695,000	13.7	9.5
124. ഫ്രാൻസ്	547,026	50,775,000	16.7	10.6
125. ബെൽഗിയ	110,912	8,490,000	16.3	9.1
126. ബെൽജിയം	30,513	9,676,000	14.7	12.4
127. മോട്ട	316	326,000	16.3	9.4
128. യുണൈറ്റഡ് കിംഗ്ഡം	244,030	55,711,000	16.2	11.8
129. യൂഗോസ്‌ലാവിയ	255,801	20,527,000	17.6	8.9
130. ലക്സംബർഗ്	2,586	340,000	13.0	12.2

രാജ്യം	ദ്രാവിഡ് മതത്തിൽ ചതുരത കിലോമീറ്ററിൽ	ജനസംഖ്യ	ജനന നിരക്ക് (ആയിരത്തിൽ)	മരണ നിരക്ക് (ആയിരത്തിൽ)
131. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ (യൂറോപ്യൻ ഭാഗം)	5,571,000	183,000,000	17.5	8.2
132. റഷ്യയിൽ	504,750	32,290,000	19.8	8.6
133. സ്വീഡൻ	41,288	6,281,000	15.9	9.0
134. സ്വീഡൻ	449,793	8,046,000	13.6	9.7
135. ഹംഗറി	93,030	10,331,000	14.7	11.6
136. റൊമാനിയ	237,500	20,253,000	21.1	9.6

അനുബന്ധം 2

ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ: 1971 ഏപ്രിൽ 1-ാം തീയതിയിലെ നില
(1972 ജൂലായ് മാസത്തിൽ റജിസ്ട്രാർ ജനറൽ പ്രഖ്യാപിച്ച കണക്കുകളിൽനിന്ന്)

സംസ്ഥാനം	ജനസംഖ്യ	ഭൂമിസ്തുതി ച. കിലോ മീറ്ററിൽ
ആന്ധ്ര പ്രദേശ്	43,502,708	275,281
ആസ്സാം	14,957,542	121,973
ബീഹാർ	56,353,369	174,038
ഗുജറാത്ത്	26,697,475	187,091
ഹരിയാന	10,036,808	43,869
ഹിമാചൽ പ്രദേശ്	3,460,434	55,658
ജമ്മുവും കാശ്മീരും	4,616,632	222,800
		(ഇതിൽ 84,000 ച.കി.മീ പാക്കിസ്ഥാൻ കൈയടക്കി യിരിക്കുകയാണ്)
കേരളം	21,347,375	38,855
മദ്ധ്യപ്രദേശ്	41,654,119	443,452
മഹാരാഷ്ട്ര	50,412,235	306,345
മണിപ്പൂർ	1,072,753	20,793
മേഘാലയ	1,011,699	22,445
മൈസൂർ (കർണ്ണാടക)	29,299,014	191,757
നാഗാലാൻഡ്	516,449	16,488
ഒറീസ്സ	21,944,615	155,825

സംസ്ഥാനം	ജനസംഖ്യ	രൂപിസ്തുതി ച. കിലോ മീറ്ററിൽ
പഞ്ചാബ്	13,551,060	50,376
രാജസ്ഥാൻ	25,765,806	342,274
തമിഴ് നാടു്	41,199,168	130,357
തൃപ്പൂര	1,556,342	10,453
ഉത്തരപ്രദേശ്	88,341,144	294,366
പശ്ചിമ ബംഗാൾ	44,312,011	88,563
യൂണിയൻ ടെറിട്ടറികൾ		
അന്തമാൻ നിക്കോബാർ ദ്വീപുകൾ	115,133	8,120
അരുണാചൽ പ്രദേശ്	467,511	83,578
ചണ്ഡീഗഢ്	257,251	26
ദാദ്ര, നാഗർ ഹവേലി	74,170	490
ദൽഹി	4,065,698	1,484
ഗോവ, ദാമൻ, ദിയു	857,771	3,693
ലക്ഷദ്വീപ്, മിനിക്കോയ്, .. അമ്മിൻദീവി	31,810	27.86
പോണ്ടിച്ചേരി	471,707	469

